

Giới thiệu Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngọt sủng, trọng sinh, hào môn, thương chiến, đô thị, ngược tra, 2S, HE

Convert: wikidich

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiếu

Bìa: TheSeaTeam

Trên thương trường cô được mệnh danh là đệ nhất nữ cường nhân của thành phố A, cũng vì thế bị người hâm hại chẳng may chết đi, nhưng linh hồn lại được trọng sinh trở thành cháu gái phế vật của Đệ nhất thế gia Thẩm gia Thẩm Tích Chu.

Kêu cô nén giận? Thật là hoang đường bởi đây không phải phong cách của cô!

Hèn mọn? Đây không phải thói quen của cô!

Hãy xem Thiên kim Đệ nhất Thế gia cô đây trùng sinh từ dục hỏa, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, báo thù kiếp trước.

"Theo anh, em muốn có cái gì sẽ có cái đó." Tình thế bất buộc, anh nói.

Thẩm Tích Chu thông thả ung dung cầm lấy một quả chuối, chậm rãi lột vỏ, vuron đầu lưỡi trong suốt như ngọc, nhìn người đàn ông đối diện, bình tĩnh cắn một miếng.

Cố Phi Dương cảm thấy nơi nào đó chợt lạnh, lập tức sửa miệng:

"Làm người phụ nữ của anh, em phóng hỏa giết người, anh hủy thi diệt tích."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chết không nhắm mắt

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiếu

Tiết Phạn đứng phía sau cánh cửa không đóng chặt, ngưng thần nín thở lắng nghe tiếng động trong phòng. Bởi vì lão nhân gia cảm quyền nên Tiết gia luôn rất an tĩnh. Mà người hầu trong nhà, trừ lúc quét dọn, rất ít khi đi lên lầu ba, tầng lầu này hoàn toàn là phòng ngủ của người trong Tiết gia.

Trong phòng, từng đợt âm thanh ***** truyền ra, so với hành lang yên tĩnh bên ngoài đặc biệt rõ ràng. Một lúc sau, bên trong cuối cùng cũng an tĩnh, âm thanh trên đầu của Tiết Duyệt vang lên:

"Thế nào? Sáng khoái sao?"

Chu Lệnh không trả lời vấn đề của Tiết Duyệt ngay, nhưng trong thanh âm đã lộ rõ cảm giác vui sướng. Cả người hân hoan đầm đìa mồ hôi, hân hoi vịn lại:

"Người sáng khoái hẳn là em đi, sao? Cảm giác thượng người đàn ông của Tiết Phạn như thế nào?"

Thanh âm Tiết Duyệt hơi ngừng lại, sau đó cười tùy ý:

"Người đàn ông của Tiết Phạn thì sao? Chỉ cần em muốn, bất cứ đồ vật nào của cô ta cũng có thể trở thành đồ của em."

Lòng ngực Chu Lệnh phát ra tiếng cười trầm thấp, nghe qua liền biết hẳn không quá tin tưởng lời nói của Tiết Duyệt.

"Sao? Không tin?" Tiết Duyệt nhướn mày, giọng nói mang theo nhân nhật trào phúng, "Đừng nhìn Tiết Phạn điệu võ dương oai, nói cho anh biết, giết cô ta, đơn giản chỉ như động một ngón tay."

Chu Lệnh hơi kinh hãi: "Chuyện kia, em đã..."

Không đợi Chu Lệnh nói hết câu, hai người trong phòng đột nhiên cảm thấy một ánh mắt âm u lạnh lẽo đang nhìn về phía họ, cả hai quay đầu nhìn ra cửa. Ngay lập tức sững sờ, da đầu tê dại. Chỉ thấy cánh cửa vốn đóng chặt đã bị mở rộng ra, mà người đứng ở cửa, tóc dài được chải gọn, búi lên, trang phục nữ công sở thành phố A điển hình, không phải Tiết Phạn thì là ai?

Thân hình cô xinh đẹp bốc lửa, khuôn mặt dày đặc sương lạnh. Hàn ý không ngừng tỏa ra từ trên người cô dường như có thể đóng băng mọi thứ.

Chu Lệnh cơ hồ sợ tới mức nhảy dựng lên, lấy chân quẩn lấy cơ thể trần truồng, vọt về phía cửa, hoảng loạn biện bạch:

"Phạn Phạn, em nghe anh nói, em nghe anh nói, mọi chuyện không phải như em thấy đâu..."

Tiết Phạn nghiêng đầu, ánh mắt sắc như dao, lạnh lẽo nhìn Chu Lệnh lại gần có ý định lôi kéo tay cô, khinh thường nói:

"Cút!"

Chu Lệnh nghẹn lời, một chữ cũng không dám nói ra, run rẩy đứng đó, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiết Phạn.

Tiết Phạn chẳng thèm quan tâm đến hần, đi về phía giường.

Lúc này, Tiết Duyệt mới hồi thần, vội vàng kéo chăn che lấy cơ thể, kinh hoàng nhìn Tiết Phạn, cứng rắn ngẩng cao đầu, can đảm hỏi:

"Cô, cô muốn làm gì?"

Tuy rằng thoát nhìn Tiết Duyệt rất có bản lĩnh, nhưng lời nói ra lại chẳng có chút khí thế, tựa như kẻ miệng cộp gan thỏ.

Tiết Phạn đứng ở mép giường, từ trên cao nhìn xuống Tiết Duyệt, mặt mày lạnh lẽo, nhìn cô ta như nhìn người chết. Cô cười lạnh hai tiếng:

"Cô muốn giết ai?"

Bộ dạng hiện tại của Tiết Phạn quá dọa người, trực tiếp dọa Tiết Duyệt sợ hãi không nói lên lời, nhin không được rùng mình. Ngay sau đó, Tiết Phạn bóp chặt cằm của cô ta. Tiết Duyệt mở to mắt, gắt gao nhìn Tiết Phạn trước mặt, chỉ thấy cô nheo mắt:

"Tiết Duyệt, cô nghĩ mình là ai? Một đứa con riêng hạ tiện, lúc mẹ tôi nhắm một mắt mở một mắt để cô tiến vào Tiết gia, cô liền tưởng rằng mình thực sự là người Tiết gia sao?"

Tiết Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nuốt nước bọt, chuyển động cổ họng, muốn nói một câu nhưng lại không phát ra được tiếng nào.

"Muốn giết chết tôi? Tôi đây muốn xem xem cô có cơ hội này hay không!" Tiết Phạn bật chột buồng cô ta ra, thân thể Tiết Duyệt lập tức vô lực ngã xuống giường.

Tiết Phạn quay đầu nhìn Chu Lệnh vẫn luôn đứng một bên run bần bật. Cô vốn cho rằng người đàn ông này có vài điểm đáng khen, nhưng bây giờ xem ra, hần quả thực làm người khác buồn nôn. May mắn, cô đã kịp nhìn thấy bộ mặt thật của hần. Nếu không, cười hần rồi, chỉ có mất nhiều hơn được.

Khóe môi Tiết Phạn khẽ cong, nâng tay chỉ vào hai người Tiết Duyệt Chu Lệnh nói:

"Không phải cô làm với anh ta rất sáng khoái sao? Vậy tôi tặng cho cô, để mỗi ngày hai người đều có thể vui vẻ với nhau."

Nói tới đây, cô cười thành tiếng:

"Đương nhiên là sau khi rời khỏi Tiết gia."

Dứt lời, Tiết Phạn bước nhanh ra khỏi phòng, đầu cũng chẳng thèm ngoái lại. Trong căn phòng kia tràn ngập mùi vị khiến cô buồn nôn.

Cô vô nát văn kiện trong tay, hít một hơi thật sâu. Hôm nay quả nhiên là ngày "hoàng đạo", nếu không phải trước lúc họp phát hiện bản thân bỏ quên văn kiện quan trọng, cô sẽ không trở về, cũng sẽ không biết hành động dơ bẩn của hai người kia.

Tiết Phạn híp mắt, cắn răng, trong đời cô còn chưa bao giờ trải qua "chuyện" này.

Chu Lệnh, không phải anh muốn mẹ tôi cung cấp tiền cho Chu gia? Tiết Duyệt, chẳng phải cô vọng tưởng muốn làm Đại tiểu thư Tiết gia? Được, được lắm! Tôi sẽ thỏa mãn ước nguyện của hai người.

Chu Lệnh nhìn Tiết Phạn sai bước rời đi, đột nhiên hối hận. Hần nhìn bóng dáng đỏ rực như lửa của cô rời đi, không nói nên lời.

"Sao? Luyến tiếc cô ta? Vậy anh mau đuổi theo đi! Đi đi!" Tiết Duyệt hét lên, thanh âm bén nhọn, quý mị như ma âm vọng tới từ địa ngục, làm người khác khiếp vía. Thanh âm kinh khủng làm Chu Lệnh hơi sùng sốt, hần quay đầu nhìn Tiết Duyệt, ánh mắt cô ta đen đặc, phảng phất thấy được sự độc địa sắp trào ra khỏi đáy mắt.

Sau đó, Tiết Duyệt cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường, gọi một cuộc điện thoại, sau đó lập tức tắt máy.

Không rõ ngọn nguồn, trong lòng Chu Lệnh đột nhiên trào dâng cảm giác sợ hãi không lời nào miêu tả được.

Tiết Phạn đi xuống tầng hầm để xe, một người hầu lập tức đứng dậy, vội vàng cung kính hành lễ với cô, sau đó nói:

"Đại tiểu thư, lúc ngài trở về không lái xe, ngài có muốn lái xe này không?"

Tiết Phạn đứng trước mặt hần, đôi mắt sâu thẳm nhìn hần, đột nhiên cô nheo mắt, cảm giác có chút không đúng. Từ nhỏ đến lớn, giác quan thứ sáu của cô luôn rất mạnh. Dù tình huống bây giờ không có gì bất thường, vẫn không khác mọi ngày, nhưng Tiết Phạn cảm thấy có điểm không thích hợp.

Hai mắt cô quét qua bàn tay sạch sẽ của người hầu. Hần đưa cho cô chìa khóa của chiếc xe thể thao Maserati màu đỏ, chiếc xe này cũng coi như chiếc cô yêu thích, nhưng bởi vì quá phong cách nên ngày thường rất ít khi đi đến công ty.

Tiết Phạn hơi trầm ngâm, sau đó vòng qua người hầu, trực tiếp lấy một chiếc chìa khóa xe viết đã từ đây khóa trong ngăn tủ rồi nói:

"Không cần."

Sau đó cô lướt qua người hầu, ngồi vào trong xe, động tác khởi động thuần thục như nước chảy mây trôi, chỉ trong chớp lát, chiếc xe đã lao ra khỏi gara. Trong bóng tối, Tiết Phạn không nhìn thấy, một người đang nhếch môi cười, để lộ hàm răng trắng đều.

Khuôn mặt Tiết Phạn trầm tĩnh, lặng yên không tiếng động nhấn ga, tăng tốc, có lẽ vì muốn tìm cách phát tiết sự si nhục cùng lửa giận của bản thân. Tốc độ xe nhanh chóng vượt qua 160 km/h, gió mạnh gào thét ngoài cửa sổ xe, bên trong, gió lùa vào, đem đầu óc tràn ngập lửa giận của Tiết Phạn thổi tắt.

Tiết Phạn nhếch miệng, nghiêng răng cười lạnh, lại nghĩ đến, cho dù là chó, nuôi lâu cũng sẽ có cảm tình. Thờ dài, cô đảo mắt nhìn văn kiện nằm trên ghế da bên cạnh tay lái. Xem ra cô vẫn rất nhân từ, nghĩ rằng tiện nhân kia cùng Tiết Duyệt hầu hạ ba lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, ít nhất cũng nên trả tiền công vật vạ, bây giờ xem ra là họ muốn tự tìm đường chết.

Tiết Phạn nhướng mày, trong lòng âm thầm quyết định một việc. Sau đó buông chân ga, bắt đầu giảm tốc. Tuy rằng phóng xe rất sướng khoái, nhưng chung quy vẫn không an toàn.

Cô phải sống thật tốt, không thể để xảy ra bất kì chuyện ngoài ý muốn nào giúp Tiết Duyệt vừa lòng đẹp ý.

Tiết Phạn nhẹ nhàng dẫm phanh xe.

Không có phản ứng.

Tiết Phạn cả kinh, tiếp tục dẫm phanh.

Không có phản ứng.

Cô ngừng thờ, không ngừng dẫm phanh, vẫn không có phản ứng.

Ngay tức khắc, mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng Tiết Phạn, lòng bàn tay cũng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, run run rẩy rẩy không cầm chặt tay lái. Phía trước là một đường cua tròn chạy dọc theo sườn núi, dựa vào bờ biển, giao thông ở đây luôn rất tốt, nhưng đường lại vừa dài vừa dốc.

Xe lao nhanh, dọc theo sườn núi, lại không có phanh, cho dù là Tiết Phạn cũng không kiềm chế được sợ hãi.

Cô cắn chặt răng, hung hăng dẫm phanh, dù làm gì cũng không thay đổi được tình thế hiện tại. Trước mặt đã tới khúc cua, Tiết Phạn đánh tay lái, nhưng tốc độ xe đã vượt quá giới hạn, cô chỉ kịp nghe một tiếng -----

"Phanh!"

Xe đã đâm mạnh vào rào chắn bảo hộ, văng lên một đường cong thê lương màu đen trên không trung, sau đó rơi thẳng xuống đường bờ biển.

Tiết Phạn cảm thấy máu trong cơ thể dường như đã ngừng chảy, hai mắt trừng lớn, gắt gao nhìn chăm chăm vào kính chắn gió. Thật kì lạ, lúc này đây, mọi điều khủng bố đáng sợ dường như đều biến mất không thấy tăm hơi. Tiết Phạn chỉ nghe thấy âm thanh "cùm cụp" bên tai, đây rõ ràng là âm thanh kỳ quái phát ra khi cô dẫm phanh.

Đến lúc này cô còn không rõ sao? Có người muốn mạng của cô, là Tiết Duyệt? Tuy cô ta đã nói vậy, nhưng thật sự là cô ta sao?

Cảm giác không cam lòng tựa như núi lửa phun trào muốn phá tan lồng ngực Tiết Phạn. Là ai?!!! Rốt cuộc là ai?!!!

Chết không nhắm mắt.

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này, cô hung hăng cắn nát miệng mình, chẳng sợ máu chảy đầm đìa.

Va chạm mạnh làm túi khí an toàn bật ra, nhưng đã không còn kịp, Tiết Phạn chỉ cảm thấy đầu ong lên, trước mắt tối đen âm trầm.

Giây phút cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối, Tiết Phạn nỗ lực mở to mắt, nhìn thế giới khiến cô không cam tâm này thêm một lần nữa, nhưng đập vào mắt là một màu đỏ thê lương.

Tức giận. Đau đớn. Khổ sở.

Tất cả đều hóa thành màu đỏ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trọng sinh

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Tiết Phạn chỉ cảm thấy không khí trong phổi như bị rút hết đi, trống rỗng, khó thở. Cô cố gắng nâng lên hai mí mắt nặng nề, lọt vào mắt là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Nếu không phải môi mỏng của hắn đang gắt gao mím chặt, lông mày xoắn lại như bánh quai chèo, nụ cười trên mặt vắn vẹo dữ tợn, quan trọng nhất là, nếu không phải tay hắn đang bịt kín miệng cũng mũi cô, muốn bức cô vào chỗ chết, thì hẳn thật sự là một người đàn ông anh tuấn.

Nghĩ đến việc bản thân vốn không hề quen biết người này, cũng không rõ tình huống hiện tại ra sao, bản năng tìm đường sống của Tiết Phạn liền trỗi dậy, mạnh mẽ gây dũa.

Thời điểm con người rơi vào bước đường cùng thường dễ dàng bộc phát ra sức lực tiềm tàng mà đến chính bản thân cũng không thể ngờ được.

Tay Tiết Phạn đột nhiên nâng lên, công kích về phía đôi mắt người đàn ông, hắn theo bản năng tránh né, bàn tay đang bịt chặt miệng và mũi Tiết Phạn lập tức buông lỏng. Không khí lập tức tràn vào phổi cô, như cá mắc cạn lâu ngày được ném vào trong nước.

Tiết Phạn vội vàng hít thở, cảm giác còn sống tốt đẹp đến mức khiến cô không kịp điều chỉnh hô hấp, sặc đến ho khan. Cô cũng không kịp cảm thụ được bao nhiêu, cô còn nhớ rõ có một tên đàn ông ở nhà muốn đưa cô vào chỗ chết!

Làm người thừa kế Tiết thị, mỗi ngày đều có người ước mơ vị trí của Tiết Phạn, muốn hại cô, vì vậy ngay từ nhỏ, cô đã sớm học một chút công phu quyền cước để đề phòng bất kỳ tình huống nào. Bây giờ vừa đúng lúc có chỗ dùng, tay phải khể cử động, chân trái chống đỡ, đùi phải mạnh mẽ đá về phía tên đàn ông ngồi ở mép giường.

Người đàn ông không đoán trước được Tiết Phạn sẽ phản kích, theo bản năng tránh đi, đáng tiếc, hắn tránh không thoát, đùi phải của cô vẫn đá trúng bụng hắn.

Kỳ quái!

Ngày thường Tiết Phạn rất chú trọng rèn luyện thân thể, luyện tập công phu quyền cước cũng chưa bao giờ gián đoạn. Nhưng hôm nay, nâng chân lên, cô chỉ cảm thấy chân mềm nhũn vô lực, toàn thân cũng không có sức, càng không nên mong đợi đòn vừa đá ra có thể tạo thành tổn thương.

Bất quá, bây giờ Tiết Phạn không rảnh để lo nghĩ đến vấn đề này, cô đã ngồi dậy, chuẩn bị tư thế chiến đấu, gắt gao nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

Mặc dù cú đá vừa rồi của Tiết Phạn mềm yếu vô lực, nhưng lại đá trúng bụng nhỏ của người đàn ông. Thân hình hắn hơi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống giường. Một chiêu này đã hoàn toàn chọc giận hắn, hắn đứng dậy, vốn dĩ định tiến tới bắt Tiết Phạn. Nhưng vừa thấy tư thế của cô, chân mày hắn lập tức chau lại, dè dặt thanh âm, tức giận cảnh cáo:

"Thẩm Tích Chu!"

Người đàn ông kia cũng chẳng phải dạng "ăn chay", thừa dịp Tiết Phạn ngây người, nhanh chóng nhấc cả người cô lên, xoay người gắt gao đè chặt cô lên tường. Khuôn mặt hắn phủ đầy băng sương, đôi mắt tràn ngập chán ghét và phẫn hận:

"Đừng ra về nữa, Thẩm Tích Chu! Vô dụng! Nói cho cô biết, cho dù cô có dùng thủ đoạn hèn hạ nào, tôi cũng sẽ không đến bên cô. Trong lòng tôi chỉ có Tuyết Trân, vĩnh viễn chỉ có mình cô ấy!"

Tuyết Trân?

Thẩm Tích Chu?

Là ai?

Đầu Tiết Phạn đột nhiên đau đớn như sắp nứt ra, cô nâng tay định đẩy người đàn ông trước mắt, nhưng toàn thân một chút sức lực cũng không có. Từ trước tới nay, cô luôn là người cứng cỏi, chút ít đau đớn cũng không thể làm khó cô, nhưng lúc này, đau đớn trên thân khiến cô không thể chịu nổi.

Bên tai, người đàn ông mang vẻ mặt oán hận đang không ngừng lái nhái khiến cô càng thêm tâm phiền ý loạn. Cô híp mắt, mở miệng muốn nói gì đó, nào ngờ thanh âm phát ra lại nhu nhược như một con mèo nhỏ yếu ớt:

"Anh cầm miệng, đầu tôi đang rất đau!"

Tên đàn ông cười lạnh, không có lấy nửa điểm thương tiếc:

"Đến mức phải dùng chiêu này cơ à? Thẩm Tích Chu, sớm biết cô là người "đức hạnh" bậc này, nhìn xem ai đang "thượng" cô đây!"

Dứt lời, hắn liền không chút khách khí trực tiếp ném Tiết Phạn lên giường.

Giường hơi cứng khiến sống lưng Tiết Phạn phát đau, không nhịn được khẽ rên một tiếng "A!".

Đúng lúc tên đàn ông đang định nói gì đó, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ nhẹ. Hắn quay đầu nhìn về phía cửa. Cửa phòng bật mở, một khuôn mặt phụ nữ thanh lệ từ bên ngoài thò vào, làm ra vẻ thiếu nữ nghịch ngợm. Người phụ nữ đó có một đôi mắt hạnh đặc biệt to tròn. Cô ta cười cười nhìn người đàn ông, sau đó đưa mắt nhìn về phía giường.

Nhân lúc không ai để ý, lông mày của cô ta nhíu lên đắc ý, nhưng lại chẳng nói lời nào với Tiết Phạn, chỉ cười nói với người đàn ông:

"Minh Triết, anh nói chuyện với Tích Chu xong chưa? Ông ngoại muốn gặp anh."

Cao Minh Triết gật đầu:

"Xong rồi. Anh lập tức đi đây."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn Tiết Phạn đang nằm cuộn tròn trên giường, cười lạnh:

"Thẩm Tích Chu, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Về sau đừng mặt dày dầy đưa vớ tới nữa."

Cao Minh Triết đi về phía người phụ nữ đứng ngoài cửa, in lên khóe môi cô ta một cái hôn. Thanh âm ấm áp như mặt trời ngày đông:

"Cùng đi?"

"Anh đi trước đi, em có lời muốn nói với Thẩm Tích Chu."

Cao Minh Triết gạt đầu, liếc mắt nhìn người trên giường một cái, sau đó cẩn thận dặn dò:

"Cẩn thận một chút, cô ta mà phát điên thì đến người thân cũng không nhận, giống như chó điên vậy."

"Nói gì thế!" Người phụ nữ cười hì, đẩy Cao Minh Triết một cái, nhưng lời nói lại chẳng có nửa điểm trách móc, rõ ràng cũng đồng ý với lời của hắn.

Cao Minh Triết vừa rời đi, người phụ nữ liền lác mông bước vào phòng, thân hình thướt tha hướng về phía mép giường.

Đầu Tiết Phạn đau như sắp nứt, cơ thể vừa lạnh vừa nóng, vô cùng khó chịu.

Ngay lúc đó, cô chợt cảm thấy khuôn mặt bị ai đó bóp chặt. Mặc dù bản thân đang khó chịu tới cực điểm, nhưng Tiết Phạn vẫn cố gắng dùng một chút lý trí còn sót lại làm bản thân thanh tỉnh, nhìn về phía người đang bóp chặt cằm cô.

Là một người phụ nữ, đáng vẻ không tồi. Khuôn mặt thanh lệ được trang điểm tinh xảo. Móng tay đỏ chót của cô ta đang hung hăng nắm chặt cằm cô. Tiết Phạn muốn đẩy cô ta ra, nhưng thân thể dường như không còn là của cô nữa, yếu ớt vô lực, chẳng thể làm gì.

Tiết Phạn chỉ có thể bất lực nhìn người phụ nữ trước mặt đắc ý nhướng mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười trào phúng, nói:

"Thế nào? Thẩm Tích Chu, tư vị bị người đàn ông mình nhớ thương bao nhiêu năm giày xéo như thế nào? Nhìn bộ dạng bây giờ của cô xem? Còn giống người không?"

Nói đến đây, cô ta chậm rãi cúi xuống, dán sát vào tai Thẩm Tích Chu, dùng thanh âm chỉ đủ cho hai người nghe chậm rãi nói từng câu từng chữ:

"Muốn đấu với tôi? Thẩm Tích Chu, cô còn quá non! Nói cho cô biết, cô không xứng ngồi ở Thẩm gia. Toàn bộ nơi này đều là của tôi. Cao Minh Triết là của tôi, tài sản là của tôi, địa vị cũng là của tôi! Tất cả đều là của Trịnh Tuyết Trân tôi!!! Nếu cô không muốn chết, thì tôi khuyên cô, thành thành thật thật ngồi ở trong phòng. Có lẽ lúc tâm tình tốt, tôi có thể vui vẻ thưởng cho cô miếng cơm, còn nếu cô không biết điều..."

Trịnh Tuyết Trân ngẩng đầu, nhìn thân thể Tiết Phạn không ngừng run rẩy, buông cánh tay đang bóp chặt khuôn mặt cô ra, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ, mỉm cười.

Bất chợt, cô ta thu hồi dáng vẻ tươi cười của bản thân, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng tát lên mặt Tiết Phạn.

Thân thể Tiết Phạn vốn đã khó chịu tới cực điểm, lại thêm một bạt tai vừa nặng vừa tàn nhẫn của Trịnh Tuyết Trân, hai tai cô lập tức kêu ong ong, ngực khó chịu như sóng cuộn biển gầm. Cô giãy dụa đứng dậy, muốn quay đầu ghé vào mép giường nôn mửa, nhưng thân thể đã không thể chịu thêm nữa, cô vừa nâng thân mình, trước mắt đã tối sầm, cơ thể mềm oặt ngã mạnh xuống sàn.

Trịnh Tuyết Trân ngồi bên mép giường, lạnh lùng nhìn người nằm trên sàn, khóe môi cong lên một nụ cười đắc ý. Cô ta chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ váy, như thể vừa đựng phải chỗ có bệnh truyền nhiễm.

Cô ta từ trên cao nhìn xuống, tám tám cười vài tiếng:

"Thẩm Tích Chu, nhìn cô bây giờ xem, có khác nào một con chó?"

Sau đó cô ta nhướng mày, nâng chân dẫm lên người Tiết Phạn, dùng sức nghiền áp (đè ép):

"Cô chẳng khác nào con-chó-của-tôi!!!"

Tiết Phạn đau đến mức muốn hét lên, cố nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Tuyết Trân. Cho dù bây giờ có là tính huống nào đi chăng nữa, người phụ nữ này đã chính thức chọc giận cô!

Ánh mắt Tiết Phạn lạnh lẽo, không mang lấy một chút tình cảm, nhìn chằm chằm Trịnh Tuyết Trân. Cô ta vừa thấy ánh mắt của Tiết Phạn, lập tức tức giận, hung hăng nâng chân đá Tiết Phạn một phát, thấp giọng mắng:

"Tiện nhân!"

Dứt lời liền xoay người rời đi, tựa như phía sau có quỷ bám thân.

Trịnh Tuyết Trân bước vô cùng nhanh, chưa được vài bước đã ra tới cửa. Cô ta hít sâu một hơi, muốn đem cảm giác vừa rồi quét sạch. Cô ta sẽ không thừa nhận khi nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Tích Chu, đáy lòng cô ta chợt trào lên cảm giác khủng bố quỷ dị.

Cô ta xoay người nhìn thoáng qua Thẩm Tích Chu đang quỳ rạp trên đất, bất động như người chết, thấp giọng mắng:

"Tiện nhân! Tiện nhân!! Thật ghê tởm!!!"

Trịnh Tuyết Trân điều chỉnh lại xúc cảm hoảng loạn của bản thân, nhanh chóng rời khỏi phòng. Đáng tiếc, bước chân hốt hoảng đã tiết lộ nội tâm không bình tĩnh của cô ta.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thật rắc rối!!

Bất quá, người phụ nữ tên Trịnh Tuyết Trân và người đàn ông tên Cao Minh Triết, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người họ.

Đó là ý nghĩ cuối cùng của Tiết Phạn trước khi rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình cảnh

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Tiết Phạn tỉnh lại lần nữa trong ám áp thoải mái, xung quanh, ánh đèn vàng nhạt nhu hòa bao bọc lấy thân thể cô, khiến tinh thần cô thư thái không ít. Giấc ngủ này thật sự quá thoải mái, thoải mái đến mức Tiết Phạn chỉ muốn vĩnh viễn chìm luôn trong đó, không bao giờ tỉnh lại.

"Tôn tiểu thư*, cô tỉnh rồi!" Một âm thanh thân thiết hòa ái vang lên, sau đó, Tiết Phạn cảm thấy một bàn tay mềm mại có vài phần thô ráp nắm lấy tay cô.

[*] tôn 尊: từ ngữ thể hiện lòng thành kính

Là ai?

Tiết Phạn nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một người phụ nữ có khuôn mặt nhu hòa, thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi. Mái tóc bà được chải gọn gàng, trên thân mặc một bộ quần áo đơn giản nhưng không tùy tiện. Lúc này, hai tay bà nắm chặt lấy tay cô, khuôn mặt tràn đầy khẩn trương kích động.

Lại là một người không quen biết, ít nhất, trong nhận thức của cô, cô chưa từng gặp người này.

Trong lòng Tiết Phạn mơ hồ đoán ra gì đó, nhưng đáp án này quá mức lý kỳ, cô chẳng có cách nào để thuyết phục bản thân tin vào đáp án ấy. Nhưng từ trước tới nay chuyện tự lừa mình dối người không phải phong cách của cô, cho dù có lý kỳ đi chăng nữa, cô cũng muốn tự mình xác nhận rồi mới quyết định.

Dựa vào những chuyện đã xảy ra, có thể đoán tình cảnh của cô lúc này không tốt lắm, nhưng cô vẫn cảm giác được người phụ nữ trước mắt là thật lòng quan tâm đến cô, vì vậy tạm thời cô đang an toàn.

Tâm tư Tiết Phạn nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã đưa ra quyết định chính xác dựa trên tình cảnh của bản thân.

Nhưng vấn đề trước mắt là, người phụ nữ này tên gì?

Vừa nhắc đến liên kị quái, ngay lúc cô còn đang suy nghĩ về vấn đề này thì miệng cô đã gọi tên bà:

"Mẹ Đức, con đói bụng."

Mẹ Đức vừa nghe thấy lời Tiết Phạn nói lập tức gạt đầu liên tục. Bà buông tay cô ra, khẽ lau khóe mắt ẩm ướt, cười nói:

"Được được được, để tôi đi lấy đồ ăn cho tiểu thư. Tôi vẫn luôn hầm canh gà trong bếp cho cô. Cô chờ tôi một lúc."

Dứt lời, bà đứng dậy, dịch góc chần cho Tiết Phạn, lại an ủi thêm vài câu rồi mới ra khỏi phòng.

Mẹ Đức vừa rời đi, Tiết Phạn liền ngồi dậy, mặc dù thân thể của cô vẫn yếu ớt vô lực, nhưng ít ra cũng khá hơn nhiều so với lúc đối mặt với đôi nam nữ kia. Cô không có nhiều thời gian, bây giờ không phải thời điểm để nghỉ ngơi. Tiết Phạn nhìn bốn phía xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy vị trí của chiếc gương trong phòng.

Hai chân Tiết Phạn mềm oặt, đầu vẫn ần ần đau đớn, lúc cô vừa đứng dậy, suýt chút nữa đã ngã ngồi trên mặt đất.

Tiết Phạn cắn chặt răng, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi về phía mép bàn trang điểm. Hai tay cô chống lên bàn giữ thăng bằng, sau đó nhìn bản thân trong gương.

Đây không phải là khuôn mặt của cô.

Trong gương là một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi, làn da tái nhợt, mái tóc khô vàng như rom rạ, nhưng dù vậy vẫn không thể che giấu được khuôn mặt một vẻ xinh đẹp không từ ngữ nào có thể miêu tả của cô.

Tiết Phạn nuốt một ngụm nước miếng, cô gái này là Thẩm Tích Chu?

Cô còn nhớ rõ đôi nam nữ đã gọi cô bằng tên này.

Như vậy, Tiết Phạn cô đang sống trong thân thể Thẩm Tích Chu? Cô trọng sinh?

TRỌNG SINH!!

Tiết Phạn ngừng thở, cô vẫn luôn cho rằng loại chuyện khó tin này chỉ có trong TV và tiểu thuyết, là sản phẩm của trí tưởng tượng con người, không nghĩ đến đây cư nhiên là chuyện có thật! Trong khoảng thời gian ngắn, Tiết Phạn vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thật này.

Chờ một chút. Nếu bây giờ cô là Thẩm Tích Chu, vậy Tiết Phạn thì sao?

Tiết Phạn sửng sốt, nhớ lại cảnh ô tô lao ra khỏi rào chắn, máu tươi đỏ thẫm không ngừng lan tràn. Cho dù cô là người lãnh tâm lãnh tình, khi nghĩ đến một màn ấy cũng không khỏi khổ sở trong lòng.

Như vậy, Tiết Phạn đã chết.

Cô nhắm mắt, hơn nữa còn bị người khác hại chết!

Trên bàn, một quyển lịch được chế tác tinh xảo nằm ngay bên cạnh tay cô, Tiết Phạn cầm lên, lật xem một chút, phát hiện cô có thể hiểu được chữ viết trên đó, như vậy rất tốt, ít nhất cô sẽ không gặp vấn đề trong giao tiếp thông thường.

Mà bên trên quyển lịch được in một số quảng cáo quen thuộc. Không, phải nói là, cô đều biết tất cả những quảng cáo này.

Như vậy, cô không hề trọng sinh đến một không gian khác, mà là trọng sinh vào thân xác một cô gái khác cùng thời không (bao gồm cả không gian và thời gian).

Chuyện này đối với Tiết Phạn quả thực là chuyện tốt đến không thể tốt hơn, ít nhất cô sẽ bớt đi một cái phiền toái - thích nghi với thời đại khác.

Nếu ông trời đã không muốn cô chết, cho cô một cơ hội sống lại lần nữa, vậy cô phải sống thật tốt! Cô muốn xem xem, là ai muốn mạng của cô.

Nghĩ tới đây, Tiết Phạn lại nhìn cô gái trong gương thêm lần nữa. Thẩm Tích Chu phải không? Tiết Phạn cô là người ân oán rõ ràng, nếu cô đã chiếm thân thể của Thẩm Tích Chu để trọng sinh, như vậy cô đương nhiên sẽ báo đáp phần ân tình này thật tốt.

Những kẻ muốn dồn Tiết Phạn và Thẩm Tích Chu vào chỗ chết, còn có, những kẻ dấn đạp lên cuộc sống của người khác, một người cô cũng không bỏ qua! Cô nhất định khiến từng người một nếm trải tư vị sống không bằng chết. Tiết Phạn, không, bây giờ phải gọi là Thẩm Tích Chu, nắm chặt hai tay, nở nụ cười lạnh lẽo, tựa như ác ma bò ra từ địa ngục muốn đem toàn bộ thế gian tế Atula.

Thẩm Tích Chu chậm rãi thở ra một hơi, bình ổn nội tâm đang không ngừng gợn sóng. Buông quyển lịch xuống bàn, cô chậm chạp trở về giường, nằm xuống, tựa như cô vốn chưa từng rời giường.

Nếu đã có mục tiêu, vậy chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải làm rõ tình huống của bản thân, mà người tốt nhất để thăm dò lúc này là...

Ngoài cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, cửa bị gõ nhẹ, âm thanh của mẹ Đức vang lên:

"Tôn tiểu thư, tôi vào nhé."

Thẩm Tích Chu cong môi, người tới, chính là lựa chọn tốt nhất.

Bát canh gà được ninh vừa thơm vừa nhừ, lướt qua đầu lưỡi cô, chạy xuôi xuống bụng, ngay lập tức, cả cơ thể như được bao bọc trong nhiệt độ ấm áp của bát canh.

Mẹ Đức ôn nhu vuốt ve đầu Thẩm Tích Chu, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Bà cười nói:

"Tiểu thư ăn nhiều một chút, canh gà này là tôi cố ý ninh cho cô, đã hầm một ngày một đêm, thịt gà cũng đã mềm nhuyễn hòa tan trong canh, cô chỉ cần uống là được. Nhưng cô ngàn vạn đừng nói không muốn ăn, thân thể là của bản thân..."

"Cao Minh Triết và Trịnh Tuyết Trân tới tìm con." Thẩm Tích Chu đang cúi đầu uống canh, đột nhiên lên tiếng, nhưng đầu vẫn không ngẩng lên, ngay cả động tác cũng không dừng lại, chỉ lẳng lặng nói ra lời này, tựa như bản thân cô vốn chẳng hề có chút quan hệ gì đến nó.

Sắc mặt mẹ Đức lập tức thay đổi, dồn dập hỏi:

"Khi nào? Chẳng lẽ là buổi chiều lúc tôi đang ở trong bếp..."

Nói đến đây, bà bỗng ngưng bật, tựa như đàn giao hưởng bị đình trệ.

Không khí nháy mắt trở nên ngưng trọng, nặng trĩu tới mức ép người khác không thở nổi.

Thẩm Tích Chu uống một ngụm canh, không để ý đến trong lòng mẹ Đức đang dậy sóng. Đối với cô mà nói, hai người kia chẳng khác nào rác rưởi không đáng nhắc đến, nhưng xem đáng về hai người đó, có vẻ có tầm ảnh hưởng lớn đối với Thẩm Tích Chu chân chính, bất quá, là ảnh hưởng bao nhiêu?

Cô đã quăng mỗi câu, mẹ Đức quan tâm Thẩm Tích Chu như vậy, chắc chắn sẽ nói ra điều gì đó. Quả nhiên, trầm mặc được một lúc, cuối cùng bà cũng lên tiếng, nguyên bản thanh âm mềm mại trở nên gian nan không ít. Bà đặt tay lên vai Thẩm Tích Chu, bàn tay run rẩy, ngón tay cũng bắt đầu lạnh đi.

"Tích Chu a, nghe mẹ nói một câu. Cao Minh Triết không xứng với con, hần, hần không đáng để con làm như vậy. Con xứng đáng có được người đàn ông tốt hơn. Không, không cần lãng phí tâm tư lên người hần. Được không?"

Thẩm Tích Chu vẫn luôn cúi đầu uống canh, lúc này cô rót cuộc cũng buông bát trong tay, chậm rãi nâng mắt nhìn mẹ Đức. Ánh mắt thâm trầm, con người ngăm đen, làm người khác đoán không ra cô đang nghĩ gì.

Mẹ Đức thấy bộ dạng của cô như vậy, bắt đầu bối rối. Bà gắt gao kéo tay Thẩm Tích Chu, bức thiết nói:

"Tích Chu! Con phải tin tưởng mẹ, mẹ sẽ không hại con, vĩnh viễn không! Cao Minh Triết nhiều năm hòa hảo với con, nhưng Trịnh Tuyết Trân vừa xuất hiện hấn liền không cần con nữa. Người như vậy con cần gì phải trao hết tâm can? Không đáng!"

Nói tới đây, âm thanh bà nghẹn ngào:

"Tích Chu, hấn bắt quá chỉ là một thằng đàn ông, sao con có thể vì hấn mà tổn hại thân thể, hủy đi tiền đồ của bản thân!?"

Tiền đồ! Tai Thẩm Tích Chu dựng thẳng, cuối cùng cô cũng nghe được trọng điểm rồi!

Nhưng dù vậy, khuôn mặt cô vẫn không hề lộ ra dị thường. Cô chớp mắt, nở nụ cười bi thương, lẩm bẩm:

"Tiền đồ?"

"Phải! Tích Chu. Con cũng biết, vì chuyện lần này, lão gia đã hoàn toàn thất vọng về con. Vì mẹ con, lão gia vốn đã không thích con, con được lưu lại Thẩm Gia đều nhờ thiếu gia kiên trì. Mỗi ngày con đều phải dẫm trên băng mỏng mà sống, sao có thể tùy tiện buông bỏ? Trịnh Tuyết Trân kia cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, bản thân cô ta không mang họ Thẩm, lại luôn làm người khác cho rằng cô ta mới là Thẩm tiểu thư. Lần này con để nhục điểm rơi vào tay cô ta, cô ta sao có thể không lợi dụng nó thật tốt!?"

Thẩm Tích Chu không hé răng, mẹ Đức lại càng sốt ruột, bức thiết khuyên nhủ:

"Tích Chu, nghe lời, đừng tránh Trịnh Tuyết Trân, chọc lão gia tức giận. Con phải biết rằng, có Thẩm gia mới có con!"

Mặc dù chỉ có vài lời như vậy, nhưng từ trước tới nay năng lực tư duy logic của Thẩm Tích Chu vốn không tệ, chỉ bằng mấy câu cô đã đại khái đoán được hoàn cảnh của Thẩm Tích Chu có khả năng đang gặp vấn đề.

Mẹ Đức không thấy cô nói lời nào, nghĩ rằng cô vẫn còn để tâm đến những chuyện vụn vặt, đôi mắt lại đỏ lên:

"Tích Chu! Con phải biết rằng, chỉ khi con bảo vệ được vị trí Đại tiểu thư Thẩm gia, con mới có thể có được những gì con muốn, đàn ông, đặc biệt là Cao Minh Triết..."

"Con biết." Thẩm Tích Chu ngắt lời bà.

"A?" Nhất thời, bà không phản ứng kịp.

Thẩm Tích Chu quay đầu nhìn bà, nở nụ cười:

"Con nói, con đã biết, chuyện này không cần dây dưa dài dòng thêm nữa."

Mẹ Đức chợt có một loại cảm giác không thể tin được, bắt quả bà vẫn vỗ tay Tích Chu, thở dài, ngừng khóc.

Thẩm Tích Chu nhìn bà, cười nhạt.

Đùa gì thế, chuyện quan trọng nhất bây giờ là củng cố địa vị của bản thân, tranh thủ được Thẩm lão gia yêu thích, đàn ông bây giờ không là gì hết

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô có chuyện gì quan trọng ?

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Thẩm Tích Chu là người thẳng thắn trực tiếp.

Từ trước tới nay cô đều không phủ nhận quanh co lòng vòng là một phương pháp không tồi, nhưng nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, cô sẽ không dùng đến phương pháp này. Trước hết, cô không có tài ăn nói, phải làm ra một đồng chuyện trước khi nói đến mục đích của bản thân, quá chường mắt, quá dư thừa. Tiếp theo, cô sẽ không để bản thân rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ.

Vì vậy, từ lúc sinh ra đến bây giờ, Thẩm Tích Chu chưa từng nếm trải tư vị quanh co lòng vòng.

Ngay cả bây giờ, khi nguyên chủ của thân thể cô đã làm ra những chuyện ngu xuẩn khiến người cảm quyền Thẩm gia Thẩm lão gia tử Thẩm Duyên mất hết mặt mũi, ông vốn không quá thích Thẩm Tích Chu, nay càng chán ghét thất vọng về cô, ngay cả gặp cũng không muốn gặp. Nhưng Thẩm Tích Chu vẫn như cũ không cảm thấy bản thân rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng.

Bởi vì trong tay cô còn một con át chủ bài, cô họ Thẩm.

Mà Trịnh Tuyết Trân, cho dù khiến lão gia tử vui vẻ, có địa vị cao trong Thẩm gia cũng không có khả năng thật sự thay thế vị trí của cô. Vì nhược điểm lớn nhất của cô ta là họ Trịnh, cháu ngoại của Thẩm Duyệt.

Cháu gái và cháu ngoại, luôn có sự khác biệt.

Huồng chi, Thẩm Tích Chu chỉ nhất thời nóng đầu, cả ngày trong mắt trong lòng chỉ có một người, đem hết tâm tư tình cảm lãng phí lên người một thằng đàn ông. Nhưng điều đó không có nghĩa là Thẩm Tích Chu của hiện tại là người mơ hồ dễ nắm bắt.

Ưu điểm lớn nhất đời này của cô là, bất luận ở thời điểm nào cô đều có thể lý trí phân tích hoàn cảnh của bản thân, lợi dụng điểm có lợi nhất.

Thẩm Tích Chu đứng ngoài cửa thư phòng của Thẩm Duyệt, nhìn Thẩm Văn Sơn, hơi hơi mỉm cười:

"Văn sơn thúc, gia gia có ở đây không?"

Thẩm Văn Sơn đối với tôn tiểu thư này có chút run rẩy, không phải vì cô đáng sợ bao nhiêu, mà là vì vị tôn tiểu thư này thật sự không biết phân biệt nặng nhẹ. Chẳng những không vì bản thân mà cố gắng, hơn nữa, cô lại vì một thằng đàn ông mà làm ra những chuyện ngu xuẩn, thậm chí còn khắp nơi chống đối lão gia. Thật sự không còn lời nào để nói.

Lúc này, cư nhiên vì Cao Minh Triết mà cả đêm đứng ngoài Cao gia, chịu mưa xối xả, khiến tất cả mọi người đều biết, đem toàn bộ mặt mũi Thẩm gia coi như rác mà quét sạch. Lão gia cũng vì chuyện này mà huyết tức đến mức cao huyết áp.

Mặc dù bên ngoài Thẩm Văn Sơn chỉ là quân gia của Thẩm gia, nhưng ông còn là phụ tá đắc lực của Thẩm Duyệt, là tâm phúc trong tâm phúc. Cho dù Thẩm Tích Chu trên danh nghĩa là chủ nhân của ông, nhưng hẳn lại không thật sự xem cô là chủ nhân.

Vì vậy, ông ôn hòa lễ phép gạt đầu, nhưng ngữ khí lại xa cách ngăn dăm:

"Tôn tiểu thư, lão gia vừa xử lý công vụ, hiện tại hẳn là đang nghỉ ngơi. Không biết tôn tiểu thư có chuyện gì quan trọng không?"

Thẩm Văn Sơn cố ý nhấn mạnh hai chữ "quan trọng", ý là, nếu là chuyện quan trọng thì mau nói, nếu không phải đại sự gì thì nhân lúc còn sớm cô nên rút đi, tìm một chỗ mát mẻ rồi ngủ luôn ở đây!

Thẩm Tích Chu là ai, cô sống và lớn lên cùng với một đám người "thành tinh", một chút ý tứ như vậy sao cô có thể không hiểu?

Thẩm Tích Chu âm thầm nhướn mày, nhìn không được khe khẽ thở dài. Nhìn xem nguyên chủ đã làm ra chuyện ngu xuẩn như thế nào, ngay cả quân gia cũng oán hận.

Bất quá, Thẩm Tích Chu cũng không phải người dễ tổng cổ đi. Cô hơi mỉm cười, đạm nhiên (nhàn nhạt bình tĩnh) đứng đó:

"Nếu gia gia đang nghỉ ngơi, vậy tôi chờ một chút cũng được."

Dứt lời, Thẩm Tích Chu cũng không nhiều lời thêm nữa, mỉm cười đứng ở cửa.

Lập tức, Thẩm Văn Sơn kinh ngạc thất thố há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thẩm Duyệt

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Phản ứng này không giống với kịch bản định sẵn a!

Trong lòng Thẩm Văn Sơn rít gào một trận.

Tôn tiểu thư sợ Thẩm lão gia Thẩm Duyệt nhất, mặc dù lão gia đối xử với cô rất tốt, nhưng thường ngày hễ cứ thấy ông là cô lại như chuột thấy mèo, nhìn thấy từ xa đã né tránh. Nếu thật sự tránh không được, cô cũng sẽ nói vài ba câu rồi chạy trốn.

Hôm nay tự thân Thẩm Tích Chu lại tới tìm lão gia tử, thật sự rất kỳ quái, nhưng nghĩ kỹ lại vẫn có thể hiểu được. Không phải sau khi gây ra họa ai cũng tìm cách bù đắp sao? Nhưng bình thường sau khi Thẩm Văn Sơn nói những lời vừa rồi, khẳng định Thẩm Tích Chu hận không thể "lôe" ông ta ngay lập tức, sao có thể tiếp tục đứng ở đây chờ a!

Thẩm Văn Sơn bất động thanh sắc (không tiếng động) đánh giá Thẩm Tích Chu từ trên xuống dưới, xem ra lần này cô thực sự nghe thấu lời mẹ Đức. Bất quá, vị tôn tiểu thư này chẳng những nhất như chuột, lại không thể đảm đương được gì, cũng không có kiên nhẫn, luôn thích tự mình từ bỏ. Ông ta thật sự muốn nhìn xem người như vậy có thể đứng chờ ở đây bao lâu!

Sau khi tính toán xong xuôi trong lòng, Thẩm Văn Sơn thu hồi biểu cảm kinh ngạc, tiếp tục duy trì khuôn mặt tươi cười bình tĩnh đứng đối diện Thẩm Tích Chu.

Còn Thẩm Tích Chu, từ sau khi nói phải chờ Thẩm Duyên, liền không chút sứt mẻ đứng đó.

Vì bảo trì dáng người luôn đẹp, từ nhỏ Thẩm Tích Chu đã luyện tập, một khi đã đứng là đứng cả ngày, chẳng những phải duy trì nụ cười trên mặt, thậm chí thân thể cũng không được phép động dẩy dù chỉ một chút, có lúc còn phải đi giày cao gót mười phân (10 cm). Dưới sự khổ luyện không ngừng như vậy nên bây giờ cô mới có thể đứng thẳng như trúc, tư thái (tư thế + thần thái) duyên dáng.

Mà lúc này, bất quá chỉ là tùy tiện đứng, liền qua cả bữa sáng.

Thẩm Văn Sơn bất động thanh sắc đánh giá Thẩm Tích Chu phía đối diện. Cô đứng đó không nhúc nhích, hai tay bắt chéo trước người, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trên mặt treo ý cười nhàn nhạt lễ phép, nhìn thế nào cũng thấy là người chịu sự giáo dục tư thái hoàn mỹ.

Còn tưởng rằng vị tôn tiểu thư này bạch học* mấy khóa lễ nghi chứ, bây giờ xem ra cũng không đến nỗi.

[*] bạch học: không học được cái gì vào đầu.

Chỉ là, trong lòng Thẩm Văn Sơn vẫn có chút nghi hoặc.

Vị tôn tiểu thư trước mặt này, vẫn là cô ấy, nhưng lại cảm thấy đã không phải cô ấy nữa.

Cứ thế, hai người Thẩm Tích Chu và Thẩm Văn Sơn đứng trước cửa thư phòng Thẩm Duyên như môn thần*. Rất nhanh, thời gian thoáng cái trôi qua, đã hơn nửa giờ.

[*] môn thần: thần giữ cửa

Thẩm Tích Chu không có lấy nửa phần thiếu kiên nhẫn, vẫn khí định thần nhàn như cũ. Đúng lúc này, âm thanh vang lên từ chuông điện thủ công tinh mỹ trên cửa.

Là Thẩm Duyên gọi Thẩm Văn Sơn.

Thẩm Văn Sơn lễ phép cười với Thẩm Tích Chu, sau đó quay người tiến vào thư phòng. Không tới một lát sau, ông ta quay ra, nguyên lai là Thẩm Duyên muốn gặp cô.

Bình tĩnh mà xem xét, lúc này, Thẩm Tích Chu không thể không khần trương.

Người cô phải đối mặt ngay bây giờ là Thẩm Duyên, người đứng đầu Đệ nhất thế gia C quốc*, đồng thời cũng là người ngồi trên vị trí vương giả trong tập đoàn tài chính đệ nhất thành phố A. Nhân vật như vậy, cho dù là Tiết Phận trước kia cũng không có cơ hội nhìn thấy, bây giờ lại sắp phải đối mặt với ông, cô đương nhiên sẽ khần trương.

[*] C quốc = China = Trung Quốc

Trong thư phòng rộng lớn, một bức tường dài được phủ kín bằng tủ sách đầy ắp, phía trước tủ sách là một chiếc bàn gỗ đỏ, một lão nhân minh mẫn, ánh mắt sắc bén ngồi sau bàn. Là Thẩm Duyên.

"Tìm ta có chuyện gì?" Thẩm Duyên dựa lưng ra sau, khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng làm người khác nhìn không ra cảm xúc, ánh mắt ông đậm nhạt nhìn Thẩm Tích Chu đứng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cô dựa vào cái gì để tới đây ?

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

"Ông nội, con muốn tiếp tục theo học thầy giáo cũ." Chuyện ngu xuẩn nhất nguyên chủ từng làm ra chính là vì tra nam Cao Minh Triết mà sa thải gia sư Thẩm Duyên tìm đến dạy cô ấy. Thời điểm Thẩm Tích Chu biết chuyện này thực sự đã xem thường nguyên chủ ước chừng nửa phút.

Quả nhiên là người không có đầu óc.

Thẩm Duyên cong môi, lộ ra nụ cười nồng đậm trào phúng, thanh âm cũng lạnh dần. Ông hừ một tiếng khinh thường:

"Cô tưởng mình đang đi mua cái trắng sao, cô muốn mua thì mua, không muốn mua thì không mua?"

Chuyện mà nguyên chủ đã làm thực sự không đạo nghĩa, đừng nói là người luôn ở vị trí cao như Thẩm Duyên, ngay cả người bình thường cũng sẽ tức giận.

Đối mặt với tình huống như vậy, Thẩm Tích Chu cũng không bị Thẩm Duyên lạnh lùng dọa. Với cô, mặc dù Thẩm Duyên là vương giả, nhưng cũng đồng thời là ông nội của cô, không phải sao! Tục ngữ có câu, hổ dữ không ăn thịt con, huống chi bây giờ cô chính là người duy nhất trong thế hệ thứ ba của Thẩm gia.

Sẽ chẳng một ai chịu để sự nghiệp cả đời mình rơi vào tay một người khác họ, càng không nói đến người Thẩm gia.

Vì vậy, Thẩm Tích Chu có thể lý giải được sự lạnh nhạt của Thẩm Duyên, chẳng qua trong lòng ông vẫn không bỏ xuống được chuyện cũ đã qua.

Đương nhiên, làm chuyện có lỗi thì vẫn phải xin lỗi, dù gì, người cô đang đối mặt là một người quyền thế cao vời vợi, tuyệt đối không thể lỗ mãng, đặc biệt là lúc này, cô đang trắng tay, nhất thiết phải tránh đi mũi nhọn.

"Trước kia là Tích Chu không hiểu chuyện, đã làm ra rất nhiều hành động lỗ mãng khiến ông nội tức giận lo lắng. Hôm nay Tích Chu tới đây là để thành tâm thành ý nói một tiếng xin lỗi với ông nội. Con không hy vọng xa vời ông sẽ tha thứ cho con, chỉ mong ông nội đừng tức giận, thân thể của ông quan trọng hơn đứa cháu gái bất hiếu này." Thẩm Tích Chu hạ thấp tư thái, thanh âm nhu hòa, khom lưng hành lễ với Thẩm Duyên để tỏ rõ lòng thành.

Đôi mắt Thẩm Duyên xoáy sâu vào người đang hành lễ trước mặt, ánh mắt thâm thúy. Thẩm Tích Chu hôm nay không giống với ngày thường. Phải biết rằng, mỗi lần cô nhìn thấy ông đều hận không thể tìm một cái khe đất để chui xuống, nói chuyện với ông thì rợn mả không ra mấy chữ, âm thanh còn nhỏ hơn cả muỗi kêu.

Từ lúc nào mà cô đã học được cách tự nhiên phóng khoáng? Không kiêu ngạo không siểm nịnh? Nói có sách, mách có chứng?

Điều này làm Thẩm Duyên không khỏi nảy sinh nghi ngờ trong lòng:

"Tha thứ? Cô muốn tôi tha thứ cho cô thế nào?" Ông nhướn mày, khuôn mặt không biểu cảm, trong ngữ khí ẩn dấu một tia trào phúng khó phát hiện. Bất quá, ông cũng không làm khó Thẩm Tích Chu, giờ tay ra hiệu cô đứng thẳng lên nói chuyện với ông.

Quả nhiên là không dễ dàng gì.

Trong lòng Thẩm Tích Chu không khỏi thờ dài một hơi vì sự ngu xuẩn của người đời trước, trên khuôn mặt vẫn treo nụ cười thành khẩn, cô trịnh trọng, nghiêm túc nói:

"Trải qua chuyện này, Tích Chu đã suy nghĩ cẩn thận, biết ai mới là người tốt với mình, biết cái gì mới là quan trọng nhất. Con thật sự muốn sửa đổi bản thân, vì vậy vẫn mong ông nội cho con một cơ hội học tập lại từ đầu."

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, Thẩm Duyên không nói gì, dường như đang cân nhắc thật giả trong lời nói của Thẩm Tích Chu. Một lúc sau, ông mới cười lạnh không chút để ý:

"Ai dạy cô nói những lời này? Đối phương cho cô lợi ích gì mà có thể khiến cô chịu đựng đứng ở đây lâu như vậy. Thật không dễ dàng! Là mẹ Đức?"

"Không phải, là tự con muốn tới."

"Cô?" Lúc này, Thẩm Duyên thực sự cười thành tiếng, trong mắt tràn đầy khinh thường và hoài nghi. Ông đánh giá Thẩm Tích Chu từ trên xuống dưới:

"Vậy cô nói cho tôi biết, cô dựa vào cái gì để tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ông đã từng trải qua cái chết chưa ?

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Giờ phút này, Thẩm Tích Chu thoát nhìn có chút chật vật, mái tóc nhuộm màu bạch kim kết hợp với làn da trắng nõn khiến cả người cô thấm đậm một mảnh, cộng thêm dáng người thon gầy, khiến người khác có cảm giác Thẩm Tích Chu sa sút như người gần đất xa trời.

Bất quá, đôi mắt cô lại vô cùng có thần, tựa như hai ngôi sao lóng lánh nhất trong dải ngân hà, rực rỡ động lòng người.

Thẩm Tích Chu đứng thẳng tắp ở đó, phảng phất như một gốc cây vững chắc. Phong tư yếu điệu, khí khái ngạo nghễ. Mặc dù bộ dạng có chút chật vật, nhưng toàn thân lại tản mát ra một loại kiêu ngạo khiến người khác phải khuất phục.

Thẩm Tích Chu khẽ cong môi cười.

Nụ cười của cô khác với vẻ tươi cười lễ phép theo thói quen, trong nụ cười tràn ngập tự tin, tựa như một vầng mặt trời nhỏ khiến người khác phải lóa mắt.

Ngay cả Thẩm Duyên khi nhìn thấy nụ cười như vậy cũng không kìm được mà vui sướng trong lòng. Mặc dù khuôn mặt ông vẫn còn xụ xuống, nhưng lòng mày đã giãn ra, không còn vẻ nghiêm túc như trước nữa.

"Nếu nói đến con dựa vào cái gì..." Thẩm Tích Chu hơi ngừng lại, nét tự tin xẹt qua môi, "Con chỉ dựa vào việc con họ Thẩm".

Thẩm Duyên nhếch lông mày, nhìn Thẩm Tích Chu đầy hứng thú, phát ra một âm mũi:

"À?"

Lúc này đây, Thẩm Tích Chu vô cùng chói mắt, cho dù phong cách trang điểm của cô hôm nay không khiến Thẩm đại đương gia ông vừa lòng, nhưng đổi lại, trên người cô lại tỏa ra một loại khí thế ngạo thị thiên hạ, quả thực khiến Thẩm Duyên không chệch vào đâu được.

Điều mà người họ Thẩm cần có chính là điều này, chỉ cần họ nguyện ý, cho dù là cả thiên hạ, cũng có thể là của Thẩm gia. Người nhà họ Thẩm, nhất định phải có khí thế như vậy.

Lại nói, ngạo khí của Thẩm Tích Chu không giống như đang giả vờ. Nói cho cùng, thứ đồ giả mạo từ trong xương cốt, cho dù có làm thế nào, một khi đã biểu lộ lên mặt cũng sẽ khác hoàn toàn với hàng thật.

Chỉ là, Thẩm Tích Chu thật sự đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, điều này khiến Thẩm Duyên khó tránh khỏi nghi ngờ.

"Vì yêu mà thay đổi, Thẩm Tích Chu, cô bây giờ quả thực khác trước rất nhiều. Nhưng đừng nói với tôi rằng cô đã nghĩ thông suốt, loại lí do này không thể thuyết phục được tôi." Thẩm Duyên bưng chén trà trong tay lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhưng dù vậy, ánh mắt sắc bén như dao của ông vẫn nhìn chăm chú vào Thẩm Tích Chu, chưa từng rời đi.

Thẩm Tích Chu rũ mắt, dường như đang suy nghĩ nên trả lời vấn đề Thẩm Duyên như thế nào, lại có vẻ giống như đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân. Mà Thẩm Duyên cũng không nóng nảy, kiên nhẫn chờ đợi.

Không bao lâu sau, Thẩm Tích Chu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Duyên, bên môi lộ ra một nụ cười quý dị khó hiểu.

Hai cánh môi nhợt nhạt nhẹ nhàng hé mở, lộ ra hàm răng trắng sáng. Thanh âm của cô nhẹ nhàng mà câu hồn nhiếp phách, tựa như đang thấm dần vào cơ thể của người đối diện qua từng lỗ chân lông.

"Ông nội, ông đã từng trải qua cái chết chưa?"

Từ sau khi Thẩm Tích Chu đi tìm Thẩm Duyên nói chuyện, mọi thứ đều thay đổi rất nhiều. Kỳ thực cũng không thể nói là thay đổi, chỉ có thể nói hết thảy đều khôi phục lại như cũ, tất cả các gia sư từng bị sa thải đều đã bắt đầu dạy lại, thậm chí số lượng gia sư còn được tăng lên, thêm một thầy dạy võ.

Trong mắt tất cả mọi người, tôn tiểu thư Thẩm Tích Chu dường như đã biến thành người khác chỉ trong một đêm. Không chỉ nghiêm túc chăm chỉ học tập, mà còn ngừng đặt hết mọi tâm tư lên người một tên đàn ông, đặc biệt là, dường như cô đã không còn sợ Thẩm Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không phải cô bị cấm túc sao?

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Sờ sờ mái tóc đã được nhuộm lại màu đen, Thẩm Tích Chu thở ra một hơi, vừa lòng nhìn khuôn mặt cô gái da trắng tóc đen trong gương. Đây mới là đáng vẻ thích hợp với cô. Nhưng khi ánh mắt Thẩm Tích Chu quét đến bộ quần áo đang mặc trên người, cô khẽ bĩu môi.

Nguyên chủ rất thích quần áo ren, đương nhiên tiểu nữ sinh mặc kiểu quần áo này không sao cả, nhưng Thẩm Tích Chu cô của hiện tại là kẻ thượng vị đã quen tung hoành trên thương trường lâu ngày, thật sự cảm thấy bản thân chẳng có điểm nào thích hợp với quần áo ren.

Bây giờ khó lắm mới được Thẩm Duyên cho phép ra ngoài sửa sửa bản thân, Thẩm Tích Chu cũng muốn nhân cơ hội này thay đổi toàn bộ đồ dùng cá nhân.

Rời khỏi salon làm tóc, Thẩm Tích Chu ngồi lên một chiếc Maybach, trực tiếp phân phó tài xế đưa cô đến trung tâm thương mại cao cấp nhất thành phố A. Những thương hiệu có thể chiếm một chỗ trong trung tâm thương mại này đều là nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng, không chỉ vậy, ở phương diện thời trang, rất nhiều bộ quần áo đều chỉ có duy nhất một bản số lượng giới hạn. Thật sự không ngoa khi nói, những người xuất hiện ở đây, nếu không phải người trong giới thượng lưu thành phố A thì cũng là người trong giới thượng lưu nước C (China).

Trước kia, Tiết Phạn rất thích tiêu xài ở đây, mặc dù có hơi phung phí, nhưng tất cả những thứ được mua về đều rất hợp ý cô. Bây giờ, nếu muốn thay đổi toàn bộ hình tượng của Thẩm Tích Chu trong quá khứ, nơi này đương nhiên sẽ trở thành lựa chọn đầu tiên của cô.

Dọc theo đường đi vô cùng thuận lợi. Sau khi dạo quanh một vòng, quần áo trên người Thẩm Tích Chu đã đổi sang phong cách đơn giản theo thói quen của bản thân. Mặc dù có hơi gầy, nhưng vóc dáng cao, thật sự là một cái móc treo quần áo trời sinh*, hơn nữa quần áo được cô lựa chọn đều vô cùng phù hợp với khí chất của bản thân, khi mặc lên người sẽ đem đến cảm giác như lưỡi dao sắc bén được tuốt khỏi vỏ, lấp lánh hàn quang, vô cùng chói mắt.

[*] những người trời sinh có dáng người như móc treo quần áo = mặc gì cũng đẹp

Nếu hỏi Thẩm Tích Chu thích thương hiệu nào nhất, vậy thì cô nhất định sẽ trả lời là Clarence. Kỳ thực thương hiệu này không phổ biến với mọi người, nói ra chỉ sợ chẳng ai biết (chẳng ai biết thật, vì search gg không ra -_-|||) nhưng lại cực kỳ nổi danh, bởi vì, ba mươi năm trước, đây vẫn luôn là nhãn hiệu dành riêng cho các vương thất quý tộc châu Âu.

Mà quần áo của Tiết Phạn phần lớn đều là của thương hiệu này, vì vậy cô nhất định phải tới đây chọn mua một vài bộ.

Mặc dù người có thể đến trung tâm thương mại này rất nhiều, nhưng người có thể mua sắm quần áo của thương hiệu này lại rất ít. Vì vậy, mỗi một khách hàng ở đây đều được nhân viên cửa hàng nhớ kĩ. Chỉ cần có khách tới, nhân viên đều có thể gọi tên vị khách đó chính xác.

Ngày hôm nay tới đây, Thẩm Tích Chu lại chỉ thấy nhân viên lễ phép mỉm cười xa cách với cô, cũng không tiến tới tiếp đón thân thiết. Lúc đầu cô còn có chút kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhớ tới, cô đã không còn là Tiết Phạn, cô của hiện tại là Thẩm Tích Chu.

Vì vậy, Thẩm Tích Chu cũng không để bụng chuyện này nữa, bắt đầu lựa chọn quần áo trong cửa hàng.

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên từ phía sau:

"Tôi còn tưởng là ai, thì ra là Tích Chu a."

Thẩm Tích Chu quay đầu nhìn thoáng qua người đang bước tới, khẽ cau mày.

Người tới không phải ai khác, chính là Trịnh Tuyết Trân. Cô ta mặc một thân quần áo màu nhạt đứng đó, tư thái tuyệt đẹp, trên mặt mang theo vẻ tươi cười nhợt nhạt, khiến người khác có cảm giác như bị gió xuân quét vào mặt. Nhưng Thẩm Tích Chu vẫn nhạy bén nhận ra, trong mắt cô ta tràn đầy tức giận và chán ghét.

Đây hẳn là muốn tới tìm tra (làm trò, gây chuyện) đi, Thẩm Tích Chu cong môi cười.

Quả nhiên, ngay sau đó, Trịnh Tuyết Trân lên tiếng:

"Ai nha, không phải tôi nghe nói ông ngoại vì chuyện cô câu dẫn Minh Triết nên tức giận vô cùng, cảm tức cô ở nhà sao?"

Nói tới đây, cô ta dường như phát hiện ra có gì đó không đúng, vội vàng che miệng lại, tỏ vẻ xin lỗi, cười với Thẩm Tích Chu:

"Xin lỗi a, con người tôi là vậy đây. Tôi không có ý gì đâu, cô đừng so đo với tôi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạch liên hoa

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Loại người được gọi là bạch liên hoa, lục trà biểu hẳn là chỉ cô ta đi. Ngoài mặt thì tỏ ra phúc hậu, đáng yêu vô hại, nhưng trong lòng chỉ hận không thể tạt axit lên người đối phương. Miệng lúc nào cũng nói lời êm tai, luôn quan tâm đến người khác, nhưng sau lưng lại âm thầm hãm hại đối phương, làm đối phương thân bại danh liệt.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Trịnh Tuyết Trân và những "đóa" bạch liên hoa, lục trà biểu khác chính là Thẩm Tích Chu đã biết được bộ mặt thật của cô ta, vậy nên, dù cô ta có nói gì cũng vô dụng.

Ở thành phố A này, Trịnh Tuyết Trân và Cao Minh Triết cũng coi như là người có tiếng. Một người là cháu ngoại cưng của Thẩm gia. Một người là người thừa kế tương lai của xí nghiệp Cao thị. Huống hồ, hai người còn có một mối tình "triền miên lâm li" khiến không ít nữ sinh hâm mộ.

Clarence là nhãn hiệu dành cho xã hội thượng lưu, việc buôn bán tốt hay không cũng phụ thuộc vào giai cấp này. Vì vậy nhân viên cửa hàng cũng phải am hiểu rõ ràng rành mạch chuyện bát quái giữa các quý phu nhân và tiểu thư. Mà nhắc đến những chuyện bát quái trong xã hội thượng lưu, đương nhiên ai cũng biết chuyện nguyên chủ Thẩm Tích Chu vì giữ chặt Cao Minh Triết mà có thể làm ra bất cứ chuyện gì. Bất quá, chuyện này đối với nguyên chủ là tình yêu đáng cay, cầu mà không được, nhưng đối với những người đã sớm bị "vân đục" thì cô chẳng khác nào thứ bán thiu, không biết xấu hổ, đi làm tiểu tam, còn bị đàn ông chương mắt chê cười.

Vì vậy, sau khi Trịnh Tuyết Trân nói lời này, Thẩm Tích Chu lập tức cảm thấy vẻ mặt của hai nhân viên phục vụ phía sau trở nên vi diệu.

Từ trước tới nay, Thẩm Tích Chu cô là người thích nắm chắc mọi chuyện trong tay, đương nhiên biết tiểu tâm tư khó có thể nhận ra của Trịnh Tuyết Trân.

Dù trước nay cô luôn là người sống bừa bãi, hiếm khi để ý đến thanh danh linh tinh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể cho phép người khác dẫm đạp lên bản thân.

Đặc biệt là Trịnh Tuyết Trân, càng không thể.

Thẩm Tích Chu khẽ cong môi, lộ ra một nụ cười thoạt nhìn như vô hại nhưng lại vô cùng kỳ quái. Cô xoay người, tiếp tục chọn quần áo, không quên trả lời Trịnh Tuyết Trân:

"Chị họ, chị nói chuyện này làm gì? Chị lớn tuổi hơn em, trải đời nhiều hơn em, đương nhiên cũng có mị lực hơn. Tính ra thì em và Cao Minh Triết đã quen biết nhau mười mấy năm, em không dám nhận là thanh mai trúc mã, nhưng cũng coi như có giao tình."

Nói đến đây, cô hơi dừng lại, ngừng đầu nhìn Trịnh Tuyết Trân, cười ngọt ngào. Trong lòng Trịnh Tuyết Trân cũng dần dần trầm xuống, cô ta có thể đoán được lời tiếp theo của Thẩm Tích Chu sẽ chẳng hay ho gì. Cô ta vội vàng muốn chặn hóng Thẩm Tích Chu, nhưng Thẩm Tích Chu căn bản không cho cô ta cơ hội mở miệng, lập tức tiếp lời.

"Cũng giống như chơi mặt chược, em cho rằng đã nắm chắc, có thể hạ bài, nhưng vẫn không bì được với kỹ thuật chơi của chị, vừa ra tay liền chặt hết đường sống của em. Em có thể làm sao được bây giờ? Bất quá chỉ khóc mấy trận mà thôi, đâu đến nỗi căm tức? Đã bao lâu rồi chị chưa tới thăm gia? Chuyện căm tức xảy ra từ bao giờ thế, sao em không biết?"

Nói đến đây, Thẩm Tích Chu đã nhắc lên năm sáu bộ quần áo, giao cho nhân viên cửa hàng, nói:

"Tôi muốn thử đồ một lần."

Nhân viên cửa hàng quần áo nghe đến ngay người. Lượng tin tức nghe được về mặt này quá lớn, còn chưa kịp tiêu hóa đâu!! Mà cho đến khi Thẩm Tích Chu đưa quần áo cho cô, nữ nhân viên nọ mới phục hồi tinh thần, cũng không dám quan sát sắc mặt của Trịnh Tuyết Trân, vội vàng ôm quần áo đi theo Thẩm Tích Chu đến phòng thử đồ.

Trịnh Tuyết Trân có thể có sắc mặt gì? Đương nhiên là kém đến cực điểm.

Từ trước tới nay, cô ta luôn ôn tồn lễ độ trước mặt mọi người, như một nàng công chúa, hấp dẫn vô số người, luôn là tâm điểm chú ý khắp nơi, có bao giờ phải chịu cảnh "chỉ cây dầu mắng cây hòe" bao giờ. Lần này, Trịnh Tuyết Trân quả thực tức đến run người.

Cô ta vốn định cãi lại, nhưng Thẩm Tích Chu đã sớm xoay người rồi đi. Điều này càng khiến cô ta phát điên, nghĩ cũng chưa kịp nghĩ, lập tức nhanh chân đi theo Thẩm Tích Chu đến phòng thử đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tội Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thu thập

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Nhân hiệu dành riêng cho giới thượng lưu, đương nhiên sẽ có phòng thử đồ khác với những nhân hiệu khác, không những thoải mái, có diện tích lớn, bên trong thậm chí còn được đặt một chiếc ghế sofa mềm.

Sau khi bước vào phòng thử đồ, Thẩm Tích Chu cũng không vội vàng thay quần áo. Chờ sau khi nhân viên cửa hàng đặt quần áo lên sofa rồi rời đi, Thẩm Tích Chu liền đứng cạnh cửa, khoanh tay trước ngực, yên lặng chờ đợi.

Quả nhiên, cô đứng chưa được bao lâu đã nghe được âm thanh thanh thúy của giày cao gót đang hướng về phía phòng thử đồ của mình. Từ tiếng bước chân vội vã và âm thanh gót giày gõ vang, có thể thấy chủ nhân của đôi giày cao gót này đang tức giận đến mức nào.

Bên ngoài, nhân viên cửa hàng lên tiếng chào hỏi, còn chưa kịp phản ứng với tình huống đang xảy ra, Trịnh Tuyết Trân đã đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa, cô ta đã đưa mắt nhìn khắp căn phòng trống rỗng không người. Còn đang cảm thấy kì quái, thì "rắc" một tiếng, là thanh âm khóa cửa phát ra từ phía sau.

Trịnh Tuyết Trân xoay người theo bản năng, muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, bất quá, cô ta còn chưa kịp nhìn thấy cái gì đã bị đập mạnh vào ngực. Trịnh Tuyết Trân lập tức loạn choạng lù về phía sau vài bước.

Loại tiểu thư danh viện như cô ta, thích nhất là đi kiểu giày cao gót vừa cao lại vừa tinh xảo mỹ lệ. Đi kiểu giày này, nhìn từ phía sau, lúc mông eo lắc lư theo từng nhịp bước chân cực kì có hương vị câu hồn.

Đương nhiên, đi giày cao gót hoàn toàn không thể so sánh với lúc đi trên đất bằng, hiện tại lại thêm việc bị người có mâu thuẫn đập mạnh một cái, Trịnh Tuyết Trân lập tức lao đảo về phía sau, bước chân lộn xộn, hai chân hung hăng xoay mấy cái.

"A!" Trịnh Tuyết Trân lập tức kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Bên ngoài, nhân viên cửa hàng vừa nghe thấy âm thanh hét lớn liền hoảng sợ, vội vàng gõ cửa, hỏi:

"Trịnh tiểu thư! Trịnh tiểu thư! Đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Tích Chu nhìn đáng vẻ thất điên bát đảo của Trịnh Tuyết Trân, khốc môi gọi lên một tia cười lạnh, sau đó lập tức hô to:

"Chị họ, chị làm sao vậy? Chị ngã nghiêm trọng không? Có sao không? Sao chị lại đi đôi giày cao gót cao như thế này chứ?"

Thẩm Tích Chu chậm rãi đi về phía Trịnh Tuyết Trân, nâng chân, hung hăng dẫm xuống động mạnh cổ của cô ta, dè dặt thanh âm nói:

"Trịnh Tuyết Trân, cô tốt nhất nên học cách thông minh hơn. Tôi còn chưa tìm cô tính sổ những chuyện trước đây, đừng tưởng rằng tôi đã quên. Nếu lần sau còn đến tìm tôi gây chuyện, vậy đừng trách tôi không chừa mặt mũi cho Thẩm gia!"

"Cô... cô..." Loại tiểu thư nũng nịu như Trịnh Tuyết Trân, mặc dù cũng có học vài công phu quyền cước, cũng thường xuyên tập thể hình, nhưng thực tế chẳng khác gì "giàn hoa" trang trí, sao có thể so sánh với phái thực lực như Thẩm Tích Chu. Tuy hiện tại năng lực Thẩm Tích Chu còn kém cỏi, nhưng muốn đối phó với Trịnh Tuyết

Trần thì vẫn dư dả.

Vốn dĩ bị người khác đê ép động mạnh cổ đã là một chuyện vô cùng nguy hiểm, càng không nói đến hiện tại Thẩm Tích Chu một chút cũng không muốn bỏ qua cho Trịnh Tuyết Trần. Lực chân vẫn chưa hề thu lại.

Trịnh Tuyết Trần vốn định mở miệng nói gì đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, khuôn mặt đã nghẹn đến mức đỏ bừng, hai mắt trợn lên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Thẩm Tích Chu mới thu chân, nhanh chóng đi mở cửa, khuôn mặt kinh hoàng thất thố, vội vã bắt lấy nhân viên cửa hàng vẫn luôn đứng nghe ngóng động tĩnh cạnh cửa. Sắc mặt cô trắng bệnh, giọng nói gấp gáp:

"Mau, mau tìm người đến giúp, chị tôi vừa tiến vào, không may vấp ngã. Bây giờ chị ấy bất tỉnh rồi!"

Vừa nghe đến đây, nhân viên cửa hàng cũng bị dọa sợ tới mức mặt trắng bệch. Đùa gì thế, khách hàng ngã trong cửa hàng của bọn họ, cho dù là vì nguyên nhân gì, bọn họ cũng bắt buộc phải chịu trách nhiệm a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô ta làm mừng một, con đương nhiên phải làm mười lăm!

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Trịnh Tuyết Trần đã ngã, hơn nữa cũng không thể dễ dàng tỉnh lại chỉ trong vài phút.

Về điểm này, Thẩm Tích Chu rất rõ ràng, một khi cô đã xuống tay, đương nhiên cũng biết kết quả là gì. Vì vậy, sau khi nhân viên cửa hàng gọi quản lý đến xem xét tình huống, Thẩm Tích Chu không ngần ngại, trực tiếp đề nghị gọi xe cứu thương.

Trong lúc bạn không hay biết, luôn có rất nhiều chuyện không lường trước được bắt đầu phát sinh.

Cũng giống như lúc này, trong khoảng thời gian Trịnh Tuyết Trần ngã xù, Thẩm Tích Chu và nhân viên cửa hàng vô cùng ăn ý đem chuyện cô ta hôn mê bất tỉnh định nghĩa thành do bản thân cô ta đi giày cao gót quá cao, dẫn đến không cẩn thận ngã bất tỉnh. Thậm chí nhân viên cửa hàng còn lập lời thề son sắt rằng bản thân chính mắt chứng kiến.

Suy cho cùng, cô cũng chỉ là phận nhân viên làm công, không dám dính đến những chuyện phiền toái này. "Cuốn gói" là chuyện nhỏ, vạn nhất Thẩm gia và Cao gia truy cứu thì phải làm sao, cô cũng chỉ có một cái mạng nhỏ a.

Dưới loại tình huống này, đương nhiên ai cũng muốn đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu Trịnh Tuyết Trần. Trịnh đại tiểu thư cô tự mình đi không nhìn đường mới vấp ngã, cô cũng không thể trách Trái Đất có trọng lực a.

Mà Thẩm Tích Chu cũng chẳng nhàn rồi, cô lần lượt gọi điện thông báo cho Thẩm Duyên, mẹ Trịnh Tuyết Trần - Thẩm Phi Lan và cả Cao Minh Triết.

Đương nhiên, ngoại trừ Thẩm Duyên, Thẩm Phi Lan và Cao Minh Triết đều khinh thường ngó ngang tới cô, lúc nghe tin Trịnh Tuyết Trần ngã xù mới bối rối.

Trịnh Tuyết Trần được đưa tới bệnh viện Hữu Hảo.

Đây không những là bệnh viện tốt nhất thành phố A, mà còn nằm gần Thẩm gia. Ngược lại, muốn đi từ Cao gia và Trịnh gia tới nơi này lại khá xa, ít nhất cũng phải qua nửa thành phố.

Vì vậy, hiển nhiên, người đầu tiên tới nơi là Thẩm Duyên.

Thẩm Duyên nhìn thoáng qua phòng cấp cứu, lại liếc mắt nhìn Thẩm Tích Chu đang ngồi thản nhiên trên ghế chờ, sau đó phất tay ra hiệu cho quản lý cửa hàng Clarence đang run rẩy rời đi.

Quản lý cửa hàng cực kì có mặt, nhanh chóng lôi kéo nhân viên của mình trốn đi thật xa.

Thẩm Duyên từ trên cao nhìn xuống Thẩm Tích Chu. Mà cô cũng vô cùng tự nhiên đón nhận ánh mắt sắc bén của ông, mỉm cười đậm nhiên. Thẩm Duyên lên tiếng, không mặn không nhạt hỏi:

"Sao lại thế này?"

Thẩm Tích Chu nghiêng đầu, miệng lưỡi có chút nghịch ngợm, nhưng ngữ khí lại có vẻ vân đạm phong khinh:

"Ông nội muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?"

Thẩm Duyên nheo mắt, cũng không tỏ vẻ không vui, "Nói thật."

"Đương nhiên là do con làm." Thẩm Tích Chu cười rục rờ, một chút xũng không cảm thấy bản thân đang làm chuyện trái với lương tâm.

Thẩm Duyên nhướn mày, có chút hứng thú. Ông ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tích Chu, lại nhìn thoáng qua cửa phòng cấp cứu, hỏi:

"Vì sao?"

"Cô ta đã làm mừng một, con đương nhiên phải làm mười lăm. Nếu cô ta đã có gan tát vào mặt con, vậy thì con cũng nên thu chút lợi tức (lãi)." Trên mặt cô là vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng trong thanh âm lại không có lấy nửa điểm ấm áp, ngược lại chậm rãi lộ ra sự sát phạt tàn nhẫn.

Người tát vào mặt Thẩm Tích Chu, không ai khác chính là Cao Minh Triết, nhưng người đi "tuyên truyền" cô là kẻ thứ ba chen vào tình cảm của người khác lại là Trịnh Tuyết Trân, thậm chí cô ta còn không ngừng phát tán những chuyện ngu xuẩn mà cô đã làm khắp nơi.

Đừng nói đến chuyện Thẩm Tích Chu cô vẫn luôn canh cánh vấn đề này trong lòng, kỳ thật đối với Thẩm Duyên, đây cũng chẳng phải điều đáng để vui vẻ, dù thế nào đi chăng nữa, chuyện này cũng có quan hệ với mặt mũi Thẩm gia.

Chẳng qua, từ trước tới nay, ông đều không biểu hiện ra ngoài.

Thẩm Duyên không nói gì, không có nghĩa là Thẩm Tích Chu cô không biết. Một khi đã "gãi", đương nhiên phải "gãi" đúng chỗ "ngứa" mới thống khoái. Hiện tại, cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ tính cách của Thẩm Duyên, vì vậy chuyện lần này không chỉ đơn giản là vì xả giận cho bản thân, mà còn vì cô muốn thử thăm dò lập trường của ông.

Chuyện này hoàn toàn có thể khiến ông hoàn toàn ghét bỏ cô, nhưng, từ xưa tới nay, có nguy hiểm mới có hồi báo.

Mà Thẩm Tích Chu cô, trước nay đều là dân cờ bạc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không có lần sau

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Sau khi nghe lời Thẩm Tích Chu nói, Thẩm Duyên chỉ lẳng lặng ngồi đó. Đôi mắt ông u ám tối đen, tựa như một miệng giếng cổ, vĩnh viễn không có ánh sáng rọi vào, cho dù có cẩn thận đánh giá cũng không có cách nào nhìn ra được tâm tư của ông lúc này.

Nếu nói không khăn trương, đương nhiên là già, nhưng Thẩm Tích Chu hiểu rõ, nhân sinh, cũng giống như khi lội ngược dòng, không tiến tất sẽ lùi. Đã đến nước này, khăn trương hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Thẩm Tích Chu ngồi đó, vẫn đậm phong khinh, thậm chí còn nảy sinh hứng thú với phòng cấp cứu đang bận rộn trước mặt, phảng phất như những gì cô nói đều là râu ria, nhẹ nhàng như lời thăm hỏi một người đã ăn cơm chưa.

Mặc dù Thẩm Duyên không quay mặt về phía Thẩm Tích Chu, nhưng ông vẫn luôn quan sát cô. Không biết vì sao, vẻ nhẹ nhàng tự nhiên của cô lại khiến ông âm thầm thở dài nhẹ nhõm, theo đó, một thứ cảm xúc kỳ quái cũng dần nhen nhóm trong lòng ông.

Cô thật sự không thêm để ý, hay đang hoảng loạn đến cực điểm, không còn cảm giác?

Nếu như là về trước, vậy mấy năm nay ông thật sự đã nhìn nhầm người. Thẩm Tích Chu tuyệt đối không phải vật trong ao. Nhưng nếu là về sau... vậy cô quả thực là phế vật ngu ngốc.

"Cháu thăm dò ta?"

Thẩm Tích Chu vát chéo chân, nghiêng đầu nhìn Thẩm Duyên, khóe môi nâng lên một nụ cười nhợt nhạt, tựa hồ như không có chút tâm cơ nào, khuôn mặt đơn thuần ngây ngô như đứa trẻ. Cô chớp mắt, không chút khách khí nói:

"Đúng vậy."

Thẩm Duyên nghĩ đến rất nhiều đáp án, nhưng lại không nghĩ tới Thẩm Tích Chu sẽ trả lời thẳng thắn trực tiếp như vậy. Trong lúc nhất thời ông cũng không biết nên tiếp tục thế nào, chỉ có thể hơi nhích miệng, sau đó mới nói:

"Cháu cũng dám thăm dò ta, vậy nhất định đã thử phỏng đoán tâm tư của ta. Nói ta nghe xem, cháu đã đoán được những gì? Là điều gì khiến cháu có gan đi thăm dò ta."

Thẩm Tích Chu cười khê:

"Ông nội, hiện tại Trịnh Tuyết Trân vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu. Ông lại không hề lo lắng tí nào."

Thẩm Duyên hừ lạnh một tiếng, nhưng trong thanh âm lại ẩn giấu một tia nhẹ nhàng khó phát hiện:

"Cháu là đồ ngốc? Nếu cháu ngu ngốc đến mức thật sự làm cho nó sống dở chết dở thì cháu cũng sẽ không ngồi đây nói chuyện tào lao với ta."

Thẩm Tích Chu sờ sờ mũi, nhún vai. Được thôi, đối phương là lão hồ ly, loại chuyện múa rìu qua mắt thợ vẫn không nên làm thì tốt hơn.

Bất quá, đối với câu hỏi của Thẩm Duyệt, Thẩm Tích Chu tính toán thành thật trả lời. Cô hơi nheo mắt, nói:

"Trên thế giới này, nhân tâm là thứ khó đoán nhất. Huống chi đây lại là tâm tư của ông nội, con cũng không thông minh, sao có thể đoán được chứ?"

Tuy cô không trả lời vấn đề của Thẩm Duyệt, nhưng ông lại có thể nhìn ra không ít thứ từ lời nói của cô. Thẩm Duyệt quay đầu, thật sâu nhìn Thẩm Tích Chu.

Từ trước tới nay, ông chưa từng nghiêm túc quan sát đứa cháu gái này. Xem ra ông thật sự đã nhìn nhầm.

Thẩm Tích Chu không hề tránh né ánh mắt của ông, ngược lại, cô còn cứng cỏi nhìn vào mắt ông, thậm chí rèm mi hơi chớp động. Khuôn mặt toát ra vẻ rực rỡ sáng chói, kết hợp với ngạo khí trong mắt, khiến người khác không thể nào rời mắt khỏi cô.

Một lúc sau, bên môi Thẩm Duyệt lộ ra một độ cong khó phát hiện:

"Không có lần sau."

Thẩm Tích Chu gần như cười thành tiếng, khuôn mặt càng thêm rực rỡ, cô nói:

"Lần sau a, con sao có thể để cô ta phát hiện."

Thẩm Duyệt nghe thấy lời của Thẩm Tích Chu, chỉ nhắc nhở vài câu "hồ nháo" (làm càn), nhưng trong lòng lại âm thầm lan tràn cảm giác dung túng khó có được.

Đúng lúc này, một thanh âm nam tính dễ nghe vang lên, cách đó không xa.

"Ông Thẩm."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cố Phi Dương

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiếu

Tựa như những tia nắng len lỏi qua từng kẽ lá cây ngô đồng, rải xuống suối nguồn chảy qua rừng cây những điểm sáng loang lổ, đáy nước trong veo nhìn thấy cả sỏi đá. Lại phảng phất như mấy chiếc đuôi nghịch ngợm của những chú cá nhỏ bơi lội tung tăng trong dòng suối yên tĩnh. Dài lâu mà ấm áp.

Không phải Thẩm Tích Chu chưa từng được nghe âm thanh hấp dẫn mê miều của đàn ông, nhưng từ trước tới nay, cô chưa từng nghe qua thanh âm nào giống như thanh âm của người đàn ông này, vừa gọi hình lại vừa gọi cảm. Cho dù không cần phải cân nhắc đến chuyện hần đang nói đến cái gì, mà chỉ nghe âm thanh hần cất lên thôi, cũng khiến người ta cảm thấy như được uống một ly trà chanh đá giữa ngày hè nóng nực, vừa sáng khoái lại vừa thỏa mãn.

#Tiếu: Chu tỷ của chúng ta bị mắc bệnh thanh khổng sao?..-

Mọi người đều nói đây là thời đại của nam sắc, không chỉ phụ nữ cần xem mặt, mà ngay cả đàn ông cũng cần phải xem mặt.

Vì vậy, trong thời đại này, chỉ cần tùy tiện vợ lấy một người qua đường, ngoại hình cũng sẽ không quá mức khó coi.

Nhưng tất cả những tiêu chuẩn đánh giá về mặt thẩm mỹ đều trở nên vô dụng khi đứng trước mặt người đàn ông này. Hần đứng đó, mặc một bộ âu phục huu nhân. Mái tóc đen nhánh. Khuôn mặt ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt thon dài hé mở, để lộ ra cặp đồng tử long lanh bắt mắt như kim cương.

Người đàn ông này...

Hần tựa như một cơn gió mát phất qua rừng trúc. Dáng vẻ nhàn nhã mà lại mang theo một tia sát ý không dễ phát hiện. Khuôn mặt ôn nhuận cũng chẳng thể che giấu vẻ nguy hiểm từ trong sâu thẳm con người hần.

Hần chỉ đứng đó, hơi mỉm cười, vô luận trong lòng có đang xao động huyền ảo thế nào, chỉ cần nhìn hần, trái tim cũng dần dần lạnh lẽo.

Hần dường như không thuộc về thời giới này, mà lại tựa như một mỹ nhân triều đại Ngụy Tần xa xưa.

Thẩm Tích Chu cứ như vậy nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu chỉ hiện ra bốn chữ.

Quân tử như gió.

"Phi Dương, sao cháu lại ở đây?" Thẩm Duyệt quay đầu, nhìn người đàn ông đang tiến đến một hồi lâu, sau đó mới cười đứng dậy.

Cố Phi Dương nhanh chóng đỡ lấy Thẩm Duyệt, hai người bắt đầu hàn huyên.

Thẩm Tích Chu cố gắng hồi tưởng lại những kỉ ức trong quá khứ được thừa hưởng từ nguyên chủ, không có bất kì thông tin nào về hai chữ "Phi Dương". Nếu đã không biết gì, vậy thì dứt khoát đứng sang một bên, tự giác làm một cái bình hoa biết cười, nửa chữ cũng không nhiều lời.

Sau đó, Thẩm Duyên giới thiệu hai người với nhau.

Ông giới thiệu vô cùng ngắn gọn, đơn giản, chỉ nói đây là hài tử của gia đình người bạn cũ*, tên Cổ Phi Dương, ngoài ra không còn gì thêm nữa.

[*] nguyên gốc là "bạn cũ gia hài tử", "hài tử" ở đây vừa có thể là cháu vừa có thể là con, mà "bạn cũ gia" cũng không nói rõ vai vế của người được nhắc tới nên mình đề nguyên. Thông tin này thật sự rất mơ hồ.

Hai người lễ phép bắt tay đối phương.

Thẩm Tích Chu nhìn Cổ Phi Dương, vẻ mặt ngây thơ đơn thuần, lại có vẻ như rất hứng thú với người đàn ông trước mặt. Cổ Phi Dương cũng quét mắt nhìn cô một lượt, sau đó buông tay.

Thẩm Tích Chu hí nhát, giấu đi sự sắc bén trong đôi mắt, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của Cổ Phi Dương.

Thẩm thị là gia tộc phú quý mấy trăm năm nay, có thể được Thẩm gia coi như bạn cũ, không phú cũng quý*, tuyệt đối không có khả năng chỉ đơn giản là người bình thường. Nhưng Thẩm Duyên lại không giới thiệu rõ thân phận của Cổ Phi Dương, rốt cuộc là có ý đề phòng cô làm ra chuyện ngớ ngẩn, hay thân phận của hắn thật sự không tiện nói ra?

[*] bất phú tức quý: không phải nhà giàu thì cũng là gia đình danh giá.

Bất quá, cho dù là vì điều gì, thì lúc này, tất cả đều không nằm trong phạm vi suy xét của Thẩm Tích Chu. Nói cho cùng, cô bây giờ còn đang hăm sâu trong vũng bùn lầy, nào có tâm tư đi quản chuyện của người khác.

Quả nhiên Cổ Phi Dương chỉ chào hỏi, hàn huyên với Thẩm Duyên đôi ba câu, sau đó lập tức lễ phép xoay người rời đi.

Phía sau, ánh mắt sắc bén chưa ngoa của Thẩm Tích Chu vẫn bám sát bóng lưng của hắn. Cổ Phi Dương bình tĩnh bước đi, phảng phất như chưa từng cảm nhận được ánh mắt của người phía sau, nhưng khóe môi đã cong lên một độ cong lạnh nhạt như có như không.

Vận khí thật tốt.

#Tiểu: thật sự đã vất sạch não và huy động toàn bộ tế bào văn chương để edit chương này. Có thể sẽ không thực sự hay và sát nghĩa nhất. Thông cảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cổ Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thẩm Phi Lan

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

"Bác sĩ! Bác sĩ! Trần Trần nhà chúng tôi thế nào rồi!" Thẩm Phi Lan lao tới như đầu tàu, bất chấp tất cả kéo vị bác sĩ đang bước nhanh về phía phòng cấp cứu lại, "Trần Trần nhà chúng tôi a..."

Hữu Hảo là bệnh viện hàng đầu của thành phố A, đồng thời cũng là bệnh viện nổi tiếng trên toàn quốc. Người bình thường tới khám bệnh ở đây rất nhiều, mà nhân sĩ trong giới thượng lưu tới khám lại càng đông không đếm xuể, vì vậy bác sĩ làm việc tại đây đã sớm không còn cảm giác gì đối với thân phận của bệnh nhân.

Đối với hành động ngăn trở đường đi của Thẩm Phi Lan, vị bác sĩ nọ trực tiếp trợn trắng mắt, nhẫn nại gỡ tay bà ta ra, đi thẳng vào phòng cấp cứu, chỉ để lại thực tập sinh đi theo sau ở lại nói chuyện với Thẩm Phi Lan.

Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Tích Chu nhìn thấy Thẩm Phi Lan, đã sớm nghe đồn bà ta là đứa con gái được Thẩm Duyên dung túng không ít, nay quả nhiên là danh bất hư truyền. Thẩm Phi Lan trung ra dáng vẻ cao cao tại thượng với thực tập sinh, chỉ thiếu mỗi nước chưa chỉ thẳng mặt mà mắng. Xem ra Thẩm Phi Lan thực sự đã bị nuôi dưỡng thành phé vật.

Phải biết rằng, người phụ nữ thuộc tầng lớp thượng lưu chân chính, cho dù trong lòng không cao hứng, cũng luôn đối đãi tao nhã có lễ với người ngoài, sao có thể bày ra bộ dạng người đàn bà đánh đá.

Thẩm Duyên vẫn luôn âm thầm quan sát nhất cử nhất động trên khuôn mặt Thẩm Tích Chu. Nói đến cũng thật kỳ quái, kể từ chuyện lần trước, tính cách của đứa cháu gái này đột nhiên thay đổi, thật sự khiến ông có chút không nắm chắc.

Dường như ánh mắt của cô đã rời khỏi người đang hóa thân thành con đàn bà đánh đá - Thẩm Phi Lan, khóe môi không dấu vết khẽ cong lên. Thẩm Duyên nhìn nụ cười như có như không của cô, đột nhiên cảm thấy hành động của Thẩm Phi Lan lúc này có chút chói mắt. Ông mở miệng gọi Thẩm Phi Lan một tiếng, đáng tiếc, bà ta lại không nghe thấy. Lúc này, Thẩm Văn Sơn - người vẫn luôn đứng chờ một bên lập tức tiến lên kéo Thẩm Phi Lan lại, thành công cứu vọt bác sĩ thực tập trẻ tuổi.

Thẩm Phi Lan mang theo đôi mắt đỏ bừng, đi đến trước mặt Thẩm Duyệt, cẩn thận chào hỏi. Từ nhỏ đến lớn, bà ta đều vô cùng sợ Thẩm Duyệt. Kỳ thực, không chỉ mình bà ta, tất cả người trong nhà đều rất sợ người cầm quyền như Thẩm Duyệt. Mỗi lần nhìn thấy ông đều như chuột thấy mèo.

Thẩm Duyệt "ngò" một tiếng, không nói thêm câu nào, xem như đã đáp lại lời chào hỏi của Thẩm Phi Lan.

Lúc này, Thẩm Phi Lan mới chậm rãi thở ra một hơi, sau đó liếc mắt nhìn người vừa đứng lên, Thẩm Tích Chu. Ngay tức khắc, hòa khí trong lòng bà ta lại hùng hực cháy lên, nhưng vì kiêng kỵ Thẩm Duyệt đang đứng trước mặt nên không dám tiến tới tát cho Thẩm Tích Chu hai cái bạt tai. Tuy nhiên, lửa giận vẫn không ngừng sôi sục, đè ép trái tim bà ta. Thẩm Phi Lan không chịu nổi áp lực giận dữ, hỏi:

"Thẩm Tích Chu! Sao mày lại có thể như thế chứ! Mày và Trần Trần là chị em, nào có mâu thuẫn gì mà không thể bỏ qua. Vậy mà mày lại khiến con bé phải vào viện, tại sao mày có thể tàn nhẫn như vậy? Quả nhiên là có mẹ sinh ra nhưng không có mẹ dạy! Một chút gia giáo cũng không có!"

Mặc dù từ trước tới nay mẹ thân sinh của Thẩm Tích Chu chưa bao giờ được Thẩm Duyệt thừa nhận, bất quá, đây là chuyện nội bộ của Thẩm gia. Thẩm Phi Lan là người Thẩm gia, không có nghĩa là bà ta có quyền lấy chuyện này ra để nói.

Thẩm Duyệt là người coi trọng thể diện, cũng rất thiên vị người mình, nhưng có một số chuyện, cho dù là Thẩm Phi Lan cũng không thể vượt quá giới hạn.

Sau khi nghe xong lời của Thẩm Phi Lan, Thẩm Duyệt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía con gái, ánh mắt sắc như kiếm bắn thẳng về phía bà ta. Mặc dù đang mắng Thẩm Tích Chu, nhưng Thẩm Phi Lan thời thời khắc khắc đều quan sát biểu tình của Thẩm Duyệt. Vừa thấy ông ho khan một tiếng, cộng thêm vẻ mặt của ông, Thẩm Phi Lan lập tức như gà trống bị bóp chặt cổ, không dám nói thêm tiếng nào.

Thẩm Tích Chu nhướng mày, làm như không thấy. Quả nhiên, Thẩm Duyệt mới là lão đại Thẩm gia. Xem ra cô đoán không hề sai, thu phục được Thẩm Duyệt, chẳng khác nào thu phục được cả Thẩm gia.

Đúng lúc này, một giọng nói mà Thẩm Tích Chu không cách nào bỏ qua truyền tới từ xa:

"Dì, Trần Trần thế nào rồi? Có nghiêm trọng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngậm máu phun người

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Người tới là Cao Minh Triết.

Hắn mặc một thân tây trang trắng tắp, bất quá, bởi vì nguyên nhân đi đường, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Đầu tóc được chải vuốt chỉnh tề, nhưng vì đi vội mà một số sợi tóc lơa thừa rũ xuống.

Về mặt hân hạnh đầy nồng nóng, nhanh chóng đi đến trước mặt Thẩm Phi Lan. Đầu tiên là chào hỏi Thẩm Duyệt, sau đó lại hỏi thăm tình huống của Trịnh Tuyết Trần từ Thẩm Phi Lan. Từ đầu tới cuối, ánh mắt của hắn chưa từng nhìn về phía Thẩm Tích Chu dù chỉ một chút.

Như vậy cũng tốt, bây giờ Thẩm Tích Chu cô cũng lười dây dưa với người đàn ông này.

Tính ra ngày đó, kỳ thật Cao Minh Triết đã bóp chết Thẩm Tích Chu chân chính, nếu không cô cũng không có khả năng trọng sinh vào thân xác của cô ấy.

Hiện tại nếu cô đã trở thành Thẩm Tích Chu, đương nhiên muốn đem món nợ này đòi lại. Huống hồ, hai người Cao Minh Triết và Trịnh Tuyết Trần còn bồi đen cô nhiều như vậy.

Nếu Thẩm Tích Chu cô không hảo hảo tính toán vết nhơ này với bọn họ, vậy cô sống hai đời cũng quá uổng phí rồi.

Vừa rồi Thẩm Duyệt đã cảnh cáo Thẩm Phi Lan, mở miệng thì phải lựa lời mà nói. Vì vậy, lúc này, khi đối mặt với nghi vấn của Cao Minh Triết, Thẩm Phi Lan cũng không dám nhiều lời dính líu đến chuyện quá khứ của Thẩm gia, chỉ đơn giản thuật lại lời người khác, nói Trịnh Tuyết Trần bị thương trong lúc ở cùng với Thẩm Tích Chu. Mặc dù không nói thẳng ra Trịnh Tuyết Trần ngất xỉu toàn bộ đều là trách nhiệm của Thẩm Tích Chu, nhưng giữa những con chữ của Thẩm Phi Lan đã sớm nhận định điều này.

Cao Minh Triết là người thông minh, chỉ cần nghĩ một chút liền hiểu rõ. Hắn liếc mắt nhìn Thẩm Duyệt một cái. Tuy rằng ông vẫn luôn giữ vững khuôn mặt nghiêm túc trước sau như một, cũng chẳng mở miệng nói gì, nhưng vẫn luôn đứng bên cạnh Thẩm Tích Chu, đáng vẻ thân nhân.

Trong lòng hắn hơi lay động, từ trước tới nay, quan hệ giữa Thẩm Duyệt và Thẩm Tích Chu đều như nước đóng băng. Thẩm Tích Chu sợ Thẩm Duyệt muốn chết. Thẩm Duyệt đối với Thẩm Tích Chu chỉ như "mắt không thấy tâm không phiền". Cũng bởi vì nguyên nhân này, hắn mới dám thỏa hiệp theo ý của Trịnh Tuyết Trần, lan truyền những chuyện bại hoại thanh danh của Thẩm Tích Chu. Nhưng tình hình hiện tại dường như có chút không trong sáng. Huống chi, đây là bệnh viện, là nơi công cộng. Ở trước mặt công chúng, Cao Minh Triết hắn cũng không dám làm gì Thẩm Tích Chu.

Bất quá, nói mấy lời không dễ nghe cũng chẳng sao. Cao Minh Triết nhú mày, nói với Thẩm Tích Chu:

"Tích Chu, về chuyện giữa hai chúng ta, nếu trong lòng cô không thoải mái ở đâu, đến tìm tôi là được rồi, hà tất phải nhắm vào Tuyết Trần? Cô không nên làm như

vậy!"

Hay cho một tên không phân biệt phải trái đúng sai, dám ngấm máu phun người. Nếu không phải Thẩm Tích Chu tận mắt nhìn thấy, thì thật không thể tưởng tượng được nguyên chủ đã chịu đựng bao nhiêu, đến chết cũng chịu không nổi.

Ngay lập tức, cô tức đến mức cười ra tiếng. Thẩm Tích Chu chỉ vào bản thân:

"Cô! Cao tiên sinh! Có phải hai người hiểu lầm điều gì rồi không? Đừng nên phán đoán dựa trên trí tưởng tượng như thế!"

"Lầm? Lầm cái gì! Nếu không phải do mày, Trần Trần nhà chúng tao sẽ thành ra như thế này, lại còn phải vào phòng cấp cứu sao? Mày còn có mặt mũi nói đến chữ 'lầm'? Lại còn dám giáo biện?" Tính khí đại tiểu thư của Thẩm Phi Lan nhanh chóng trở dậy, bà ta lập tức cao giọng, sau đó quay đầu lớn tiếng nói với Thẩm Duyên:

"Ba! Ba nhìn xem, nhìn xem nó nói gì kia!"

Thẩm Phi Lan lớn tiếng như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của người xung quanh. Điều này thật sự khiến Thẩm Duyên rất không hài lòng. Ông khẽ cau mày:

"Muốn ta tìm loa cho con? Sau đó mời toàn bộ giới truyền thông tới để con mở họp báo?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bẫy

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Khí thế của Thẩm Phi Lan lập tức yếu đi, bà ta dè dặt thanh âm:

"Ba, Trần Trần vẫn còn nằm trong đó, sao con có thể không nóng nảy cơ chứ! Chuyện này rõ ràng là..."

"Chuyện này rõ ràng không hề có chút nào liên quan đến tôi cả, tôi chỉ hảo tâm đưa Trịnh Tuyết Trần đến bệnh viện. Làm sao lại hắt nước bẩn lên người tôi rồi?" Thẩm Tích Chu khoanh tay trước ngực, khẩu khí tràn đầy trào phúng:

"Xem ra đầu năm nay người tốt không dễ làm a, bởi vì người tốt đều chết sớm."

"Thẩm Tích Chu! Đừng có đứng đây nói 'mát'!"

Từ trước tới nay, ở trước mặt Cao Minh Triết, Thẩm Tích Chu một chút chủ kiến cũng không có, hoàn toàn nói gì nghe nấy, nhưng bây giờ cô tự nhiên dám đưa ra ý kiến của mình, hơn nữa còn là ý kiến trái chiều với bản thân. Điều này khiến Cao Minh Triết nổi trận lôi đình ngay tức khắc.

Người tức giận, phần nộ rất dễ làm ra chuyện "khác người".

Đặc biệt là trong hoàn cảnh hiện tại, khi người trong lòng đang nằm trong phòng cấp cứu, mà người vẫn luôn bị Cao Minh Triết hắt bỏ mặc, cả ngày đeo bám, có thể vì hấn mà đi tìm đường chết, nay lại dám phản kháng. Lập tức, một loại lửa giận kỳ quái bùng lên trong lòng, lại thêm nộ nóng, khiến cả người Cao Minh Triết giống như pháo trúc, rất muốn nổ tung.

Sau khi rống một tiếng với Thẩm Tích Chu, hấn nhanh chóng giữ chặt cánh tay cô, kéo cả người cô từ phía sau Thẩm Duyên đến trước mặt hấn:

"Cô đã chơi trò lòng dạ hẹp hòi với tôi, bây giờ còn dám tính kế Tuyết Trần..."

Lời còn chưa nói xong, tầm mắt của Cao Minh Triết đã đảo lộn, ngay sau đó, cả người hấn ngã lộn trên đất.

Toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, quá thực nhanh đến mức mọi người cũng không kịp phản ứng. Từ Thẩm Duyên đến Thẩm Phi Lan và Thẩm Văn Sơn, cộng thêm cửa hàng trưởng Clarence cùng nhân viên cửa hàng, tất cả đều chưa kịp định thần đã thấy Cao Minh Triết bị Thẩm Tích Chu dùng một chiêu quật ngã qua vai xuống đất.

Kỳ thực Thẩm Duyên là người hiểu rõ mọi chuyện nhất.

Mặc dù trước nay ông đều không thực sự thích cô cháu gái Thẩm Tích Chu này, nhưng suy cho cùng cô vẫn là người Thẩm gia. Vốn dĩ ông rất thiện vị người mình, ông đối xử như thế nào với Thẩm Tích Chu cũng được, nhưng người khác thì không thể. Càng không nói đến tên tiểu tử Cao gia này lại dám dây dưa đùa giỡn với cháu gái và cháu ngoại của ông.

Vì vậy, thời điểm Cao Minh Triết dùng một tay kéo Thẩm Tích Chu đang đứng sau lưng Thẩm Duyên ra, ông cũng đã nổi giận, vốn tính mở miệng quát lớn, nào ngờ miệng còn chưa kịp mở, Cao Minh Triết đã bị Thẩm Tích Chu lưu loát nhanh gọn quật ngã xuống đất.

Thẩm Duyên nhướng mày, khoe môi khẽ cong lên như có như không, trong lòng ẩn ẩn thống khoái.

Thẩm Tích Chu vỗ vỗ hai tay, từ trên cao nhìn xuống kẻ bị quật ngã, nở nụ cười vân đạm phong khinh:

"Cao tiên sinh, giữa chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, không nên động tay động chân. Nếu có lần sau, tôi sẽ không chỉ đơn giản quật anh xuống đất thôi đâu."

Nói xong, cô đi đến bên cạnh Thẩm Duyên, thân nhiên cười:

"Ông nội, nếu tất cả mọi người đều nghi ngờ con có liên quan đến chuyện ngày hôm nay chị họ ngất xỉu, vậy con giải thích với ông một chút. Ông cảm thấy được không?"

Thẩm Duyên nhìn vẻ tươi cười thân nhiên trên mặt Thẩm Tích Chu, phát hiện nụ cười của cô đầy xảo trá, khiến ông không tự chủ được khẽ nhếch miệng.

Mọi chuyện đã đến nước này, ông còn có thể không rõ sao? Ông bị chính cháu gái của mình đưa vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đại lễ

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Đầu tiên, Thẩm Tích Chu đánh ngất Trịnh Tuyết Trân, sau đó đưa đến bệnh viện Hữu Hảo gần Thẩm gia nhất. Có phải cô làm vậy là vì Hữu Hảo là bệnh viện tốt, y thuật cao minh? Phải, bất quá, Thẩm Duyên nghĩ, nguyên nhân này chỉ chiếm một phần cực kỳ nhỏ bé. Kỳ thực nguyên nhân quan trọng nhất là kéo dài thời gian tới bệnh viện của Thẩm Phi Lan và Cao Minh Triết. Trong lúc đó, cô có thể tranh thủ đàm phán với ông, sắp xếp mọi chuyện theo đúng ý của cô.

Tiếp đến, Thẩm Tích Chu vô cùng thẳng thắn giải thích nguyên nhân với ông, nửa điểm cũng không che giấu. Điều đó nói lên, cô đã sớm định liệu trước rằng ông sẽ không tức giận, mà còn ần ần thông khoái.

Cuối cùng, chờ Cao Minh Triết và Thẩm Phi Lan tới đủ, cô lại hỏi ý tứ của ông có muốn nghe lời giải thích hay không.

Đến lúc này, bẫy rập đã được hoàn toàn được hoàn thành tốt.

Trước mặt, Thẩm Duyên có hai con đường để lựa chọn. Một là không nghe thêm bất kì lời giải thích nào của Thẩm Tích Chu, đem toàn bộ những gì cô đã nói trước đó kể ra, hoàn toàn lật tẩy bộ mặt dối trá của cô. Hai là đứng về phía Thẩm Tích Chu, giúp cô lấy lời khai của nhân chứng, sau đó đồng ý với cách nói của cô, thừa nhận cô vô tội.

Thoạt nhìn là hai con đường, nhưng chỉ có duy nhất một đường có thể đi.

Bởi vì, nếu Thẩm Duyên lựa chọn con đường thứ nhất, vậy chẳng khác nào tự mình thừa nhận sẽ vứt bỏ đứa cháu gái này. Nếu là trước đây, ông hoàn toàn có khả năng sẽ làm như vậy. Nhưng Thẩm Tích Chu của ngày hôm nay, tâm tư kín đáo, mưu mô xảo quyệt, tàn nhẫn độc ác, hơn nữa có thù tất báo. Tất cả đều khiến Thẩm Duyên không có cách nào lựa chọn con đường này.

Thẩm gia cần có một người thừa kế. Một người tâm tư kín đáo, thông minh cơ trí, tàn nhẫn độc ác, có thù tất báo. Và hơn hết, người thừa kế phải mang họ Thẩm.

Mặc dù lúc này Thẩm Tích Chu có thể chưa phải là người thừa kế thích hợp nhất nhưng từ tất cả những gì cô đã sắp đặt trong một khoảng thời gian ngắn ngày hôm nay, Thẩm Duyên không thể không thừa nhận cô là mẫu người thừa kế thích hợp mà ông vẫn luôn truy tìm.

Ông không thể vứt bỏ Thẩm Tích Chu, cho dù là đứng ở góc độ suy xét người thừa kế Thẩm gia, hay góc độ suy xét thể diện của Thẩm gia ông cũng không thể làm vậy.

Như vậy, Thẩm Duyên chỉ có một con đường duy nhất để đi, chính là trợn mắt nói dối, tự mình nhảy vào cái bẫy của Thẩm Tích Chu, dù trong lòng ông rất rõ ràng, cô đang tính kế con gái và cháu gái ngoại của ông.

Tất cả những điều này đều là trùng hợp? Hay là kết quả của những mưu tính Thẩm Tích Chu đã thiết kế?

Vô vàn suy nghĩ nảy ra trong lòng Thẩm Duyên, nhưng tất thảy chỉ mới qua giây lát. Ông nhìn đáng vẻ thân nhiên tươi cười, đơn thuần vô tội của Thẩm Tích Chu, trong lòng tràn đầy tư vị khó nói lên lời.

Cả đời ông tính kế vô số người, vô số việc lớn nhỏ, lại chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bị chính đứa cháu gái mà ông chưa từng một lần nhìn thẳng "giáo huấn" một trận.

Thẩm Duyên liếc mắt nhìn Thẩm Tích Chu sâu kín, đáy lòng khẽ thở ra một hơi. Quả nhiên a, sông Trường giang, sóng sau đè sóng trước.

"Tìm người tới nói rõ tình huống lúc đó. Đừng có đứng đó đoán mò!" Thẩm Duyên cuối cùng cũng lên tiếng, dư quang nơi khóe mắt vẫn liếc nhìn Thẩm Tích Chu.

Về mặt Thẩm Tích Chu không chút thay đổi, nhưng không ai biết, trong lòng cô đã âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lần cá cược này, cô thắng.

Bước đầu tiên để đứng vững ở Thẩm gia, thành công.

Thẩm Tích Chu giương mắt nhìn cửa phòng cấp cứu, độ cong nơi khoe miệng càng thêm đậm nhiên. Trịnh Tuyết Trân, cảm ơn đại lễ mà cô đã tặng cho tôi a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhân chứng

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Kỳ thực giới thượng lưu rất ít khi xích mích những chuyện nhỏ nhặt vặt, dù sao nào có ai rảnh rỗi như vậy.

Nhưng một khi những người trong xã hội thượng lưu đã tích cực lên thì sẽ không dễ yên chuyện như thế. Tục ngữ nói không sai chút nào,

Mặc dù Clarence là nhân hiệu nổi tiếng toàn cầu, khách hàng chủ yếu là tầng lớp quý tộc trải rộng trên toàn thế giới. Nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ có thể ra vẻ trước mặt thế gia quý tộc như Thẩm gia.

Chẳng những không thể ra vẻ, mà còn phải kẹp chặt đuôi làm người.

Thẩm gia không phải là khách hàng mà họ có thể đắc tội được.

Tình huống hiện tại thực quý dị, chuyện xảy ra đều có liên quan đến hai người thuộc Thẩm gia. Một người là cháu gái ruột họ Thẩm, một người là cháu gái ngoại Thẩm gia, mà người đang lôi kéo mãi không bỏ qua chuyện này lại là con gái đã xuất giá của ông cụ nhà họ Thẩm.

Ba người này, cho dù là ai cũng đều không phải người mà một cửa hàng trưởng của một chi nhánh Clarence tại thành phố A thuộc khu vực Trung Quốc có thể đắc tội nổi.

Bất quá, đắc tội không nổi không đồng nghĩa với việc bọn họ cũng giống như chuột thấy mèo, sợ hãi run rẩy.

Có thể leo lên chức cửa hàng trưởng, sao có thể là nhân vật đơn giản? Bọn họ giao tiếp nhiều với quý tộc thượng lưu, đương nhiên cũng hiểu rõ phải làm thế nào để sử dụng kỹ năng khiến bản thân trở thành kẻ ngoài cuộc, đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người đối phương, còn có thể khiến cho đối phương không tức giận.

Vì thế mới nói, ngôn ngữ chính là một bộ môn nghệ thuật.

Cũng giống như cửa hàng trưởng Clarence lúc này, nói chuyện không nhanh không chậm. Trước hết là xin lỗi, suy cho cùng, dù là trách nhiệm của ai, Trịnh Tuyết Trân cũng ngắt xiu trong cửa hàng của họ. Điều này không thể phủ nhận được. Sau đó, cửa hàng trưởng Clarence liền đem sự tình kể lại một lần, đương nhiên hoàn toàn dựa theo cách nói của nhân viên và Thẩm Tích Chu.

Không chỉ vậy, cửa hàng trưởng Clarence nói chuyện cực kì có trình độ, sự tình nguyên bản bị cô cải biên thêm một chút, nghe mà như đang phát sinh trước mặt mọi người.

Sắc mặt Thẩm Phi Lan càng nghe càng khó coi. Bất chợt, bà ta cao giọng đánh gãy lời cửa hàng trưởng:

"Đù rồi! Ý của cô là Trần Trần nhà chúng tôi tự mình ngã? Đùa gì vậy, chỉ vì giày cao gót cao? Trần Trần từ nhỏ đã đi giày cao gót, có bao giờ ngã qua? Cô muốn tìm đại một cái cơ thì cũng phải tìm cái cớ nào đáng tin chứ. Lấy một cái cớ qua loa lấy lệ như vậy để giải thích với tôi? Cô coi tôi là kẻ ngốc sao?"

"Sự thật chính là như vậy, vài nhân viên cửa hàng của chúng tôi đều nhìn thấy." Nói đến đây, cửa hàng trưởng Clarence hơi ngừng lại, nhìn thoáng qua nhân viên cửa hàng của mình, sau đó khẳng định:

"Ngay cả tôi cũng nhìn thấy."

"Khoan đã!" Cao Minh Triết vừa bị Thẩm Tích Chu quăng ngã qua vai trước mặt bao nhiêu người, mặt mũi đều bị ném hết. Mặc dù Thẩm Văn Sơn nhanh chóng đỡ hấn đứng dậy nhưng mặt hấn đã sạm đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Tích Chu, tựa như rắn độc sẵn mồi.

Cao Minh Triết vừa nghe cửa hàng trưởng Clarence nói vừa đưa ra nghi vấn:

"Cứ cho là Tuyết Trân tự mình té ngã, vậy tại sao cô ấy lại ở cùng người đàn bà này?"

Nói đến đây, Cao Minh Triết nâng tay chỉ người vẫn luôn đứng phía sau Thẩm Duyên, khuôn mặt luôn treo y cười nhàn nhạt - Thẩm Tích Chu. Thanh âm của hấn vừa trầm vừa thấp, giống như rít qua kẽ răng.

Mà Thẩm Tích Chu dường như đã lường trước được Cao Minh Triết sẽ hỏi, thần sắc không chút thay đổi, chỉ hơi quay đầu nhìn về phía hấn, nhướn mày, bên môi lộ ra một ý cười nhạt nhẽo.

Nhưng cũng thật kì quái, Cao Minh Triết lại cảm giác được sự lạnh lẽo dày đặc trong nụ cười của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lời khai

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Mặc dù lời này của Cao Minh Triết là đang hỏi cửa hàng trưởng Clarence, nhưng ánh mắt hung tợn của hắn vẫn chăm chăm nhìn về phía Thẩm Tích Chu.

Cửa hàng trưởng cẩn thận quan sát Thẩm Tích Chu, thấy cô dường như không có ý định mở miệng nói chuyện, cô ta chỉ đành căng da đầu tiếp tục trả lời:

"Hôm nay Thẩm tiểu thư tới cửa hàng mua quần áo, vừa khéo, Trịnh tiểu thư cũng đang mua. Vì vậy hai người liền gặp nhau."

"Gặp được?" Cao Minh Triết nheo mắt.

"Rất có khả năng không phải là trùng hợp gặp được, là do Thẩm Tích Chu cố ý dẫn dụ Tuyết Trân đi!"

Cao Minh Triết vừa nói, lập tức nhận được sự tán thành của Thẩm Phi Lan. Ngay tức khắc, hai người như có chung một kẻ địch, cùng nhau ác độc phỏng đoán Thẩm Tích Chu.

Ngược lại, Thẩm Tích Chu vẫn giữ im lặng như cũ, không chút hề hấn, khẽ thổi thổi móng tay, mãi cho đến khi Thẩm Duyên quay lại nhìn cô, Thẩm Tích Chu mới không mẫn không nhạt nói:

"Có phải là do tôi hay không, xem lại đoạn băng ghi hình là sẽ biết."

Nói đến đây, bên môi Thẩm Tích Chu lộ ra một nụ cười quỷ dị:

"Đúng rồi, tôi nhớ là camera theo dõi của Clarence không chỉ thu lại hình ảnh mà còn thu cả âm thanh."

Lời này vừa nói ra, Cao Minh Triết không nói gì, nhưng sắc mặt của Thẩm Phi Lan có chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2: Lời khai 2

Không ai hiểu con bằng mẹ, con gái mình có đức hạnh như thế nào, thói quen ra sao, người khác có thể không biết nhưng Thẩm Phi Lan thì rõ ràng rành mạch. Bà ta nhìn chăm chăm về tươi cười kì quái trên mặt Thẩm Tích Chu, bất chợt cảm thấy có chút chột dạ.

"Tôi cảm thấy loại chuyện này không cần thiết phải làm lớn đến mức xem lại đoạn băng ghi hình. Không phải cửa hàng trưởng và nhân viên đều ở đó sao? Là nhân viên phục vụ, đương nhiên sẽ đi theo hai vị tiểu thư, chỉ bằng cứ để họ nói lại đầu đuôi sự việc là được rồi." Thẩm Văn Sơn bất chợt lên tiếng, ông ta là người hiểu rõ tâm tư Thẩm Duyên nhất, làm việc lại ôn trọng thông minh. Vừa rồi ông ta cũng đã sớm nhìn ra lựa chọn của Thẩm Duyên, đồng thời một lần nữa lau mắt nhìn lại vị Tôn tiểu thư Thẩm gia, bất quá, hiện tại không phải là lúc kinh ngạc cảm thán.

Nói cho cùng, tình huống hiện tại của Thẩm Tích Chu có chút không ổn, một người là Cao Minh Triết, một người là Đại tiểu thư đã xuất giá. Cả hai đều như hổ báo, hùng hổ dọa Thẩm Tích Chu. Mà Thẩm Duyên, người có thân phận như ông, sao có thể tham gia vào những chuyện như thế này. Vì vậy, loại chuyện giải vây này, chỉ có thể là do Thẩm Văn Sơn ông tự mình làm.

Mặc dù Thẩm Văn Sơn là quản gia của Thẩm Duyên, bề ngoài không khác gì so với hạ nhân (người hầu) trong Thẩm gia, nhưng tất cả mọi người đều không ngu xuẩn tới mức thật sự coi ông ta là hạ nhân.

Ông ta là cánh tay đắc lực của Thẩm Duyên, cũng là tâm phúc đi theo bên người Thẩm Duyên, cho dù là Thẩm Phi Lan, khi ở trước mặt ông ta cũng phải cung kính một phần, càng không nói đến một tiểu bối như Cao Minh Triết. Hiện tại Thẩm Văn Sơn đã lên tiếng, dù hai người có không cam lòng cũng chỉ có thể nghe theo, để nhân viên cửa hàng tới thuật lại xung đột giữa Thẩm Tích Chu và Trịnh Tuyết Trân.

Nhân viên nữ nhỏ nhọ sợ tới mức mặt mũi trắng bệnh, cô có bao giờ gặp phải loại tình huống như thế này trước đây. Nếu không cửa hàng trưởng đang đỡ cô, chỉ sợ cô đã sớm té ngã vì nhũn chân.

Cửa hàng trưởng khẽ véo cánh tay của nhân viên nữ. Lúc này, nhân viên nữ đó mới tiến lên một bước, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Thẩm Duyên, chỉ cúi đầu chăm chăm về phía ngực, bắt đầu thuật lại chuyện đã xảy ra.

"...Trịnh tiểu thư vừa đi tới liền bắt gặp Thẩm tiểu thư đang lựa quần áo, sau đó cô ấy tiến tới chào hỏi, nói "Chị còn tưởng là ai a, nguyên lai là Tích Chu, không phải

em bị cảm tức sao? Bởi vì câu dẫn Cao Minh Triết, làm ra loại chuyện tiểu tam khiến ông ngoại tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ăn nói hàm hồ

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Thẩm Duyên không thể nghe thêm nữa, ông nhắm mắt lại, đứa cháu gái này a, suy cho cùng cũng là bởi vì năm đó ông không chú ý mới biến thành như vậy.

"Ăn nói hàm hồ!"* Thẩm Duyên bất chợt mở mắt, lạnh lùng nhìn Thẩm Phi Lan.

[*] nguyên gốc là "bất tri đạo sở vị", tức là không biết đạo nói chuyện, là một người có học thì phải biết ăn nói sao cho khôn khéo, cũng giống như đạo lí "Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau." của Việt Nam. Tiểu thấy ngụ ý của câu này khá giống với "Ăn nói hàm hồ", tức là nói mà không cân nhắc, chưa chính xác, khiến người khác dễ hiểu lầm nên sử dụng. Mọi ý kiến đóng góp vui lòng cmt.

Thẩm Phi Lan lập tức im bặt, không dám nói thêm lời nào, yên lặng đứng đó, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Đừng nhìn Thẩm Phi Lan ở trước mặt người ngoài ra vẻ phu nhân, đứng trước mặt Thẩm Duyên chỉ dám co quắp, bộ dạng thật khiến người khác chướng mắt. Thẩm Tích Chu đảo mắt nhìn đáng vẻ im re như ve sầu mùa đông của Thẩm Phi Lan, lại nhìn một chút Cao Minh Triết, sau đó rũ mắt, che đi tia trào phúng dưới đáy mắt.

Thẩm Duyên đứng dậy:

"Xem ra Tuyết Trần cũng chẳng gặp phải chuyện lớn, vậy hai người tiếp tục ở lại đây chờ đợi đi!"

Dứt lời, Thẩm Duyên quay người rời đi.

Nhưng Thẩm Phi Lan sao có thể cam tâm nuốt xuống cục tức này, đặc biệt là Cao Minh Triết bên cạnh. Hắn vừa bị Thẩm Tích Chu trực tiếp ném xuống đất trước mặt bao nhiêu người, bộ dạng chẳng khác nào chó gặm phân, mối thù này tuyệt đối có thể khắc cốt ghi tâm, hơn nữa Thẩm Tích Chu cư nhiên còn dám không nghe lời hắn. Tất cả những điều này khiến toàn thân hắn đều cảm thấy vô lực, vì vậy Cao Minh Triết mở miệng nói:

"Ông Thẩm!"

Thẩm Duyên ngừng bước, nghiêng mặt liếc mắt nhìn Cao Minh Triết một cái. Vốn dĩ ông cảm thấy thanh niên này cũng xem như hiểu chuyện, nhưng bây giờ nhìn lại có chút không biết điều.

Nhưng dù trong lòng có chướng mắt Cao Minh Triết, Thẩm Duyên vẫn dùng ngữ khí trước sau như một để trả lời:

"Còn chuyện gì?"

Cao Minh Triết nhìn cửa phòng cấp cứu, sau đó lại nhìn bộ dạng ngoan ngoãn theo sau Thẩm Duyên của Thẩm Tích Chu, trong lòng như có lửa cháy hừng hực. Hắn đề thập thanh âm, ần ần mà cung kính nói:

"Ông Thẩm, chuyện này còn chưa làm rõ, sao có thể để hung thủ đi như vậy?!"

"Hung thủ?" Thẩm Duyên nhướng mày, thanh âm không nghe ra một tia tình cảm nào. Ông bình tĩnh nhìn Cao Minh Triết, nói:

"Vậy cậu gọi người bắt nó đi đi."

Cao Minh Triết lập tức nghẹn lời, hắn nào có cái gan đó, cho dù có một trăm lá gan hắn cũng không dám làm.

Thẩm Duyên nhìn Thẩm Phi Lan, lại nói:

"Phi Lan, trước khi xuất giá, ta nhớ ta đã từng nói với con, một người phụ nữ muốn an ổn qua ngày ở nhà chồng phải xem cái gì?"

Thẩm Phi Lan bất chợt bị điểm danh, sợ tới mức hồn phi phách tán. Bà ta nuốt nước miếng, thanh âm bé như muỗi kêu:

"Phải xem nhà mẹ đẻ như thế nào? Thê diện của nhà mẹ đẻ ra sao?"

"Tốt, xem ra con còn chưa quên." Thẩm Duyên gật gù đầu.

"Vay nhớ cho kỹ. Nếu lần sau còn không biết cân nhắc sự tình phát sinh tiếp theo, lại dám đối với Thẩm gia..." Thẩm Duyên không nói hết câu, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Thẩm Phi Lan, sau đó quay người rời đi.

Thẩm Tích Chu nhìn Thẩm Phi Lan, cong môi cười cười.

Lúc này, Thẩm Duyên lại dừng bước, quay đầu nhìn Thẩm Tích Chu, nói:

"Tích Chu, con còn đứng đó làm gì? Ta thả con ra để đi dạo phố, đây là đi dạo phố của con sao? Công việc tuần này tăng lên gấp đôi!"

"Dạ" Thẩm Tích Chu nhanh chân bước theo, lại lo lắng quay đầu mỉm cười với hai người ở lại.

Nụ cười sáng lạn mà quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tình lữ

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Thẩm Duyên ngồi ở ghế sau, tuyệt nhiên không nói lời nào.

Thẩm Duyên không nói gì, Thẩm Tích Chu cũng không tiện mở miệng. Cô biết trong lòng ông không cao hứng, nói cho cùng một ngôi sao sáng trên thương trường lại bị tiểu bối tính kế, cho dù là ai cũng không vui nổi.

Đối với loại tức giận của kẻ thượng vị, cô đương nhiên sẽ ngu ngốc đắm đầu vào, thành thành thật thật ngồi yên một chỗ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, an tĩnh như một gốc cây vô tri vô giác.

Một lúc sau, Thẩm Duyên hừ lạnh một tiếng:

"Cháu cũng thật có bản lĩnh, ngay cả ta cũng dám tính kế."

Thẩm Tích Chu nghe Thẩm Duyên nói, trong lòng âm thầm buồn lòng. Phải biết rằng, đáng sợ nhất là khi giận mà giữ trong lòng, không phát tiết ra ngoài, như vậy cô ngay cả chết như thế nào cũng không biết. Ngược lại, hiện tại thanh âm của Thẩm Duyên tràn ngập oán giận, nhưng điều đó cũng nói lên, ông không để chuyện này trong lòng.

Thẩm Tích Chu áy náy nghiêng mặt nhìn Thẩm Duyên, đáng về hỏi lỗi:

"Là do cháu không biết chừng mực."

Thẩm Duyên liếc nhìn Thẩm Tích Chu một cái thật sâu, không lập tức lên tiếng. Một lúc sau, ông mới chậm rãi nói:

"Có thể nghĩ đến chuyện giữ gìn thể diện của Thẩm gia là đúng, nhưng cũng không cần làm đến mức đấy. Dù sao Tuyết Trân cũng là chị họ của cháu."

Thẩm Tích Chu thành thật gật đầu, trong lòng lại âm thầm thờ dài.

Khi cô còn là Tiết Phạn từng nghe nói về Thẩm Duyên, người này lúc còn trẻ hô mưa gọi gió trên thương trường. Trong lòng Thẩm Tích Chu và mọi người, ông là người tàn nhẫn độc ác. Nhưng bây giờ xem ra, người già rồi, tuổi cũng lớn. Người, một khi đã già, tâm cũng sẽ mềm mỏng hơn không ít, nhiều hơn một phần lưu lượng tình thân.

Nếu là Thẩm Duyên của ba mươi năm trước, khi biết được chuyện ngày hôm nay, phỏng chừng sẽ nghiêm khắc cảnh cáo Thẩm Phi Lan và Cao Minh Triết, sao có thể giống như bây giờ, nhẹ nhàng giáo huấn vài câu liền xong chuyện, đương nhiên cũng sẽ không nhắc nhở cô hạ thủ lưu tình với Trịnh Tuyết Trân.

Thẩm Tích Chu cong môi, lộ ra một nụ cười buồn bã.

Quả nhiên, từ xưa đến nay, cho dù là anh hùng hay nữ nhân, đều không thoát được có ngày đầu bạc. Đây vốn là quy luật tất yếu của cuộc sống.

Chẳng qua...

Thẩm Tích Chu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Thẩm Duyên già rồi, đầu sư tử không còn hàm răng sắc bén nữa, móng vuốt cũng yếu hơn, nhưng không đồng nghĩa với việc cô cũng vậy.

Cô còn trẻ.

Tuổi trẻ khí thịnh, không chút lưu tình, có thù tất báo, tuyệt đối sẽ không có chuyện nhân từ nương tay.

Cô là Thẩm Tích Chu, nhưng cũng không phải Thẩm Tích Chu.

Đang chìm trong suy nghĩ, Thẩm Tích Chu bất chợt nhìn thấy hai người đang đi bộ trên phố qua cửa sổ xe. Ánh mắt của cô lập tức sắc lẹm, hai hàm răng cắn chặt. Đường như nếu cô không làm như vậy, cả người sẽ không nhận được mà lao ra.

Thẩm Duyên chú ý tới sự căng thẳng của Thẩm Tích Chu. Đúng lúc này, đèn đỏ, xe chậm chạp dừng lại. Ông cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên con phố đối

điện có một cặp tình nhân thân mật ôm nhau dạo bước. Đây vốn dĩ là chuyện bình thường trong thành phố, nhưng ông neho mắt nhìn kĩ, lại phát hiện ra người đàn ông này nhìn có chút quen mắt.

Thẩm Tích Chu thấy Thẩm Duyên chú ý tới mình, lập tức cố nén hận ý trong lòng, thả lỏng thân thể. Cô âm thầm nuốt nước miếng để thanh âm của mình không quá mức khô khốc, sau đó tránh thoát ánh mắt của Thẩm Duyên, cười hỏi Thẩm Văn Sơn đang ngồi ở ghế lái phụ:

"Chú Văn Sơn, người kia thoạt nhìn có chút quen mắt a."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không cần gấp

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Trên con đường đối diện, cặp tình nhân không coi ai ra gì, dính chặt lấy nhau, thậm chí còn không màng xung quanh, hôn nhau nồng nhiệt, gắn bó không xa rời.

Cả hai người này, Thẩm Tích Chu đều biết.

Chẳng những quen biết, mà cho dù hai người đó có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Một người là Tiết Duyệt, một người là Chu Lệnh.

Một người là em gái cùng cha khác mẹ, một người là vị hôn phu. Trước khi trọng sinh trở thành Thẩm Tích Chu, hai người này còn bị cô bắt gian trên giường. Hôm đó, Tiết Duyệt ngồi trên giường, phát ra lời thề độc sẽ giết chết cô. Sau đó, cô thật sự đã chết.

Không nói đến chuyện Tiết Duyệt có phải là người đã làm ra chuyện này hay không, nhưng vụ tai nạn xảy ra với cô khẳng định có liên quan đến cô ta, không những có liên quan, mà ngay cả người đàn ông kia (Chu Lệnh) cũng không thoát khỏi hiểm nguy.

Mặc dù bây giờ cô đã trọng sinh trở thành Thẩm Tích Chu, cũng không tính là khổ sở, nhưng cô đương nhiên vẫn thích là chính bản thân mình hơn. Cô của kiếp trước cứ như vậy chết đi, không rõ nguyên nhân, sao cô có thể không hận?!!

Trong khi đó, đôi câu nam nữ này lại không biết xấu hổ đến mức này, mình vừa "chết" liền trực tiếp quang minh chính đại ở bên nhau. Thật sự cho rằng người chết dễ bắt nạt sao?

Tuy rằng khuôn mặt Thẩm Tích Chu bình tĩnh như nước, thậm chí khóe môi còn mang theo ý cười, nhưng trong đôi mắt đen nhánh là ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt như muốn hủy diệt tất cả.

Thẩm Văn Sơn không biết vì sao đột nhiên Thẩm Tích Chu lại có hứng thú với một cặp tình nhân, nhưng ông ta vẫn làm theo đúng bản phận của mình, thoáng nhìn qua hai người trên phố, hơi suy nghĩ liền nhớ ra là ai. Chỉ là vừa nhớ tới, ông ta lại hơi sùng sốt.

Thẩm Duyên phát hiện sắc mặt ông ta hơi kinh ngạc, liền hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Thưa ngài, người phụ nữ kia là con gái thứ hai của Tiết Liêu. Mà người đàn ông..." Thẩm Văn Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ xác nhận một chút, sau đó mới kéo kéo khóe miệng, nói:

"Hình như là con trai Chu gia."

"Chu gia nào?" Họ Chu là một dòng họ rất bình thường, cả C quốc có tới tận mấy cái tập đoàn tài chính họ Chu. Trong lúc nhất thời, Thẩm Duyên cũng không chắc chắn là Chu gia nào mới đúng.

"Chính là Chu gia có hôn ước với con gái lớn Tiết gia." Thẩm Văn Sơn tận lực bày ra biểu tình tự nhiên nhất, nhưng vẻ ghét bỏ vẫn lộ ra trên khuôn mặt ông.

Thẩm Tích Chu trước sau vẫn chưa mở miệng nói chuyện, bất quá, vừa nghe đến đây, cô nhếch miệng cười cười, thanh âm khô khốc:

"Đây có khác nào drama* không?"

[*] Drama: phim truyền hình. Là do editor tự đổi sang tiếng anh, nguyên gốc vẫn là phim truyền hình.

Nhưng sự chú ý của Thẩm Duyên lại không nằm trên phương diện bất quá này, ông nhăn mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó hỏi Thẩm Văn Sơn:

"Đã tìm thấy thi thể con gái lớn Tiết gia chưa?"

"Vẫn chưa thấy." Thẩm Văn Sơn lắc đầu.

"Roi xuống từ nơi cao như vậy, xe còn cháy, xem ra thi thể cũng thành tro rồi."

Thẩm Duyên ngẫm nghĩ, sau đó cười cười, đáng vẻ dửng dưng:

"Tiết gia, cũng bắt đầu trượt xuống theo sườn núi rồi."

Màn đêm đen đặc phủ xuống.

Thẩm Tích Chu nằm trên giường, không tài nào ngủ được. Hai thân ảnh mờ hồ trên đường phố vào buổi sáng vẫn không ngừng hiện lên trước mắt cô. Chỉ cần nhắm mắt lại, cô liền nhớ đến chuyện ngày đó khi cô đang lái xe, và máu màu đỏ tươi vào một khắc cuối cùng trước khi cô chết.

Chưa bao giờ hận ý trong lòng cô lại mãnh liệt như lúc này, tựa như dung nham, một khi đã dâng lên thì người sống sờ sờ cũng bị thiêu chết.

Thẩm Tích Chu gắt gao cắn chặt răng, liều mạng nuốt xuống hận ý đang sinh sôi nảy nở như muốn trào ra.

Cô chậm rãi hít một hơi thật sâu, rồi nhẹ nhàng thở ra. Thẩm Tích Chu, không cần gấp, từ từ rồi sẽ đến lúc, tất cả những tiện nhân đã khinh mày, lừa mày, phản bội mày, từng người từng người một, đều sẽ sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Tiết Phạn

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Gần đây Trịnh Tuyết Trân vô cùng thành thật, chẳng những không tìm cách trả thù, cũng không tới Thẩm gia tìm Thẩm Tích Chu gây phiền phức. Nghe mẹ Đức nói, chân Trịnh Tuyết Trân bị thương tương đối nghiêm trọng, hiện tại đang tĩnh dưỡng ở nhà, muốn đi lại cũng không thuận tiện. Thẩm Phi Lan cũng trở về khóc lóc kể lể một hồi, nhưng Thẩm Duyên chỉ nói mấy câu liền bị đuổi đi.

Suy cho cùng, ngày đó Thẩm Duyên đã chọn đứng về phía Thẩm Tích Chu, bây giờ sao có thể tự và mặt bản thân. Huống hồ, chỉ sợ Thẩm Duyên cũng cảm thấy Trịnh Tuyết Trân cần nhận một chút giáo huấn.

Mà Thẩm Tích Chu càng không lo lắng chuyện Trịnh Tuyết Trân sẽ đem việc cô "hành" cô ta đến mức ngắt xiu nói ra. Cho dù nói hay không nói thì mọi chuyện cũng đã được "làm rõ", không thể thay đổi thêm nữa, trong lòng hai mẹ con Thẩm Phi Lan và Trịnh Tuyết Trân có hận đến chết cũng chẳng có tác dụng gì.

Đương nhiên, Thẩm Tích Chu cô lười quan tâm đến việc hai mẹ con Trịnh Tuyết Trân hận cô đến mức nào, nhưng vẫn phải đề phòng cả hai. Ai biết được bọn họ có đột nhiên lên cơn động kinh cắn cô một nhát hay không, dù sao chẳng ai thích bị chó cắn.

Những ngày tháng an tĩnh nói đâu lại trôi đi, dưới gánh nặng học tập chồng chất, Thẩm Tích Chu lặng lẽ thám thính tin tức Tiết gia.

Tin tức trên mạng bất quá chỉ là mấy thứ râu ria, tin tức hữu dụng chân chính đều nằm trong phạm vi khống chế của gia tộc, không hề đề lộ ra ngoài. Điều này khiến công việc do thám tình hình của Thẩm Tích Chu gặp không ít khó khăn.

Chỉ là, những khó khăn này cũng chẳng duy trì được bao lâu, rất nhanh đã có một cơ hội dâng đến trước mặt cô.

Thời điểm ăn sáng, Thẩm Duyên bất chợt mở miệng nói với Thẩm Văn Sơn:

"Ngày mai cậu bồi Tích Chu đi một chuyến tới Tiết gia."

Hiện tại, hai chữ "Tiết gia" này đối với Thẩm Tích Chu cũng giống như địa lôi, chỉ cần nhắc tới hai chữ này, hai tai cô lập tức dựng thẳng. Bất quá, cô vẫn cảm thấy khá kì quái, tò mò hỏi Thẩm Duyên:

"Ông nội, ông muốn con đi Tiết gia làm chuyện gì sao?"

Thẩm Duyên một tay cầm báo đọc, một tay nâng tách trà uống, căn bản không để vấn đề này trong lòng, một lúc sau mới chậm rì rì đáp:

"Con gái lớn của chủ tịch Tiết thị Tiết Liêu - Tiết Phạn, con biết không?"

Thẩm Tích Chu chỉ cảm thấy trái tim mình như bị bàn tay của ai đó bóp chặt, đau nhói. Mặc dù cô đã nỗ lực khắc chế nhưng ngón tay vẫn không thể khống chế, khẽ run nhẹ nhẹ.

Thẩm Tích Chu cúi đầu nhìn đầu ngón tay mình, vội vàng buông xuống đôi đũa trong tay, cầm khăn ăn lên lau nhẹ khóe miệng, sau đó giấu tay xuống dưới bàn, che đi sự run rẩy của bản thân.

Nỗ lực bình ổn trái tim đang dậy sóng của mình, Thẩm Tích Chu chớp mắt mỉm cười:

"Có phải là vị hôn thê của người đàn ông ngày đó chúng ta gặp trên đường?"

Thẩm Duyên liếc nhìn Thẩm Tích Chu một cái không vui, trong lòng khẽ thở dài. Quả nhiên vẫn là thanh niên trẻ tuổi, vừa nói thứ đầu tiên chính là những chuyện bát quái.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Thẩm Duyên vẫn hừ mũi, xem như thừa nhận điều Thẩm Tích Chu nói.

"Không phải hôm đó chú Văn Sơn nói cô ấy gặp tai nạn, xe lao xuống chân núi sao? Có chuyện gì vậy? Tìm được thi thể rồi sao?" Thẩm Tích Chu nhướn mày, thanh âm nhẹ nhàng bình tĩnh.

Kỳ thực chính Thẩm Tích Chu cũng không dám tin bản thân có thể làm như người ngoài cuộc, ngữ khí bình đạm chẳng khác nào quần chúng qua đường, bàn luận về chính cái chết của mình. Thì ra cô lại có thể bình tĩnh như vậy, lạnh khốc như vậy...

Nghĩ tới Tiết Phạn, ánh mắt của Thẩm Duyên hơi dừng một chút. Ông đã từng gặp qua cô gái trẻ tuổi đó, cô là người thừa kế mà Tiết gia đại gia trưởng Tiết Công ti mi đào tạo, là một thanh niên tuyệt vời biết chừng nào, chỉ cần đứng đó cũng có thể khiến người khác cảm nhận được sự tồn tại như vương giả của bản thân. Cô có đầy đủ điều kiện để đạt đến đỉnh cao, đáng tiếc...

Thẩm Duyên âm thầm tiếc hận trong lòng, nhàn nhạt nói:

"Ngày mai là tang lễ của Tiết Phạn, con đại diện Thẩm gia tới tham dự một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tai nạn xe

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiếu

Trái tim Thẩm Tích Chu như ngừng đập.

Cô ngồi đó, đầu óc trống rỗng, gần như không biết phải dùng biểu cảm nào để đối mặt với Thẩm Duyên, cứ ngơ ngác như vậy. Thẩm Tích Chu biết biểu hiện của cô rất đáng ngờ, nhưng thân thể của cô lúc này như bị sét đánh trúng, chỉ trong nháy mắt, mọi tế bào đều ngừng hoạt động, cơ thể như biến thành một con rối gỗ không thể nói chuyện.

Thẩm Duyên cũng phát hiện Thẩm Tích Chu có điểm khác lạ, chỉ thấy sắc mặt cô nháy mắt trắng bệch khiến ông hơi kinh ngạc:

"Cháu sao vậy?"

Cô sao vậy? Cô sao vậy!

Cô phải trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ nói cho Thẩm Duyên biết, Tiết Phạn đang ở đây, Tiết Phạn chưa có chết, cô không muốn tham gia tang lễ của Tiết Phạn, không muốn dự tang lễ của chính mình sao?

Sao có thể chứ!! Có một vài lời, vô luận sau này có ra sao thì cả đời cũng không thể nói ra.

Nhưng phải trả lời Thẩm Duyên như thế nào đây? Thẩm Tích Chu rất muốn kéo kéo khoe miệng, cười một cái, nhưng cô không làm nổi, cô không thể. Trong đầu vẫn là một mảnh trống rỗng, hai cánh môi không ức chế được, khẽ run rẩy. Bất chợt, không biết vì sao, cô nói:

"Tiết Phạn chết vì tai nạn xe cộ a."

Lời này vừa nói ra, không khí nháy mắt trở nên ngưng trọng, một cỗ khí áp thấp bất chợt nổi lên, đè ép hô hấp của từng người đến mức không thở nổi.

Thẩm Văn Sơn đứng một bên nhìn Đức mẹ bên cạnh, phát hiện sắc mặt của Đức mẹ cũng vì những lời này mà khó coi không ít. Ông ta nhìn không được thờ dài một hơi.

Đúng vậy, là tai nạn xe cộ.

Tiết Phạn chết vì tai nạn xe cộ, mà mẹ và anh trai của Tôn tiểu thư (Thẩm Tích Chu) cũng chết vì tai nạn xe cộ.

Ánh mắt Thẩm Duyên dừng lại trên mặt báo đã lâu, ông khẽ thở dài lặng yên không một tiếng động, sau đó mới nói:

"Đúng vậy, Tiết Phạn cũng chết vì tai nạn xe cộ."

Mặc dù bàn tay đặt dưới bàn của Thẩm Tích Chu run rẩy đến lợi hại, hai chân cũng bủn rủn vô lực nhưng bộ não của cô chưa chết máy hoàn toàn, ít nhất là trong lúc này, cô vẫn nhạy bén nghe được chữ "cũng" trong lời của Thẩm Duyên.

Sau đó cô lập tức nghĩ tới, rất nhiều năm trước, mẹ và anh trai của nguyên chủ cũng chết vì tai nạn xe cộ. Mà anh trai cô không chỉ là cháu trai duy nhất của Thẩm Duyên mà còn là đứa cháu ông coi trọng nhất.

Thẩm Tích Chu cúi đầu, nếu lời nói vừa rồi đã che dấu thất thố của bản thân, cô đương nhiên sẽ không làm điều thừa, nói thêm điều gì vô nghĩa. Thẩm Tích Chu nỗ lực bình ổn lại cảm xúc, cố ý khiến thanh âm có vài phần trầm thấp:

"Thực xin lỗi, ông nội.."

Thẩm Duyên xua tay, vừa rồi ông cũng nhớ tới những chuyện đã xảy ra, tâm trạng vì thế mà xuống thấp. Thẩm Duyên buông tờ báo trong tay xuống, điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó mới nói với Thẩm Tích Chu:

"Ngày mai cháu đại diện cho Thẩm gia, nhớ kỹ thân phận của bản thân."

Thẩm Duyên cũng không phải người nói nhiều, nhưng vẫn nhắc nhở Thẩm Tích Chu một chút, có thể thấy được ông vẫn chưa thực sự yên tâm về cô. Điều này khiến Thẩm Tích Chu thật sự bất đắc dĩ. Bất quá, băng dày ba thước không chỉ vì lạnh một ngày, ít nhất từ lúc bắt đầu Thẩm Duyên nhìn cô đã thấy phiền bây giờ đã phát triển thành chủ động để cô tham gia một vài hoạt động xã giao. Đây đã là một tiến bộ lớn rất đáng kể.

Cô đương nhiên nhớ kỹ thân phận của mình, tuyệt đối không thể làm mất mặt Thẩm gia, trừ chuyện nàu ra, cô còn chuyện rất quan trọng cần đến Tiết gia xác nhận.

Hiện tại tay cô chỉ còn hơi chút run nhẹ. Thẩm Tích Chu dùng bàn tay còn lại của mình nắm lấy ngón tay đang run rẩy. Bên môi nhếch lên một nụ cười đậm nhiên.

Không được nóng vội a, Thẩm Tích Chu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lễ tang

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Tiết Phạn là một tín đồ Cơ Đốc giáo. Vì vậy, tang lễ của cô được cử hành tại giáo đường.*

[*] Ở đây, tác giả chỉ nói Tiết Phạn là một tín đồ Cơ Đốc giáo (Kitô giáo) mà không nói rõ là nhánh nào. Trong khi đó, Cơ Đốc giáo có ba nhánh chính là Chính thống giáo Đông Phương, Công giáo Roma và Đạo Tin Lành. Mỗi nhánh đều có điểm khác biệt trong đức tin, nghi lễ và cả kinh thánh. Trong chương này, tác giả đã sử dụng từ "mục sư" (theo nguyên gốc convert), "mục sư" là chức tước chỉ sử dụng trong Đạo Tin Lành, nhưng các nghi thức được mô tả như cầu nguyện, hát thánh ca lại chỉ có trong tang lễ theo nghi thức truyền thống của Công giáo. Vì vậy, mình sẽ có một số thay đổi không thực sự sát với convert, tang lễ được mô tả sẽ dựa theo nghi thức truyền thống của Công giáo để thể hiện sự tôn trọng với một tín ngưỡng, tôn giáo cụ thể. Mọi hành vi reup vui lòng không xóa bỏ chú thích này. Ngoài ra, nếu một tín đồ Cơ Đốc giáo nào đi ngang qua và phát hiện sai sót trong việc sử dụng từ ngữ, vui lòng comment. Cảm ơn.

Phía dưới thánh đài là quan tài kiểu Âu hoa lệ đang mở rộng, một cô gái ăn mặc điểm lệ chói mắt nằm lẳng lẳng trong quan tài. Khuôn mặt như họa, tóc đen như mây. Cô nằm đó, nhắm mắt giống như chìm trong giấc ngủ, an bình như vậy, yên tĩnh như vậy.

Phía trên thánh đài, linh mục đang thuật lại cuộc đời của Tiết Phạn, và cầu nguyện cho cô, để Chúa đến đưa cô đi. Thanh âm của ông ảm áp vô cùng, mang theo một loại ma lực thần kỳ làm yên lòng người, khiến trái tim kinh hoàng của Thẩm Tích Chu cũng dần dần dịu xuống.

Ngay sau đó, ca xướng viên* bắt đầu xướng lên giai điệu Thánh ca** duyên dáng.

[*] ca xướng viên: một chức vụ trong nhà thờ Công giáo, người có nhiệm vụ xướng Thánh ca, sau đó Ca đoàn sẽ phụ trách hát Thánh ca.

[**] Thánh Ca: là một thể loại ca khúc tôn giáo được sáng tác cho mục đích tôn vinh, chúc tụng (do đó còn gọi là tán ca hay tụng ca) hay nguyện cầu hướng về một thần linh. (Source: Wikipedia)

Trong tiếng ca thần thánh có năng lực chữa lành, hai tay lạnh băng của Thẩm Tích Chu cũng dần dần khôi phục lại độ ấm.

Cô đứng giữa đám đông, cũng chẳng phải vị trí phía trước nhưng vẫn có thể quan sát rõ ràng toàn bộ tình huống diễn ra trên thánh đài.

Hôm nay Thẩm Tích Chu mặc một bộ váy đen đơn giản phù hợp, kết hợp với tất đen, giày đen và khuôn mặt mộc không chút phấn son. Mái tóc đen nhánh cũng được búi lên. Trên đỉnh đầu đội một chiếc mũ dạ nhỏ, phía dưới rủ xuống một tấm mạng che mặt, che đi một nửa gương mặt, không một ai có thể nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt cô.

Kỳ thực từ khi bắt đầu tiến vào giáo đường, Thẩm Tích Chu vẫn không dám nhìn thẳng về phía thánh đài.

Người nằm đó chính là cô, là Tiết Phạn cô!

Thánh ca không ngừng được xướng lên, Thẩm Tích Chu cố gắng lấy hết dũng khí hướng mắt nhìn về phía thánh đài, ngay lập tức, ánh mắt của cô gắn chặt tại đó, không thể rời khỏi.

Dường như đã ngàn năm rồi cô chưa nhìn lại cô gái tên Tiết Phạn này.

Hiện tại cách xa như vậy, cô cũng chỉ có thể nhìn từ xa, tựa như liếc mắt một cái, trái tim ngay lập tức ngừng đập.

Không biết đã qua bao lâu, Thánh ca đã ngừng. Mọi người bắt đầu tiến lên cáo biệt Tiết Phạn, chiêm ngưỡng dung nhan người đã khuất lần cuối.

Thẩm Tích Chu nhìn từng người xung quanh lần lượt đứng lên từ chỗ ngồi, trên tay cầm bông hồng trắng đã chuẩn bị sẵn. Lúc này cô mới hơi sững sốt nhận ra bản thân nên làm như thế nào, vì vậy cũng nhanh chóng cầm lấy bông hoa hồng trắng của mình, sau đó đi theo đoàn người tiến lên thánh đài, đi về phía quan tài, về phía Tiết Phạn.

Gần. Gần hơn nữa.

Theo sau dòng người càng ngày càng gần, Thẩm Tích Chu gần như có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt điềm tĩnh của Tiết Phạn.

Cuối cùng cô cũng bước đến bên quan tài.

Chỉ nhìn một cái, nhưng hốc mắt của Thẩm Tích Chu đã phủ đầy hơi nước. Cô vội vàng nheo mắt, liều mạng nhịn xuống.

Vừa rồi khoảng cách quá xa, cô không nhìn rõ lắm, hiện tại mới thấy rõ ràng.

Làn da trên khuôn mặt Tiết Phạn có hơn phân nửa là giả, quan sát kỹ sẽ nhận ra là lớp da nhân tạo. Phần da thật dư lại được hoá trang thật đậm để che đi vết bỏng do lửa. Ngay cả tóc của Tiết Phạn cũng là giả, thậm chí lớp quần áo phía dưới cũng khô quắt. Như vậy, không khó để tưởng tượng ra thân thể bên dưới quần áo đã bị lửa đốt cháy thành cái dạng gì.

Từ trước tới nay Thẩm Tích Chu chưa từng nghĩ tới Tiết Phạn sẽ biến thành như vậy, nằm ở chỗ này. Cô đứng trước quan tài của chính bản thân mình, cũng không giống như những người khác buông hoa hồng liền đi mà đứng lại.

Thẩm Tích Chu cúi người gập eo, lấy khoảng cách cực kỳ gần nhìn chăm chú vào trong quan tài của Tiết Phạn. Rốt cuộc cô vẫn không thể nhìn được, một giọt nước mắt rơi xuống, đọng lại trên khuôn mặt Tiết Phạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cố tiên sinh không thương tâm sao ?

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Đem hoa hồng trắng trong tay đặt vào bàn tay đeo bao tay của Tiết Phạn, Thẩm Tích Chu đứng thẳng người, nhìn thật sâu vào Tiết Phạn.

Cô đi trước đi.

Yên tâm, nhưng kẻ hại cô nằm ở chỗ này, một người tôi cũng không bỏ qua, cho dù có phải trả giá đắt, tôi cũng sẽ kéo từng người từng người một xuống địa ngục.

Hãy yên tâm ra đi.

Từ bây giờ trở đi, trên thế giới này sẽ không còn Tiết Phạn, chỉ còn lại cô gái tên Thẩm Tích Chu, mà Thẩm Tích Chu cô vĩnh viễn không bao giờ quên Tiết Phạn.

Vĩnh viễn.

Trong ánh mắt Thẩm Tích Chu như có lửa thiêu, lại như có nước tràn đê.

Thẩm Tích Chu cúi đầu, xoay người đi theo người phía trước rời khỏi quan tài Tiết Phạn.

Sau khi tất cả mọi người cáo biệt xong, quan tài Tiết Phạn liền được đóng lại.

Thẩm Tích Chu gất gao nhìn thân ảnh dần khuất trong quan tài, hai tay bắt chéo trước bụng bị tay áo che khuất đang dùng sức nắm chặt, móng tay cơ hồ găm chặt vào trong thịt.

Đúng lúc này, một chiếc khăn trắng như tuyết mang theo mùi hương cây thù nhân nhạt được gấp ngay ngắn chỉnh tề xuất hiện trước mặt Thẩm Tích Chu.

Bàn tay đang nắm lấy chiếc khăn tay thon dài trắng nõn. Móng tay bóng mượt sạch sẽ, khớp xương cũng không rõ ràng. Ngón tay thẳng tắp như bút lông, không những sạch sẽ lưu loát mà còn ẩn ẩn lực lượng.

Ánh mắt Thẩm Tích Chu men theo khăn tay, chậm rãi nhìn lên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc.

Cư nhiên lại là Cố Phi Dương!

Cố Phi Dương cũng không nói gì, khuôn mặt mang theo vẻ ôn hòa như ánh sáng ấm áp, cho dù không mỉm cười vẫn có thể khiến người khác cảm giác như tắm gió xuân.

Thẩm Tích Chu nhướng mày, vẻ mặt mang theo ý hỏi không tiếng động.

Cố Phi Dương khẽ cười, ánh mắt vẫn kiên trì như cũ.

Đây là lễ tang Tiết Phạn, Thẩm Tích Chu không chỉ đại diện cho bản thân mà còn đại diện cho Thẩm gia, đương nhiên cô sẽ không làm ra chuyện gì gây sự chú ý. Thẩm Tích Chu không từ chối, duỗi tay nhận lấy khăn tay, nhàn nhạt nói:

"Cảm ơn."

Quan tài đã được bốn người nâng lên, mọi người đi theo sau thân nhân Tiết gia, hướng về phía mộ địa đằng sau giáo đường.

Đứng bên cạnh ngôi mộ, linh mục bắt đầu tiến hành trình tự an táng cuối cùng.

Người Tiết gia đứng phía trước, tất cả đều mặc trang phục màu đen, đeo kính râm màu đen. Người người đều mang vẻ mặt nghiêm túc bị ai giống hệt nhau.

Đứng trong đám đông, Thẩm Tích khẽ cười cười.

Có lẽ không có ai trên thế giới có được cơ hội này như cô, có thể tham gia tang lễ của chính bản thân mình. Nếu thật sự có, đây chắc chắn sẽ là đề tài tám chuyện thú vị.

"Thẩm tiểu thư và Tiết tiểu thư rất thân quen sao?" Bất chợt, người vẫn luôn giữ trầm mặc dọc theo đường đi - Cố Phi Dương mở miệng nói chuyện.

Thẩm Tích Chu nhìn về phía Cố Phi Dương, cười nhàn nhạt, nói:

"Có nghe nói đến mà thôi."

Câu trả lời này qua thật nghiêm túc, nhưng lại khó nén nổi chút mùi vị nước mắt. Đương nhiên Cố Phi Dương không tin, hần cũng không bóc trần chuyện này, gật gật đầu nói:

"Vừa rồi thấy cô thật đau lòng, tôi tưởng rằng hai người là bạn bè thân thiết."

Khóe môi Thẩm Tích Chu khẽ nhếch.

Cố Phi Dương đang thử cô. Mặc dù cô không biết Cố Phi Dương đã nhìn ra được những gì, nhưng Thẩm Tích Chu nếu đã dám làm như vậy đương nhiên đã suy nghĩ câu trả lời và lời giải thích kỹ càng, hiển nhiên cũng không sợ người khác thử.

Bao gồm cả Cố Phi Dương.

Thẩm Tích Chu ngẩng đầu nhìn Cố Phi Dương. Dưới ánh mặt trời, cô tựa như bông hoa anh đào mong manh nhợt nhạt, khóe môi cong lên lộ ra một tia trào phúng nhợt nhạt:

"Trẻ tuổi xinh đẹp như vậy lại mất sớm. Suy bụng ta ra bụng người, Cố tiên sinh không thương tâm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người đàn ông nguy hiểm

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Cô gái này thật sự rất xinh đẹp.

Mặc dù khăn che mặt rũ xuống đã che đi phân nửa khuôn mặt, hơn nữa cô cũng không trang điểm, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ một màu đen nhưng vẻ mỹ mạo của cô vẫn như cũ, không hề hao tổn chút nào.

Có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp trên thế giới, nhưng xinh đẹp tới mức khiến người khác không dời mắt được lại không chỉ đơn giản dựa vào gương mặt kia.

Cũng giống như người phụ nữ này, cô chỉ đứng đó, lập tức khiến người khác cảm nhận được ngạo khí phát ra từ tận trong xương.

Gương mặt cô vừa nhu hòa vừa linh động, ngược lại, quanh thân lại lộ ra một tia ngạo khí bén nhọn. Khiến người khác kì quái chính là, hai loại khí chất bất đồng cùng xuất hiện trên một người lập tức khiến cô càng trở nên khác biệt.

Vẻ đẹp khác biệt này đã đem cô tách ra khỏi đám đông. Cho dù tất cả mọi người đều mặc trang phục đen, cùng nhau đứng chung một chỗ thì loại mỹ cảm khác biệt này vẫn khiến người khác chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra.

Khóe môi Thẩm Phi Dương khẽ cong, lộ ra một vòng cung đẹp đẽ, tựa như nét bút đẹp nhất được họa sĩ tài ba dùng chiếc bút lông sói chấm nhẹ vào nghiên mực thượng đẳng câu lên một nét bút như có như không, nhẹ nhàng nhợt nhạt mà vẫn mang khí khái ngạo nghễ.

"Tiết tiểu thư quả thực còn rất trẻ, đây thật sự là một chuyện đáng tiếc." Cố Phi Dương nói như vậy, rõ ràng chỉ là ngữ khí lấy lệ, nhưng từ trong miệng hần nói ra, ngay cả Thẩm Tích Chu cũng cảm thấy chân thành, tựa như người nằm đó là người bạn thân thiết của hần vậy.

"Nhất định Thảm tiểu thư cũng đồng cảm như thể bản thân cô cũng bị vậy."

Hắn có ý gì?!

Ngay tức khắc, ba vạn tám nghìn lỗ chân lông trên cơ thể Thảm Tích Chu cùng lúc mở ra. Từng luồng gió lạnh lẽo len lỏi vào, khiến cốt tủy toàn thân cô như bị đông cứng. Mặc dù không biết vì sao bản thân lại có cảm giác này nhưng bản năng động vật trong cô vẫn đang mạnh mẽ kêu gào.

Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Từ sau lần từ biệt lúc trước, Thảm Tích Chu cũng không đặc biệt chú ý đến Cố Phi Dương, vì vậy, trừ việc biết gia đình hắn không phú (có tiền) cũng quý (có quyền) thì cô cũng chẳng biết gì nhiều hơn.

Nhưng lúc này đây, trong lòng cô có một loại cảm giác như chuông cảnh báo đang reo vang mạnh mẽ không ngừng.

Dường như chẳng vì lý do gì, chỉ là trực giác nói cho cô biết, cần phải tránh xa người đàn ông này, nếu không cô sẽ gặp phải một phiền toái rất lớn.

Thảm Tích Chu chưa bao giờ sợ phiền phức, nhưng điều đó không có nghĩa là cô thích chọc phải một số phiền phức không cần thiết.

Vì vậy, đối với lời nói của Cố Phi Dương, cô chỉ lễ phép cười cười, không hề tiếp lời, toàn bộ lực chú ý đều đặt vào lễ tang đang diễn ra.

Mặc dù cô chỉ cười không nói, nhưng một tia cự tuyệt trên người Thảm Tích Chu đã trực tiếp truyền đạt đến Cố Phi Dương.

Hắn sờ sờ mũi, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Sau khi lễ tang chấm dứt cần phải đến Tiết gia một chút, ngoại trừ tỏ vẻ chia buồn với gia đình, còn cần tham gia yến tiệc của Tiết gia.

Yến tiệc được tổ chức tại một khách sạn năm sao.

Tang yến* và hi yến** có sự khác nhau, đương nhiên sẽ không có không khí vui vẻ thoải mái, bất quá những người quen biết nhau có thể ngồi thấp giọng trò chuyện, không khí cũng coi như hài hòa.

[*] tang yến: đám giỗ

[**] hi yến: tiệc cưới

Bàn Thảm Tích Chu ngồi đều là những tiểu thư của tập đoàn tài chính lớn tương đối thân thuộc với Thảm gia. Bất quá, những vị thiên kim tiểu thư này hiển nhiên đều được nuông chiều ở nhà, cũng không cần phải đi làm, vì vậy đề tài nói chuyện của họ cũng chỉ xoay quanh trang sức, quần áo, cho dù có ngẫu nhiên đôi chủ đề thì cũng là đàn ông.

Điều này khiến Thảm Tích Chu có phần chán ngán. Cô điều chỉnh dáng ngồi một chút, nhìn về phía bàn chính. Tiết gia vẫn chưa tới.

Đúng lúc này, thanh âm của một người cùng bàn vang lên:

"Nha, Thảm tiểu thư, nhìn kia, Cao tiên sinh ở bên kia!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Xem não nhiệt

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Thảm Tích Chu còn đang chìm trong hình ảnh Tiết Phạn thì nghe thấy lời của Lý tiểu thư, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cũng không để ý người được nhắc đến là ai.

Cô nhìn về phía Lý tiểu thư nói theo bản năng, ngay lập tức thấy Cao Minh Triết ăn vận một thân tây trang đen từ ngoài cửa tiến vào. Đi cùng hắn còn có mấy công tử thế gia. Mấy người thấp giọng trò chuyện, cũng không để ý tới một bàn thiên kim tiểu thư đã sớm chú ý tới hắn.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy Cao Minh Triết, cảm giác tan rã bởi vì nhìn thấy Tiết Phạn lập tức bay hơi, Thảm Tích Chu lúc này mới chân chính trở lại bình thường, cô ngay lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Vận mệnh của tiểu thư thế gia có hai loại. Một là giống như Tiết Phạn, bởi vì bản thân có năng lực, nên đã tiến vào công ty của gia tộc từ sớm, vì sự hưng thịnh của gia tộc mà đóng góp một phần công sức. Đây cũng đồng thời là phương hướng mà Thảm Tích Chu đang nỗ lực hướng tới. Ngoài ra còn một loại vận mệnh khác, rất phổ biến với những thiên kim danh môn, chính là liên hôn.

Suy cho cùng, nếu muốn tồn tại ở nơi có vô số các xí nghiệp gia tộc tinh anh, phụ nữ càng phải trả giá nhiều hơn so với đàn ông, nhất định phải là người xuất sắc trong số những người đồng trang lứa của gia tộc mới có được cơ hội. Mà độ cao như vậy không phải người phụ nào cũng có thể làm được. Bởi vì tất cả những nguyên

nhân này, phần lớn các tiểu thư thế gia chỉ có duy nhất một tác dụng, vì sự hưng thịnh của gia tộc mà lựa chọn liên hôn.

Do đó, đối với nhóm các đại tiểu thư, trong sinh hoạt của họ chỉ có: làm thế nào để tiêu tiền, làm thế nào để hưởng thụ, học cách làm con dâu của gia tộc phú quý.

So với kiểu đại tiểu thư thứ nhất, cuộc sống của loại tiểu thư này có chút nhàm chán, vì vậy các loại chuyện lông gà vớ vịt, đủ thứ bát quái trong giới thượng lưu liền biến thành một loại lạc thú tiêu khiển không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày của họ.

Bởi vì kếp trước làm ra những chuyện ngu xuẩn, cộng thêm Trịnh Tuyết Trân và Thẩm Phi Lan cố tình tuyên truyền, lời đồn Thẩm Tích Chu li lợm la liếm Cao Minh Triết làm tiểu tam đã sớm truyền đi khắp nơi, ồn ào huyên náo. Đồng thời cũng trở thành đề tài buồn chuyện không thể thiếu trong sinh hoạt của các đại tiểu thư gần đây.

Thẩm Tích Chu không biết trong miệng mấy người phụ nữ nhàm chán này đã đem chuyện của cô lật đi lật lại nói bao nhiêu lần, cũng không biết ở cái thời mà ba người chụm lại có thể thành hồ* này, mọi chuyện đã bị thêm mắm dặm muối thành dạng gì. Nhưng chỉ cần nhìn Lý tiểu thư làm bộ mặt quỷ, đáng vẻ hưng phấn, kích động, chờ mong xem bát quái là có thể đoán ra lời đồn truyền đi đã quá đáng đến mức nào.

[*] Ngày xưa, ba người phụ nữ chụm lại thành cái chợ, ngày nay ba người phụ nữ chụm lại có thể thành hồ. Ý Chu tỷ là như vậy.

Ngồi bên cạnh Lý tiểu thư là Lưu tiểu thư, vừa thấy Thẩm Tích Chu quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lạnh lùng quay đầu lại, vội vàng đề thấp thanh âm, nói:

"Có phải cô đã lâu không gặp anh ấy? Tôi đã hỏi thăm qua, hôm nay Tuyết Trân bị thương ở chân, sẽ không tới. Nếu cô muốn gặp anh ấy thì nhanh lên đi! Chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật giúp cô."

Mặc dù ngữ khí chân thành, nhưng biểu cảm hài hước, mong chờ xem náo nhiệt và vẻ vui sướng khi người gặp họa đã sớm bán đứng Lưu tiểu thư.

Thẩm Tích Chu nhìn hai người, cười như không cười.

Cả hai đều gọi cô là Thẩm tiểu thư, lại gọi Trịnh Tuyết Trân là Tuyết Trân, xem ra đều có quan hệ thân thiết với Trịnh Tuyết Trân.

Bất quá, thân thiết thì sao chứ?

Tại nơi đều dừng tiền đề cân nhắc, có thể có được mấy người có quan hệ hữu nghị chân chính?! Lúc này bọn họ có đáng vẻ này, là muốn tìm cơ hội chê cười cô, sao lại không muốn tìm cơ hội chê cười cả Trịnh Tuyết Trân.

Cong môi cười, Thẩm Tích Chu đổi sang một tư thế thoải mái hơn, thản nhiên nhìn Lý tiểu thư và Lưu tiểu thư ngồi bên cạnh mình

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Kể thượng vị

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Có lẽ bởi vì ánh mắt của Thẩm Tích Chu quá mức thản nhiên khiến cho toàn bộ một bàn tiểu thư thế gia đang tính toán xem náo nhiệt vốn dĩ vui sướng khi người gặp họa dần có chút xấu hổ.

Thẩm Tích Chu cứ cười như không cười nhìn hai người như vậy. Thời điểm cả hai đều bắt đầu đứng ngồi không yên, cô mới bất chợt mở miệng, lạnh lạnh nói:

"Tôi nhớ rõ gần đây hàng hóa của Lý gia vẫn luôn đề ở cảng H thị, cho dù không phải chuyện cấp bách trước mắt, nhưng thời gian lâu dài, với nhiệt độ mấy ngày nay, chỉ sợ cũng không giữ được bao lâu nữa."

Về tươi cười trên mặt Lý tiểu thư hoàn toàn cứng lại, không đợi cô ta tỏ vẻ thêm, Thẩm Tích Chu lại quay đầu nhìn về phía Lưu tiểu thư, nói:

"Đúng rồi, Lưu tiểu thư, giấy tờ phê chuẩn hàng hóa của Lưu gia hình như phải làm lại a, đã tìm được chỗ làm lại chưa?"

Nói đến đây, ánh mắt của cô lại chậm rãi đảo qua những người khác, nhàn nhạt mở miệng:

"Còn có.."

Chuyện làm ăn của Lý gia và Lưu gia hiện tại đều đang gặp khó khăn, còn phải cầu cạnh Thẩm gia giúp đỡ. Kỳ thực, không riêng gì Lưu gia và Lý gia, toàn bộ thế gia ở đây, hiếm ai chưa từng nhờ vả Thẩm gia.

Thẩm gia là thế gia vọng tộc từng từng mấy trăm năm, cũng không phải có thể tùy tiện dùng miệng nói là nói. Lịch sử mấy trăm năm tích lũy kết hợp với nhân mạch, tất cả những thứ này đều không phải thứ mà thế gia mới phát lên vài thập niên, thậm chí là đám nhà giàu mười mấy năm có thể so sánh được.

Thẩm gia ở C quốc, thậm chí là trên toàn bộ thương trường đều có tầm ảnh hưởng lớn, nhưng gia tộc làm ăn này, cho dù có ăn nên làm ra cũng khó tránh khỏi phải dựa hơi Thẩm gia.

Lúc này Thẩm Tích Chu cũng có thể hiểu được phần nào lý do Thẩm Duyên không thích nguyên chủ, có được gia tộc lớn như vậy, địa vị siêu việt như vậy, làm Đại

tiểu thư duy nhất thuộc dòng chính, vậy mà còn để cho kẻ lên không nổi mặt bàn* chèn ép bất nạt, thật sự là hết thuốc chữa.

[*] ý chỉ loại người ăn không ngồi rồi chẳng khác nào bình hoa di động, không có tư cách lên tiếng quyết định trong gia đình. Ví dụ như loại tiểu thư "lá ngọc cành vàng" giống Lý tiểu thư, Lưu tiểu thư.

"Ai nha, Tích Chu, quần áo của cô thật đẹp. Ta thấy hình như là thiết kế của Đại sư Kiều An phải không?!" Mặc dù mấy vị tiểu thư thế gia này ngày ngày chỉ biết ăn chơi tiêu tiền, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả bọn họ đều là đồ ngu. Có thể lớn lên trong gia tộc toàn kẻ ăn thịt người, đương nhiên cũng chẳng phải người ăn chay, ít nhất bản lĩnh xem sắc mặt và ba phải (gió chiều nào theo chiều ấy) đều thành thục hơn người, người này so với người kia còn giỏi hơn.

Gia tộc của họ so với Thẩm gia chỉ là hạng bình thường, vốn dĩ dám nói lời như vậy với Thẩm Tích Chu, bất quá là ý vào nguyên chủ mềm mại như bánh bao lớn, dễ bất nạt, hơn nữa lại thấy Thẩm gia dường như đối xử với đứa cháu ngoại Trịnh Tuyết Trân còn tốt hơn cả cháu gái ruột Thẩm Tích Chu.

Nhưng hôm nay Thẩm Tích Chu chẳng những không dễ nói chuyện, mà người duy nhất có đủ tư cách đối đầu với Thẩm Tích Chu - Trịnh Tuyết Trân cũng không có mặt, đương nhiên mấy vị tiểu thư này rất nhanh đã chịu thua. Bọn họ sao có thể để Thẩm Tích Chu tiếp tục nói, vội vàng đem loại đề tài khiến mọi người không thực sự vui về dời đi.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù Thẩm Tích Chu chỉ là một đứa cháu gái không được yêu thương ở Thẩm gia nhưng cô vẫn đại diện cho Thẩm gia. Trèo lên tìm Thẩm gia gây phiền toái như vậy, không phải chính mình cũng không qua nổi sao. Chẳng lẽ còn muốn giống như hai vị tiểu thư Lý gia và Lưu gia, bị Thẩm Tích Chu điểm danh mới yên sao?

Nếu đối phương chịu thua, Thẩm Tích Chu đương nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt, đều là thương nhân, đương nhiên phải lưu lại một đường sống, ngày sau gặp lại còn dễ nói chuyện.

Rất nhanh, không khí trên bàn ăn lại hài hòa trở lại.

Một bữa cơm này, sau khi ăn xong, tâm tình của Thẩm Tích Chu rất tốt. Bất quá, Lý tiểu thư và Lưu tiểu thư lại không thấy vậy, trên mặt cả hai khó tránh khỏi xấu hổ, lại không thể không tìm cách lấy lòng Thẩm Tích Chu.

Đây mới chính là vị trí mà kẻ thượng vị nên có.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Quen mặt

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Là người đại diện cho Thẩm gia, cho dù mọi người đều lên lút bản luận sau lưng Thẩm Tích Chu rằng cô không được Thẩm Duyên coi trọng, nhưng ngoài mặt, cô vẫn đại diện cho Thẩm gia và sự hiện diện của Thẩm Duyên. Vì vậy, Tiết gia vô cùng coi trọng Thẩm Tích Chu.

Khi Thẩm Tích Chu bước vào cửa lớn Tiết gia, ngay cả Tiết Công cũng đã ngồi trong phòng khách ngụy nga tráng lệ chờ cô.

Thẩm Tích Chu thoáng dừng trước cửa, nhìn vào trong căn phòng rộng lớn trước mặt, chỉ cảm thấy một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa. Dường như mọi thứ chưa từng thay đổi, cô vẫn là thiên chi kiều nữ của Tiết gia, chỉ cần quay đầu lại là có thể nghe tới gọi một tiếng "Công gia gia" (Ông nội Tiết Công), ôm lấy cổ ông, rút râu của ông.

"Tôn tiểu thư!" Thẩm Văn Sơn đứng phía sau Thẩm Tích Chu, thấy cô dừng bất động ở đó liền nhẹ giọng nhắc nhở.

Thẩm Tích Chu ngay lập tức khôi phục tinh thần. Phải rồi, cô đã không còn là Tiết Phạn, cô của hiện tại là Thẩm Tích Chu. Cô tới đây để thăm thân nhân của người đã khuất, tiền đưa Tiết Phạn.

Haha...

Có lẽ giữa thế gian này, chỉ một mình cô mới hiểu được cảm giác đó là như thế nào...

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Tích Chu điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, chậm rãi đi về phía phòng khách.

Đã có không ít người tới chia buồn với Tiết gia, mặc dù phòng khách rất lớn, thậm chí còn đủ để tổ chức cả yến hội, song nhiều người cùng lúc kéo tới như vậy, khiến cả căn phòng lộ ra một chút đông đúc chật chội.

Bất quá, Thẩm gia đương nhiên không giống những người khác, vì vậy sau khi phát hiện Thẩm Tích Chu tiến vào phòng khách, một hạ nhân ăn mặc khá cứu lập tức tiến tới thì lễ với cô:

"Thẩm tiểu thư."

"Tôi đến thăm Tiết lão tiên sinh." Trên mặt Thẩm Tích Chu mang theo nụ cười nhàn nhạt khiêm tốn, gật đầu với hạ nhân trước mặt một cái.

"Bên này. Mời Thẩm tiểu thư đi theo tôi." Hạ nhân nọ tiếp tục thi lễ, tư thế tiêu chuẩn đến mức không thể bắt bẻ. Hắn đeo găng tay trắng như tuyết, quơ nhẹ tay trước

mắt Thẩm Tích Chu, làm một tư thế mờ.

Bất chợt, con người trong mắt Thẩm Tích Chu mị lên. Găng tay trắng...

Đường như cô đã từng nhìn thấy đôi gang tay này ở đâu đó, hẳn là khi cô còn là Tiết Phạn. Nhưng là nơi nào đây?

Thẩm Tích Chu chậm rãi đi theo sau hạ nhân đến chỗ người Tiết gia đang chờ, bất quá, ánh mắt của cô vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng hạ nhân trước mặt. Người này là hạ nhân của Tiết gia? Tại sao cô không nhớ Tiết gia có một hạ nhân như vậy?

Không! Không! Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là vì sao cô lại thấy người này quen mắt như vậy?

Người này và đôi găng tay trắng kia, cô đã từng nhìn thấy ở đâu rồi?

Mặc dù những suy nghĩ này không ngừng hiện lên trong đầu, nhưng ngoài mặt Thẩm Tích Chu vẫn không hề để lộ nửa điểm dấu vết, theo chân hạ nhân kia đến bên cạnh người Tiết gia.

Thẩm Văn Sơn luôn đi phía sau Thẩm Tích Chu, vì cô mà gắt gao dò mò hơi lạnh một phen. Mặc dù đối với ông, ai thừa kế Thẩm gia cũng được, người mà ông ta trung thành chỉ có một, là Thẩm Duyên, nhưng hiện tại Thẩm Duyên rất coi trọng đứa cháu gái này. Lần này ông còn đề cử đại diện cho Thẩm gia tới tham dự trường hợp này, Thẩm Văn Sơn đương nhiên cũng hy vọng Thẩm Tích Chu không làm ra chuyện gì xấu hổ, làm mất mặt Thẩm gia.

Tuy Tôn tiểu thư gần đây biểu hiện không tồi, nhưng hành động mười mấy năm qua của cô thật sự khiến người khác phải rối rắm. Thẩm Văn Sơn ông vẫn cho rằng cô sẽ không thể nào thay đổi tốt lên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Vì suy nghĩ này mà Thẩm Văn Sơn so với Thẩm Tích Chu còn khắt khe hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đánh trực diện

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Sự thật chứng minh, Thẩm Văn Sơn có phần suy nghĩ quá nhiều. Thẩm Tích Chu không những không làm mất mặt Thẩm gia, mà hành động và lời nói của cô còn khiến người khác vô cùng thoải mái. Ngay cả Tiết Công lần đầu tiên chính thức gặp mặt xã giao với Thẩm Tích Chu cũng không nhận được muốn khen hai câu. Bất quá, cho dù thế nào đây vẫn là tang lễ, Tiết Công cũng không có nhiều hứng thú tám chuyện với Thẩm Tích Chu.

Sắc mặt của ông có chút khó coi, có thể thấy việc Tiết Phạn qua đời là một đả kích rất lớn đối với ông. Sau khi cứng rắn chống đỡ thân thể, nói chuyện mấy câu với Thẩm Tích Chu, Tiết Công đã bị Tiết Liêu khuyên lên lầu nghỉ ngơi, để Tiết Hợp - anh họ Tiết Phạn thay mặt chủ trì đại cục.

Tiết Hợp cũng giống như Tiết Phạn, là đứa cháu Tiết Công cực kì coi trọng, từ nhỏ đã được đích thân ông tự tay nuôi dưỡng. Dựa theo ý định của Tiết Công, tương lai sau này, toàn bộ thị trường trong nước của Tiết thị sẽ giao cho Tiết Phạn, còn thị trường nước ngoài sẽ do Tiết Hợp quản lí.

Mà Tiết Phạn và Tiết Hợp đều không khiến ông thất vọng, nhờ có hai đứa cháu tài năng này, những thế gia khác đều vô cùng hâm mộ Tiết gia.

Chẳng qua, thế sự khó lường.

Lúc còn sống, quan hệ giữa Tiết Hợp và Tiết Phạn vô cùng tốt, mặc dù hai người không phải anh em ruột nhưng quan hệ lại thân thiết hơn cả anh em.

Thẩm Tích Chu nhìn về phía Tiết Hợp, so với lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, Tiết Hợp đã gầy đi rất nhiều, xương gò má đã nhô lên không ít, trong mắt găng đầy to máu, cả người đều có vẻ suy sụp.

Trong lòng Thẩm Tích Chu nhìn không được thoáng một tia đau lòng, cô rất muốn nói gì đó với Tiết Hợp, nhưng trước sau vẫn không mở miệng, với thân phận hiện tại của cô, không thích hợp để nói.

"Ông cố rất yêu thương Phạn Phạn, chuyện lần này đả kích rất lớn đến ông. Thất lễ rồi, mong Thẩm tiểu thư không để trong lòng." Thanh âm Tiết Hợp ôn hoà có lẽ, lại không nén được một phần đau thương.

"Đương nhiên." Thẩm Tích Chu gật gù đầu, cô nhìn khuôn mặt tiều tụy của Tiết Hợp, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lên tiếng an ủi, "Tiết tiên sinh, cuộc sống chính là luôn phải hướng về phía trước. Tiết tiểu thư còn trẻ đã mất, xác thực là chuyện buồn, mọi người càng phải trân trọng, ý tôi là...". Nói đến đây, thanh âm của cô cũng có chút nghẹn, nói thế nào cũng không nên lời.

Một lúc lâu sau, Thẩm Tích Chu mới nén được cảm giác ghen tị, nói:

"Ý tôi là, nếu Tiết tiểu thư dưới suối vàng biết được, nhất định cũng hy vọng mọi người tiếp tục sống tốt."

Lời này nghe như an ủi, nhưng chỉ có mình Thẩm Tích Chu biết, đây là lời nói chân tình từ tận đáy lòng, là điều Tiết Phạn muốn nói ra nhất.

Tiết Hợp nhìn Thẩm Tích Chu, phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của cô gái trẻ tuổi trước mắt có một loại thần thái khiến anh cảm thấy vô cùng quen thuộc, trong lòng hơi kinh hãi, vừa định cẩn thận quan sát kĩ một phen, bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một người chen ngang.

"Thắm tiểu thư, không nghĩ tới cô sẽ tham dự tang lễ của Tiết Phạn, Thắm gia có thể tới lễ tang của Tiết gia..." Người nói chuyện chính là Chu Lệnh, trên mặt hắn treo vẻ tươi cười hợp lễ, không cao hứng quá mức, lại niềm không ít bị thương, chỉ duy nhất đôi mắt không ngừng phát ra ánh sáng đã tâm bùng bùng chói mắt.

Nhưng Chu Lệnh còn chưa nói xong, Tiết Duyệt đã đi tới, lạnh lùng đánh gãy lời nói của hắn:

"Đây là chuyện lớn của Tiết gia, Thắm gia đương nhiên sẽ tới."

Nói đến đây, cô ta chuyển mắt nhìn về phía Thắm Tích Chu, ánh mắt tràn ngập vẻ đề phòng. Tiết Duyệt kéo kéo khoé môi, không nhanh không chậm nói:

"Tôi nói đúng không, Thắm tiểu thư?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiết hợp

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Trong lúc nhất thời, Thắm Tích Chu có cảm giác như đang xem diễn. Cô chợt phát hiện người đứng trước mặt là một kẻ quái dị.

Người này bề ngoài mỗi một hành động mỗi một việc làm đều tương tự với Tiết Phạn, cô ta có sự cường thế của Tiết Phạn, có sự bá đạo của Tiết Phạn, có phong cách không nói hai lời của Tiết Phạn, nhưng lại không có được khí thế của Tiết Phạn. Nhìn thế nào cũng giống một đứa trẻ con đang mặc quần áo người lớn, bắt chước người khác, thật sự chẳng khác nào một con hề.

Thắm Tích Chu nhìn Tiết Duyệt, cười như không cười, xem ra cô ta cũng không phải đồ ngốc, biết sau khi Tiết Phạn chết, bản thân cũng có cơ hội thừa kế Tiết gia, vì vậy bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Chẳng qua, cô ta không biết bắt chước Tiết Phạn để lấy lòng Tiết Công là chuyện ngu xuẩn cỡ nào sao?

Trên thế giới này chỉ có một Tiết Phạn, trong lòng Tiết Công cũng chỉ có duy nhất một Tiết Phạn. Cho dù Tiết Duyệt có học được hoàn toàn dáng vẻ của Tiết Phạn thì đó vẫn chỉ là bắt chước. Chẳng những không thể khiến Tiết Công vui vẻ, chỉ sợ còn khiến trong lòng ông càng nhớ Tiết Phạn hơn, cũng càng thêm chán ghét cô ta.

Nghĩ đến đây, Thắm Tích Chu lập tức cảm thấy tâm tình lúc này tốt lên không ít. Cô nhướn mày nhìn Tiết Duyệt không nói gì, bắt quá trên mặt lộ rõ vẻ trào phúng.

Tiết Duyệt chợt rung mình, cô ta bỗng cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng đáng sợ, dường như người đang đứng trước mặt cô ta không phải là đứa cháu gái không được yêu thương nhà họ Thắm, mà là Tiết Phạn!!

Đúng vậy, chỉ có Tiết Phạn mới có thể nhìn cô ta, nở nụ cười vừa lạnh nhạt lại ẩn chứa vẻ cao cao tại thượng. Mỗi khi người phụ nữ đó nở nụ cười như vậy với cô ta, cô ta đều có một loại cảm giác không dám ngẩng đầu.

Tiết Duyệt nhìn Thắm Tích Chu, loại áp lực mà cô ta cho rằng đã sớm biến mất cùng cái chết của Tiết Phạn lại một lần nữa xuất hiện. Tiết Duyệt cắn răng, hận không thể lao tới tát khuôn mặt của cô gái trước mắt, phá nát vẻ tươi cười vừa đáng ghét vừa buồn cười kia.

Nhưng không, cô ta không thể.

Tiết Duyệt cô còn chưa quên bản thân hiện tại là cháu gái duy nhất của Tiết gia, cũng chính là người duy nhất có thể thay thế vị trí của Tiết Phạn. Mà hiện tại Tiết thị không thể đắc tội Thắm gia, cô ta cũng không thể đắc tội Thắm Tích Chu. Nhưng dù trong lòng cô ta hiểu rõ điều này, nhưng vẻ tươi cười cứng nhắc trên khuôn mặt Tiết Duyệt đã sớm phơi bày sự bất mãn trong lòng cô ta.

Người vẫn luôn đứng bên cạnh nói chuyện với Thắm Tích Chu - Tiết Hợp bị lời của Tiết Duyệt đánh gãy, có chút không vui, vốn định lên tiếng răn dạy cô ta vài câu, nhưng lúc này lại nghe Thắm Tích Chu nói:

"Đây là lần đầu tiên tôi tới đây, rất nhiều người đều chưa từng thấy qua, cũng không nắm rõ rất nhiều chuyện. Không biết vị này là..."

Mặc dù Thắm Tích Chu đang hỏi Chu Lệnh, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tiết Hợp.

Tiết Hợp làm như không thấy, nhướn mày, sao anh có thể không nhìn ra sự traod phúng trong mắt cô gái đối diện. Điều này khiến anh phải liếc mắt nhìn cô thật sâu. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, nhưng Tiết Hợp đã hiểu rõ, cô gái tên Thắm Tích Chu này đã sớm biết rõ thân phận của Chu Lệnh, hỏi như vậy hẳn là đang cố ý.

"Vị này chính là người thừa kế xí nghiệp Chu thị, Chu Lệnh." Người trả lời Thắm Tích Chu cũng không phải Tiết Hợp, mà là người vẫn luôn đứng phía sau cô - Thắm Văn Sơn. Giọng nói của ông rất nhẹ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, Tiết Hợp mới chuyển mắt nhìn về phía Thắm Văn Sơn, ngay sau đó ánh mắt anh lập tức trở nên bén nhọn.

Thắm Văn Sơn là ai?

Ông ta là quản gia đối ngoại của Thắm Duyên, là tâm phúc số một của Thắm Duyên, là trợ thủ đắc lực nhất, đồng thời cũng là quân sư hàng đầu của Thắm lão gia

chủ.

Nếu có ai dám cho rằng ông ta chỉ đơn giản là một hạ nhân tại Thẩm gia, vậy người đo quả thực quá ngu xuẩn.

Phải biết rằng, Thẩm Văn Sơn tuyệt đối có thể đại diện cho Thẩm gia, vậy mà hiện tại ông ta lại xuất hiện bên cạnh Thẩm Tích Chu, như vậy...

Trái tim Tiết Hợp như ngừng lại, Thẩm gia cũng sắp có sự thay đổi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cao tiên sinh, trí nhớ của anh kém quá!

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Mặc cho trong lòng Tiết Hợp có nghĩ như thế nào, về khiêm tốn lễ độ được chút bi thương trên khuôn mặt Thẩm Tích Chu vẫn trước sau như một. Cô gật đầu với Chu Lệnh:

"Ra vậy, Chu tiên sinh quả thực si tình với Tiết tiểu thư."

Biểu cảm trên khuôn mặt Thẩm Tích Chu chân thành vô cùng, cũng chính vì sự chân thành quá mức này của cô, về mặt của Tiết Hợp, Chu Lệnh và Tiết Duyệt đều có chút vận vẹo. Ngay cả Thẩm Văn Sơn đứng phía sau cô cũng không nhận được, trong lòng âm thầm rít gào.

Tôn tiểu thư, làm người không nên dối trá như vậy!

Cô đã sớm nhìn thấy đôi gian phu dâm phụ đang đứng trước mặt này ôm ấp nhau trên đường cái, vậy mà lúc này còn có thể mặt không đổi sắc khen tên đàn ông tệ bạc này là kẻ si tình!!! Cô không phát hiện về mặt của Đại thiếu gia Tiết gia sắp rút gân rồi sao? Cô là đang tát vào mặt Chu gia hay Tiết gia đây?!

Bởi vì có Chu Lệnh và Tiết Duyệt bên cạnh, Thẩm Tích Chu không có cách nào để nói nhiều với Tiết Hợp, vốn dĩ cô còn muốn ám chỉ cái chết của Tiết Phạn không phải tai nạn ngoài ý muốn cho Tiết Hợp, nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể từ bỏ ý định này.

Vì vậy, Thẩm Tích Chu cũng mặc kệ về mặt của ba người khó coi đến mức nào, tính toán rồi đi.

Chỉ là, hôm nay rõ ràng không phải ngày hoàng đạo, ngay khi Thẩm Tích Chu muốn nói cáo từ, một người bất chợt đi tới, đứng bên cạnh cô, nở nụ cười ôn nhu:

"Tích Chu, đã lâu không gặp, sao gần đây lại không thấy tới nhà anh?"

Nếu trợn trắng mắt cũng có thể giết người, chỉ sợ người trước mặt đã sớm bị Thẩm Tích Chu xem thường tới chết. Bất quá, hần dường như vốn không hề cảm nhận được điều này, ngược lại chuyển hướng về phía ba người Tiết Hợp, lên tiếng chào hỏi.

Thẩm Tích Chu hí mắt nhìn Cao Minh Triết, mặt không đổi sắc, ra hiệu cho Thẩm Văn Sơn rời đi.

Kỳ thực không cần cô ra hiệu, ngay khi Cao Minh Triết xuất hiện, Thẩm Văn Sơn giống như gà mái già xù lông, hần không thể lập tức mang Thẩm Tích Chu đi. Mặc dù gần đây biểu hiện của cô khi gặp mặt Cao Minh Triết không tệ, nhưng ai biết được trong lòng tôn tiểu thư rốt cuộc nghĩ gì? Vạn nhất vẫn không thể buông bỏ người đàn ông này, lại đúng lúc không có Thẩm Duyệt ở đây, nếu xảy ra chuyện xấu vượt ngoài tầm không chế của ông thì phải làm sao? Vì vậy, biện pháp tốt nhất chính là né tránh người này càng nhanh càng tốt.

Tâm tư của hai người đều giống nhau, nên chẳng cần chần chừ thêm gì nữa, thừa dịp Cao Minh Triết nói chuyện với người của Tiết gia, Thẩm Tích Chu lập tức xoay người rời đi.

Bất quá, kẻo mạch nha nào có dễ gỡ như vậy, mặc kệ bạn có tình nguyện hay không, kẻo mạch nha cũng sẽ bám dính lấy bạn tới cùng.

Kể cả khi Thẩm Tích Chu đi nhanh hơn nữa, thì sự thật là cô vẫn đang đi giày cao gót, mặc váy bó sát, ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ. Hơn nữa Cao Minh Triết còn cố ý đuôi kịp cô, vì vậy Thẩm Tích Chu vừa đi chưa được bao nhiêu bước đã bị hần đuôi kịp.

"Thẩm Tích Chu, cô đứng lại đó cho tôi!" Cao Minh Triết nhanh chóng bắt được cánh tay cô.

Thẩm Tích Chu cũng chẳng phải người ăn chay, thuận tay quay ngược lại, bắt lấy cánh tay Cao Minh Triết đang giữ chặt cô, tính toán cho hần nắm thử một cú quật ngã qua vai lần thứ hai. Bất quá, Cao Minh Triết ngã đau một lần, biết khôn ra, linh hoạt né tránh một chiêu này của Thẩm Tích Chu, nhưng cô sao có thể để cho hần dễ dàng né tránh như vậy.

Thẩm Tích Chu xoay cổ tay, không chỉ thoát được sự khống chế của Cao Minh Triết mà còn đảo ngược tình thế, giữ chặt cánh tay hần. Cô nhanh chóng nâng cao khuỷu tay, chân trái nhấc lên, hướng về phía người còn đang cố gắng né tránh, đá thẳng vào ngực Cao Minh Triết.

Một chiêu này vừa mạnh vừa tàn nhẫn, tuyệt không hạ thủ lưu tình, đá đến mức Cao Minh Triết phải cong lưng che ngực, thiếu chút nữa là thổ huyết*.

[*] thổ huyết: phun ra một ngụm máu

Thẩm Tích Chu hất cánh tay của Cao Minh Triết ra, vỗ vỗ hai tay, cười lạnh nói:

"Cao tiên sinh, tôi nhớ tôi đã từng nói với anh, đừng động tay động chân với tôi, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khí. Xem ra trí nhớ của anh không tốt lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quá giả tạo!

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Chuyện lần này thật sự khiến Thẩm Văn Sơn có cảm giác tâm tình sáng khoái, nhưng suy cho cùng Thẩm gia và Cao gia cũng coi như chỗ quen biết. Ông ta đứng một bên xem náo nhiệt như vậy cũng không tốt, vì vậy Thẩm Văn Sơn ra về can ngăn, cười tủn tủn với Cao Minh Triết:

"Cao công tử, ngài có chuyện gì không? Nếu đã không có gì muốn nói, vậy chúng tôi về trước."

Cao Minh Triết phải cong eo một hồi lâu mới giảm bớt được đau đớn, may mắn, vị trí bọn họ đứng tương đối khuất, cũng ít người qua lại, nếu không hôm nay hắn chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi. Lần trước và lần này không giống nhau, ở bệnh viện đều là những người không quen biết, mà hôm nay, toàn bộ nơi này đều là những danh nhân duy tín, nếu để người khác thấy hắn bị nha đầu thối Thẩm gia đánh thì ngày tháng sau này Cao Minh Triết hắn cũng không biết phải tiếp tục làm người như thế nào.

Nhưng cho dù là như vậy, mặt mũi Cao Minh Triết vẫn rất khó coi.

Hắn cúi thấp lưng, cười cười với Thẩm Văn Sơn, sau đó mới nói:

"Chú Văn Sơn, có thể để cháu nói riêng với Thẩm Tích Chu vài câu không?"

Như vậy sao được!

Bất quá, không đợi Thẩm Văn Sơn từ chối, Thẩm Tích Chu đã quay đầu nói với ông:

"Chú Văn Sơn, chú cứ đợi ở trên xe trước đi, một lát nữa tôi sẽ ra."

Thẩm Văn Sơn nhìn Thẩm Tích Chu, có chút không yên tâm, ông do dự trong chốc lát, cuối cùng nói với cô:

"Tôi chờ cô ngoài xe, Tôn tiểu thư, cô cũng đừng để lão gia phải chờ lâu."

Thẩm Tích Chu đương nhiên hiểu Thẩm Văn Sơn đang ám chỉ điều gì, cô khẽ nhếch khoé miệng, gật đầu:

"Chú yên tâm!"

Cuối cùng, Thẩm Văn Sơn cũng rời đi.

Chờ đến khi bóng dáng Thẩm Văn Sơn khuất khỏi tầm mắt, khuôn mặt tươi cười của Cao Minh Triết lập tức thay đổi. Hắn vươn tay định kéo cánh tay Thẩm Tích Chu, nhưng cô đã lùi về phía sau một bước, trên mặt là vẻ lạnh lùng trào phúng. Hai tay Cao Minh Triết dừng lại.

"Thẩm Tích Chu, đừng tưởng rằng tôi sẽ không đánh phụ nữ." Cao Minh Triết nheo mắt.

Thẩm Tích Chu không có ý kiến gì, cười gượng hai tiếng:

"Có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả. Tôi không phải em gái Trần của anh, không rảnh đứng đây tán nhảm với anh."

*

Cao Minh Triết đại khái không nghĩ tới Thẩm Tích Chu sẽ trực tiếp nói đơn giản thô bạo như vậy, khuôn mặt co quắp nửa ngày, dường như đang kìm nén cảm xúc của bản thân. Hắn hít một hơi thật sâu, thả lỏng thần kinh, khẩu khí cũng mềm xuống:

"Tích Chu, đừng như vậy."

Thẩm Tích Chu chớp chớp mắt, không hé răng nửa lời, chuyện có biến tất có vấn đề.

Cao Minh Triết thấy Thẩm Tích Chu không nói gì, vốn muốn tới gần nắm lấy vai cô, nhưng vừa nghĩ đến chuyện ban nãy liền buông tay, ôn nhu nói:

"Tích Chu, giữa chúng ta nhất định phải như thế này sao? Em nhất định phải đẩy quan hệ giữa đôi ta đi đến bước đường này mới được sao?"

Cho dù trong lòng Cao Minh Triết có nghĩ như thế nào, Thẩm Tích Chu vẫn trước sau như một, trong lòng chỉ có nỗi căm hận đến tận xương tủy đối với hắn. Phải biết rằng, giây phút đầu tiên khi cô mở mắt ra, chính là người đàn ông này muốn bóp chết cô. Không, chính xác mà nói, Thẩm Tích Chu chân chính đã bị hắn bóp

chết, vì vậy cô mới có cơ hội để trở thành Thẩm Tích Chu.

Trên thế giới này, tuyệt đối sẽ không có người vô duyên vô cớ giết một người khác, như vậy có thể thấy được, trong lòng Cao Minh Triết khẳng định rất hận Thẩm Tích Chu.

Nếu đã hận một người đến mức muốn giết chết người đó, lúc này lại đứng đây diễn một màn nhu tính, vậy có phải là quá giả tạo rồi không?

#Tiểu: trước ngày thi rảnh rang thư giãn nên edit một chút cập nhật chương mới, không mọi người lại tưởng t drop hớ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chó má

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

"Từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau lớn lên, anh biết em có tình cảm với anh, nếu Trần Trần không xuất hiện, anh hẳn sẽ cùng em đi hết quãng đời còn lại. Nhưng, Tích Chu, em phải biết rằng, có một số việc anh không thể khống chế, em cũng vậy."

"Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày gặp được Trần Trần. Hơn nữa, lúc ấy không phải là em dẫn cô ấy đến gặp anh sao? Anh biết anh nói như vậy có chút quá đáng, nhưng... Tích Chu, nếu không phải em giới thiệu Tuyết Trần cho anh, nói không chừng bây giờ chúng ta vẫn còn ở bên nhau, nói không chừng chúng ta vẫn còn tốt đẹp."

"Cho nên, chuyện này, em không thể trách anh, cũng không thể trách Trần Trần. Nếu như nhất định phải oán giận một ai đó, vậy người phải trách chính là em. Không phải người ta có câu, đừng bao giờ giới thiệu bạn trai của mình cho bạn bè sao? Là do em sai, vì sao em cứ cố chấp mãi không buông?"

"Tích Chu, buông tay đi thôi, đừng kiên trì níu giữ đoạn tình cảm này của chúng ta nữa. Hiện tại người anh yêu là Trịnh Tuyết Trần, chỉ mình Trịnh Tuyết Trần mà thôi, sẽ không có một ai khác nữa. Em không cần phải kiên trì thêm nữa, vô dụng thôi."

Cao Minh Triết hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói từng câu.

Thẩm Tích Chu nghiêm túc lắng nghe, càng nghe lại càng tức quá hoá cười.

Không nói đến chuyện bản thân cô hiện tại chỉ một lòng muốn nghiền Cao Minh Triết thành tro, chỉ cần nghe ý từ bên trong lời nói của hắn cũng đã khiến cho người khác không biết nên dùng vẻ mặt gì để phản ứng rồi.

"Cao Minh Triết, anh có bệnh." Thẩm Tích Chu nín nhịn nghe hết mấy lời thâm tình của Cao Minh Triết, sau đó không chút khách khí lạnh mặt:

"Tôi kiên trì? Tôi níu kéo? Đầu anh bị úng nước à? Từ khi nào mà tôi níu kéo anh?"

Cao Minh Triết nhú mày, có chút không kiên nhẫn, vừa định lên tiếng, Thẩm Tích Chu đã nâng tay tỏ ý hắn không cần nói nữa. Cũng không biết là vì điều gì, hắn cứ nhiên lại tự giác dừng lại không nói gì, nhưng sau khi dừng lại, mới chợt nhận ra có chút không đúng.

Thì ra từ trước tới nay đều chỉ có bản thân hắn kêu Thẩm Tích Chu cảm niệm, nhưng từ bao giờ vị trí của hai người lại đổi cho nhau rồi? Càng nghĩ, trong lòng hắn càng nổi lên từng đợt lửa giận. Hắn há miệng muốn nói, lại bị cô liếc mắt nhìn một cái. Ngay lập tức, hắn liền cảm nhận được một cỗ áp lực chưa từng có.

Thẩm Tích Chu cười lạnh, chờ Cao Minh Triết tiếp tục nói:

"Còn nữa, anh và Trịnh Tuyết Trần yêu nhau hay không yêu nhau thì liên quan gì đến tôi? Cái gì mà nếu không phải tôi giới thiệu cô ta cho anh, anh có lẽ vẫn còn ở bên tôi, cho nên tất cả đều là lỗi của tôi? Cao Minh Triết, trong đầu anh chỉ toàn rác rưởi thôi sao? Cho nên mới nói ra mấy loại lời không có đầu óc này. Chẳng lẽ anh không thể ị ra phân, còn muốn trách Trái Đất không có lực hấp dẫn sao?"

Nhìn chung, Thẩm Tích Chu vẫn luôn chú ý tới cử chỉ và lời nói của bản thân, rất hiếm khi nói ra mấy lời thấp kém như vậy, nhưng đó là đối với người khác. Còn hôm nay, đối diện với Cao Minh Triết, cô chỉ cảm thấy hắn căn bản không phải người.

Cao Minh Triết nhận lúc Thẩm Tích Chu dừng lại, vội vàng nói:

"Tích Chu, em không cần tự lừa mình dối người. Cho dù em có nói như vậy, anh cũng biết, em không bỏ được anh. Em vẫn nên điều chỉnh lại bản thân một chút, không cần dây dưa với anh và Tuyết Trần thêm nữa. Thật sự, vô nghĩa thôi!"

Vốn dĩ Thẩm Tích Chu còn muốn mắng Cao Minh Triết mấy câu, nhưng lúc này, cô chợt nhận ra người đang đứng trước mặt cô đây nhất định có bệnh. Bệnh ung thư của thằng nam*, hơn nữa còn là giai đoạn cuối.

[*] 直男癌 *zhí nán ái* - bệnh ung thư của thằng nam (theo tiếng trung) hay còn có cách gọi khác là Toxic Masculinity (theo tiếng anh) - chủ nghĩa đàn ông độc hại (theo mình :v) là khái niệm để chỉ một lối sống dựa trên niềm tin, quan điểm và thẩm mỹ cá nhân, trong đó nam giới là cốt lõi, là biểu tượng của sức mạnh, sự lãnh đạo, gan dạ, quyết đoán,... nam giới thì không được nhu nhược, hèn nhát, yếu ớt,... Tóm lại, theo cách hiểu của netizen trung, một người đàn ông bị bệnh ung thư của thằng nam (toxic masculinity) thường tự cao tự đại, thờ ơ với giá trị của phụ nữ. Cách hiểu trên dựa theo nhiều nguồn khác nhau bao gồm wikipedia, baidu và bản thân. Nếu sai sót vui lòng cmt.

Hắn cảm thấy cô không yêu hắn chính là dối trá, chỉ có yêu hắn, chúc phúc hắn mới là bình thường.

Thật sự là, chó má!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Cố Thiểu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bạo lực có thể giải quyết anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Người và chó thì phải giao tiếp thế nào?

Đương nhiên không có cách nào giao tiếp.

Không phải mọi người đều nói, nếu bạn bị một con chó cắn, chẳng lẽ còn muốn cắn lại một nhát sao? Cho nên mới nói, thấy chó nên tự giác tránh xa một chút.

Nhưng từ trước tới nay, Thẩm Tích Chu lại không cho là như vậy.

Nếu bị chó cắn, đương nhiên không thể cắn lại, nhưng có thể đánh chết con chó đã cắn bản thân nha.

Đối với Thẩm Tích Chu mà nói, lúc này, Cao Minh Triết đang không ngừng nói chẳng khác nào con chó đã cắn mình.

"Tích Chu, chúng ta lại làm bạn như xưa được không. Anh quả thực có điểm phải xin lỗi em, tất cả là lỗi của anh. Xin em, đừng tìm Tuyết Trân gây chuyện nữa. Cô ấy yếu ớt như thế, đơn thuần như thế, nhu nhược như thế, sao có thể so được với em..." Cao Minh Triết dùng vẻ mặt mà hắn tự cho là "chân thành", mở lời khuyên nhủ.

Nhưng hắn sao có thể ngờ được, giây tiếp theo Thẩm Tích Chu trực tiếp khom lưng, nâng chân đá thẳng vào ngực hắn.

Một cú đá này của Thẩm Tích Chu quả thực vô cùng bất ngờ. Một giây trước cô vẫn vô cùng bình tĩnh nghe Cao Minh Triết nói chuyện, một giây sau đã trực tiếp không chút lưu tình, hung hăng đá thẳng vào ngực Cao Minh Triết.

Từ sau khi Thẩm Tích Chu tỉnh lại, cô vẫn luôn chú ý rèn luyện thân thể, ngoại trừ thể năng và sức bền còn chưa bằng trước kia, các phương diện khác đều đã khôi phục như cũ. Nếu thật sự phải đối phó với Cao Minh Triết, vậy kết quả cũng khó nói.

Vị trí hiện tại hai người đang đứng đối khuất, là phía sau hàng cây cảnh được chăm chút vô cùng tỉ mỉ, đẹp đẽ. Cách đó không xa còn có một hồ cá cảnh lý (Koi)* nhỏ nhỏ.

[*] Cá chép Koi (Nhật: 錦鯉/ 鯉 Hepburn: Koi, "Cá chép") hay cụ thể hơn Cá chép Nishikigoi (Nhật: 錦鯉 (Cảm Lý)/ にしきこい Hepburn: Nishikikoi, "Cá chép thỏ cảm") là một loại cá chép thường (Cyprinus carpio) đã được thuần hóa, lai tạo để nuôi làm cảnh trong những hồ nhỏ, được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng và, trên thực tế, kiểu cách nhân giống và nuôi cảnh là khá giống với cách nuôi cá vàng, có lẽ là do các cố gắng của những người nhân giống Nhật Bản trong việc ganh đua với cá vàng.

Một đá này của Thảm Tích Chu khiến thân thể Cao Minh Triết không thể khống chế, lui lại phía sau mấy bước.

Vừa khéo, ngay lúc hấn lui về phía sau, trên lối đi lại có mấy viên sỏi nhỏ. Một chân hấn vừa dẫm lên mấy viên sỏi, cả người lập tức lao đảo lui về phía sau. Nhưng lần này phía sau đã hết đường lui, một chân của Cao Minh Triết lập tức xui xẻo, dẫm vào hư không, cả người cũng theo đó ngã vào hồ nước.

Vốn đây cũng chẳng phải môn thể thao nhảy cầu, đòi hỏi động tác phải đẹp mắt. Chỉ thấy Cao Minh Triết giống như một con cua, trực tiếp rơi vào trong hồ, bọt nước bắn lên, phát ra một tiếng "rầm" không tính là nhỏ.

Cao Minh Triết vùng vẫy trong nước mấy cái chân mới chạm tới đáy hồ. Hấn đứng dậy, bám vào thành ao. Một thân tây trang ướt sũng nước, mái tóc được chải vuốt chỉnh tề đã sớm đầy tảo, hai tay cũng dính đầy bùn đất. Khuôn mặt tuấn tú nghẹn khuất đến mức đỏ tím.

Cao Minh Triết vừa ngẩng đầu liền thấy Thảm Tích Chu khoanh tay ôm ngực đứng bên hồ lạnh lùng nhìn hấn, trong mắt chỉ có một mảnh lạnh lẽo như hàn băng bắc cực. Cô nhếch môi, đậm mạc nói:

"Cao Minh Triết, đã là tiện nhân thì nên biết điều thành thành thật thật làm tiện nhân từ đầu tới cuối, đừng có giữa đường lại sửa kịch bản, giả vờ thâm tình. Anh đã làm những gì, trong lòng anh biết rõ. Con người tôi cái gì cũng không tốt, chỉ có trí nhớ đặc biệt tốt. Những người đã từng đắc tội tôi, tôi đương nhiên muốn người đó cũng ném thử tư vị đó."

Nói đến đây, hai mắt Thảm Tích Chu khẽ cong, chỉ có một nụ cười nhạt như vậy, lại phảng phất như toàn bộ hoa trong vườn đều đang nở rộ rực rỡ:

"Bạo lực không thể giải quyết được tất cả, nhưng giải quyết mấy người như anh, dư dả. Anh trở về chuyển lời cho Trịnh Tuyết Trân, không có việc gì thì đừng lượn lờ trước mặt tôi, bằng không, tôi cho hai người biết cái gì mới gọi là hồi hận."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Phúc Hắc Trọng Sinh: Có Thiếu, Tự Trọng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.